Alma Jane Sîrbu

PROSTITUATA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SÎRBU, ALMA JANE

Prostituata / Alma Jane Sîrbu.

– Buzău: Editgraph.

2015

ISBN 978 – 606 – 663 – 316 – 1

821.135.1 – 31

Alma Jane Sîrbu

Autobiografie altfel…

M-am născut în oraşul de la malul Mării Negre în anul 1960, perioada înfloritoare a curentului flower-power din America, perioadă care a marcat întregul glob pământesc, inclusiv România. Copilăria şi adolescenţa mea au fost perioadele cele mai fericite din viaţă şi cele mai dragi mie… atunci mi-am descoperit talentul scriitoricesc în timp ce citeam cu nesaţ, carte după carte, într-un decor mirific de pădure nesfârşită şi lanuri de grâu copt de arşiţa soarelui de vară, presărat cu flori de mac roşii ca sângele… La şase luni după ce mă născusem eu, ne mutasem la ţară, în comuna Mihail Kogălniceanu, acolo unde aveam să-mi trăiesc, cu intensitate, toate aventurile copilăriei şi adolescenţei şi unde aveam să întâlnesc oamenii care m-au îndrumat pe calea scrisului, încă de pe atunci… Am terminat un liceu umanist şi am scris la gazeta liceului, apoi m-am

îndrăgostit de cel mai frumos bărbat din lume şi m-am măritat, neavând puterea de a mă desprinde de locurile mele natale şi de a face sacrificiul de a purcede într-o altă aventură a vieţii mele, aceea de a pleca la facultate… aşa că m-am mulţumit să fiu o soţie iubitoare şi o mamă devotată fiicei mele, care s-a născut la scurtă vreme după nunta noastră… dar, în tot acest timp, am citit şi am tot citit, din toate literaturile pământului…

După o perioadă, mult prea lungă, de acumulări intelectuale, după ce fiica mea şi-a luat zborul din cuib şi şi-a văzut de viaţa ei, m-am apucat de scris… în anul 2006 am început primul meu roman de dragoste, Katrina, păcat din iubire, pe care l-am terminat abia în 2011 şi după multe ezitări, l-am publicat pe amazon.com. În anul 2013 am avut plăcerea şi surpriza de a fi invitată să particip la un concurs literar în Italia, la Milano, de către o fundaţie culturală numită LA FINESTRA ETEREA, unde am luat premiul III cu un

fragment şi un sinopsis din romanul meu. În anul 2013 m-am apucat să scriu cel de-al doilea roman, o dramă adolescentină a unei fete pe care o cunoşteam din copilărie, care fusese obligată să se prostitueze de mama şi fratele ei, din cauza situaţiei financiare precare în care erau nevoiţi să trăiască, în plin comunism înfloritor… între timp, mi-am adus aminte şi de aventurile şi năzdrăvăniile pe care le făcusem în copilărie şi adolescenţă şi m-am apucat să pun pe hârtie nişte scurte povestioare hazoase din acea perioadă fericită a vieţii mele…

Acelea vor fi publicate în curând… sper că intro-ul meu nu v-a plictisit prea tare şi veţi avea curiozitatea de a citi romanul meu, Prostituata… un roman ALTFEL… Am fost şi mai sunt cititoare, la rândul meu, aşa că m-am străduit ca în scrierile mele să nu vă plictisesc, DRAGI CITITORI!!!

Vă doresc o lectură cât mai plăcută şi vă iubesc, pentru că vă place literatura!

Cu drag şi pe curând.
Alma Jane Sîrbu

Alma Jane Sîrbu
PROSTITUATA

Alina intră încet în camera de zi aflată acum în întuneric. Era deja 11.00 noaptea şi soţul ei nu ajunsese încă acasă. Se opri în prag ca să-și obişnuiască ochii cu întunericul din cameră şi apoi se îndreptă spre fotoliul Louix XVI tapisat cu mătase de culoarea nisipului ce se afla lângă şemineul în care se stingeau ultimele crâmpeie de lumină din focul ce fusese făcut peste zi pentru a încălzi camera mare şi înaltă. Se aşeză cu grijă şi-şi trase un pled peste picioare. I se făcuse frig tot aşteptând venirea lui Roland Dubois. Lăsase uşa întredeschisă pentru a auzi soneria de la intrare şi prin

ea îşi vedea copiii jucându-se în sufragerie. Pipăi cu mâna măsuţa din stânga ei, între cele două fotolii şi găsi pachetul de ţigări şi bricheta. Îşi aprinse o ţigară şi-şi îndreptă privirea către geamul din faţa ei. Era noiembrie. O ploaie diluviană se rostogolea peste Paris şi vântul puternic își făcea loc printre copacii de pe Champs Élisées. Era tristă. Ar fi trebuit să fie fericită, dar nu se simţea așa: fusese cerută de nevastă de cel mai bun dirijor de orchestră din Franţa şi totuşi… era tristă, nu se putea bucura de asta. Ar fi trebuit să fie măcar mulţumită că în ultimii zece ani avusese parte de o familie iubitoare, de doi copii zburdalnici şi sănătoşi, de bani, casă, maşină, vacanţe în cele mai frumoase şi exotice colţuri ale lumii şi totuşi… nu se putea bucura de toate astea. Venise momentul adevărului, venise plata datorată minciunii. Se gândea cu deznădejde la ziua când actele ei civile vor veni din România şi vor fi citite de soţul ei, dar fără acte legale.

Lacrimi de ciudă începuseră să i se prelingă pe

obraji.

Trecutul o ajungea din urmă şi-i era necaz că destinul n-o ajutase să se nască într-o familie normală. Trase cu sete din ţigara deja stinsă şi cu mâini tremurânde începu să caute din nou bricheta ca s-o aprindă. În sfârşit o găsi, o aprinse şi trase adânc fumul în piept, de parcă ar fi fost la munte şi ar fi vrut să-şi umple plămânii cu aer curat. Se uită la ceas şi începu să numere în gând secundele, minutele, numai să nu-şi mai aducă aminte de copilărie…

* * *

Se născuse în anul 1960, într-un oraş mare, la malul Mării Negre, într-o familie modestă. Taică-su fusese un lăutar vestit în oraş. Cânta dumnezeieşte la „scripcă”, aşa ziceau ţiganii, pe la nunţi şi cumetrii şi, în marea majoritate a timpului, într-o speluncă din Piaţa Ovidiu. Maică-sa, avea să afle mai târziu, fusese damă

de companie la Crucea de Piatră, tot în Peninsulă, chiar în blocul unde aveau să locuiască ei mai târziu. Nea Nicu, marele viorist, se ducea des pe la Crucea de Piatră şi o voia numai pe ea, Mariana, o femeie cu forme pline, brunetă şi cu ochii căprui, aşa cum îi stătea bine unei viitoare neveste de ţigan. Şi chiar a luat-o cu acte, scoţând-o din cloaca în care se bălăcea de copilă și ducând-o să locuiască mai la vale, în acelaşi bloc, la demisol.

Aşa se născuse o nouă familie, Ioniţă Niculae şi Maria. Nea Nicu îşi văzu în continuare de cântările lui de fiecare noapte şi Mariana (aşa i se spunea printre cunoştinţe) se transformă repede într-o adevărată femeie de casă şi născu doi copii. Primul venise pe lume băiatul, Cristi, şi după doi ani se născu şi o fetiţă bucălată, cu pielea ca laptele şi ochii albaştri, pe care o numiră Alina. La început, până să apară copiii, cei doi soţi, oameni amărâţi, se înţelegeau destul de bine, dar după… începură grijile şi necazurile. Nea Nicu nu

venea niciodată treaz acasă. Şi mereu avea chef de harţag şi se lua la ceartă cu nevastă-sa. De multe ori, femeia adormea lângă patul copiilor, care erau încă mici, şi se trezea în pumnii bărbatului, venit beat turtă de la locantă. Lui Nea Nicu îi mai plăcea să joace şi poker şi câteodată cheltuia toţi banii de coşniţă, de-i rămâneau nevasta şi copiii nemâncaţi.

Noroc cu vecinii de la etajele superioare şi unde Mariana se ducea şi făcea curat cu ziua, le gătea sau le spăla lucrurile contra cost sau mâncare, după cum îşi permiteau şi ei la vremea aceea. Comunismul era în floare, însă doar pentru unii. Cei care locuiau în Peninsulă, în marea lor majoritate erau boieri şi burghezi scăpătaţi, oameni obişnuiţi cu servitori. Nu prea ştiau să-şi gătească sau să-şi deretice singuri. Mulţi dintre ei erau şi foarte bătrâni. Mariana îi ajuta pe fiecare în parte, uitând de multe ori de propriii copii. Aceştia, cât erau de mici, simţeau când tatăl lor venea băut, cu chef de ceartă şi se trezeau din somn urlând cât

îi ţinea gura. Chiar dacă locuiau la demisol, gălăgia se auzea în tot blocul şi careva dintre vecini tot îşi făcea milă şi chema miliţia. Sectoriștii din cartier îl cunoşteau deja pe Nea Nicu de mare scandalagiu şi-l luau să doarmă la secţie până a doua zi, când se trezea din beţie. Abia atunci îl trimiteau acasă. Scandalurile s-au ţinut lanţ ani la rând, până când, într-o zi, Mariana se hotărî să divorţeze. Nea Nicu îşi luă tălpăşiţa şi plecă la Bucureşti, să-i mai încânte şi pe alţii cu cântările lui. Copiii aveau 6 și 4 ani pe atunci şi nu-şi mai revăzură tatăl niciodată. Mariana, rămasă singură, se angajă la o agenţie Loto şi începu să vândă pungi cu Loz în Plic la primul colţ de stradă. Cristi şi Alina, deşi mici, erau destul de maturi pentru vârsta lor şi încercau să-şi ajute mama cum se pricepeau ei mai bine. În apartamentul mizer, plin de mucegai pe pereţii care nu erau încălziţi aproape niciodată de soare şi foarte puţin de căldura care radia din godinul improvizat pe hol, tronau două paturi mari în cele două camere şi câte un dulap vechi

unde îşi ţineau puţinele haine căpătate de prin străini, de la vecini şi alţi oameni de suflet. Cei doi micuţi erau destul de curaţi şi cuminţi şi fiecare avea câte ceva de făcut în casă. Mariana le gătea şi apoi pleca la serviciu, iar ei ştiau deja să-şi pună de mâncare în farfurie, să mănânce civilizat, să spele vasele şi să deretice prin camere. Când ajunseseră la vârsta de 7 ani, Mariana îi dădu la „Liceul de Muzică", aflat la câteva străzi mai sus, lângă biserica Greacă. Ştia că au talent, că-l moşteniseră pe tatăl lor dar nu voia ca şi copiii ei să cânte după ureche. Îşi dorea pentru ei, un viitor mai „luminos", asta era deviza în vremurile acelea. Şi Cristi şi Alina, erau foarte frumoşi. Natura îi înzestrase cu ochi mari, albaştri, cu pielea albă şi fină. Unde mai pui că erau amândoi şateni, cu părul creţ. Din cauza frustrărilor, a lipsurilor şi a faptului că amândoi crescuseră aproape singuri, Alina începuse să mănânce mult, exagerat, şi deveni obeză. Toţi copiii râdeau de ea. Şi colegii de şcoală, şi vecinii din cartier. O strigau

mereu „Alina barosana”. Ea încerca să zâmbească şi să nu-i bage în seamă, ca să nu ştie ei cât de mult o dureau toate astea. Avea un chip angelic şi era simpatică, glumea cu toată lumea dar sufletu-i plângea cu lacrimi amare că nu era acceptată de toţi copiii de vârsta ei. Ajunsese să se refugieze în studiul flautului şi sufla în el până simţea că-i frigeau buzele şi i se umflau de parcă s-ar fi opărit cu o mâncare fierbinte. Anii treceau peste ea, ca şi peste toţi ceilalţi din preajma ei, cu bune, cu rele, cu lipsuri mari şi multe griji.

Între timp, maică-sa începuse să aducă acasă diferiţi indivizi, cu care făcea amor într-unul din dormitoare şi cei doi copii ajunşi adolescenţi trebuiau să doarmă împreună, chiar dacă erau băiat şi fată. Dar nu puteau adormi din cauza zgomotelor care se auzeau prin pereţii despărţitori ai camerelor. Bărbaţii pe care-i aducea Mariana nu erau români, erau ba greci, ba arabi, adunaţi de prin toate colţurile lumii, marinari de cursă lungă, care veneau de fiecare dată beţi mangă, ceea ce-i

îngrozea pe cei doi adolescenţi, care se temeau pentru viaţa lor şi a mamei.

* * *

Se auzi soneria de la intrare. Alina tresări şi atunci se trezi din transă. Inima începu să-i bată cu putere şi se întrebă în gând cum va fi următoarea discuţie cu Roland.

Niciunul nu ştia când vor sosi actele ei din România şi ea, moartă de frică din pricina cazierului, aştepta cu înfrigurare fiecare întoarcere acasă a bărbatului pe care-l iubea din tot sufletul, pe care aproape că-l venera pentru ceea ce făcuse pentru ea. Roland insistă la sonerie, întrebându-se dacă nu cumva se întâmplase ceva grav acasă. Văzând că nimeni nu-i deschidea uşa, se căută prin buzunarele balonzaidului şi, în sfârşit, găsi cheile. Descuie în grabă uşa şi găsi lumina aprinsă în holul cel mare. Îşi dezbrăcă haina

şiroindă în drum spre sufragerie, uitând să se mai şi descalţe, căutând peste tot prin casă, îngrijorat, să vadă ce se întâmplase.

Toate luminile erau stinse şi era o linişte apăsătoare. Copiii şi guvernanta se culcaseră demult, iar Alinei îi era frică să se mişte în fotoliu pentru a nu da ochii cu el. La un moment dat, uşa livingului se deschise larg şi Roland apăru în cadrul luminat. Era un bărbat între două vârste, cu părul grizonant şi ochii căprui. Înalt şi slab, aşa cum îi stătea bine oricărui francez din clasa medie, care mănâncă bine, dar nu prea mult. Pe scurt, un bărbat care, la cei 50 de ani ai săi, era încă distins și atrăgător. Alina îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii lui, cerându-i parcă milă. El rămase uimit de atitudinea ei.

— Bonsoir, ma chérie! Ce faci aici, pe întuneric? S-a întâmplat ceva grav cu tine, cu copiii?

— Nu, dragul meu, îi răspunse timid Alina, ocolindu-i privirea… Nu s-a întâmplat nimic grav, doar

că am eu o indispoziţie. Cred că e din cauza vremii şi am stat cu frică până ai venit, pentru că nu ştiam cum vei putea ajunge acasă pe furtuna asta. Ai întârziat…

— Da, n-am putut trece cu maşina pe sub unul din pasajele de la Operă. Se inundase toată porţiunea de şosea de sub el şi a trebuit să aşteptăm să vină pompierii şi să desfunde canalizările. Tu ce-ai făcut azi?… Pari obosită. M-aş fi aşteptat de la tine să fii un pic mai veselă, având în vedere că mai avem puţin şi ne vom oficializăm relaţia, nu?

Ce te nemulţumeşte?

— Nu, nu sunt tristă şi nici nemulţumită. Sunt îngrijorată din cauza mamei. Am tot sunat-o la vecina care are telefon şi nu mi-a mai răspuns nimeni, minţi Alina. Mi-e teamă să nu se fi demolat blocul şi să n-o fi mutat-o în alt cartier. Mi-e teamă că nu ne vom mai regăsi niciodată.

Constanţa e un oraş destul de mare şi nici n-aş şti unde să întreb ca s-o găsesc.

— Ma chérie, dar există Poliţie. Dai un telefon acolo, îţi spui numele şi gradul de rudenie şi poţi primi un răspuns avizat.

— Da, dar uiţi că eu am fugit din România acum zece ani şi, din cauza regimului totalitar, nu-mi pot dezvălui identitatea la Miliţie! Ăia abia aşteaptă să vină după mine…

— Să nu-mi spui că erai o persoană importantă pentru regimul comunist, că nu te cred! Ce rău le-ai fi putut tu face, prin faptul că ai fugit acum zece ani? Ce, s-a răsturnat regimul Ceauşescu din cauza ta?

— Nu, nicidecum. Nu deţineam nicio funcţie pe nicăieri.

Abia terminasem liceul şi cântam prin cârciumi, căci altceva nu ştiam să fac. Şi acum am coşmaruri din perioada aceea.

Nu-mi aduc aminte cu plăcere de perioada copilăriei şi adolescenţei mele, dar asta nu mă împiedică să-mi fie dor de mama. E mama mea şi n-am văzut-o de

când am plecat din România. Mi-e tare dor de ea, zise Alina aproape plângând, trăgându-şi pledul de pe picioare şi strângându-l în mâinile tremurânde.

— Hai, scumpa mea, nu mai gândi negativ! O să vezi că toate se vor rezolva cu timpul. Când ne vom căsători şi vei avea actele în regulă, îi vom face chemare şi va veni să locuiască cu noi. Ei, ce spui de ideea asta?

Alina sări sprintenă din fotoliu şi veni cu mâinile întinse spre el. Roland o luă în braţe şi-o sărută cu drag pe obrajii plini de lacrimi. Ea începu să plângă cu sughiţuri. Îşi plângea soarta deja pecetluită. Ştia că n-o să se întâmple nimic din ceea ce-i promitea el şi că, odată descoperit adevărul despre trecutul ei, Roland o va dispreţui sau o va urî mult mai mult decât o iubise… El nu pricepu nimic din tot ce i se întâmpla Alinei în momentul acela şi se gândi că femeia lui era în acea perioadă mai delicată a fiecărei luni.

Era prea slăbuţ pentru a o lua în braţe, aşa că o luă binişor de după umeri, o conduse până în dormitorul

conjugal, o îmbrăcă în pijamale şi o ţinu strâns în braţe până ce sughiţurile şi plânsul încetară. Iubita lui, Alina, adormise ca un copil…

* * *

De când cu nenorocitele alea de acte pe care le ceruse Roland din România pentru a se căsători cu ea, Alina avea coşmaruri şi în somn. Nici nu adormi bine că începu să se viseze adolescentă, la paisprezece ani, uitându-se în oglindă şi constatând pe zi ce trecea că este mai grasă şi mai grasă.

Aproape că nu prea mai ieşea din casă şi când ieşea la plimbare se ducea în vizită la o colegă care-i era prietenă foarte bună, Aura.

Erau colege de bancă şi amândouă cântau la instrumente de suflat. Aura şi Alina făceau parte dintr-o formaţie de suflători ai Liceului de muzică, ocazie cu care plecau în turnee prin ţară sau în Bulgaria. Aura era

şi ea o paria a societăţii de atunci, făcând parte din „Cultul Adventist”. Nici pe ea n-o prea acceptau colegii codindu-se să-i vorbească, deoarece existau „legende „că dacă te apropiai prea mult de oamenii ăia, te atrăgeau în cultul lor şi asta nu era de bine.

Mai aveau o prietenă de la ţară, dintr-o comună apropiată, care stătea în gazdă la Aura. O chema Eugenia, dar toată lumea o striga Jeni. Jeni învăţa la o şcoală generală foarte aproape de liceul de muzică şi mai tot timpul liber cele trei fete şi-l petreceau împreună. Şi în Bulgaria fuseseră tot împreună şi se distraseră de minune. Râdeau, glumeau, se simţeau în largul lor atunci când nu erau în Constanţa. Acolo nu le cunoştea nimeni, făceau mişţouri la tot pasul, de toţi băieţii care le ieşeau în cale. Vreo trei ani a ţinut prietenia asta şi atunci s-a simţit şi Alina mai împăcată cu aspectul ei fizic. De fiecare dată când se întâlnea cu fetele, îşi lepăda grijile şi frustrările de acasă şi-şi trăia, cu adevărat, viaţa de adolescentă. Cu ele, Alina se

simţea cu adevărat copilă, dar dacă o priveai cu atenţie, arăta mult mai matură decât îi era vârsta. Tot timpul era bine dispusă, glumea şi râdea întruna. Toate astea o ajutau să nu devoaleze adevărata ei viaţă de acasă. Prietenele ei aveau să afle mai târziu, despre coşmarul ce nu-i dădea pace zi de zi. Stătea cât mai mult posibil pe la Aura pe acasă, dar în cele din urmă tot trebuia să plece când se lăsa seara. Pe drum, începea să i se zbârlească părul şi pielea i se făcea ca de găină, la gândul că venea noaptea şi ea trebuia să „muncească" ca să-şi întreţină familia… Calvarul ei începuse cu câteva luni în urmă, când maică-sa constatase cu surprindere că fiica ei avea „potenţial".

— Cum adică, am „potenţial"?… ce înseamnă asta?

Întrebă înciudată Alina.

— Drăguţo, să ştii că arăţi mai matură decât eşti. Toţi bărbaţii care mă „vizitează" pe mine, ţi-au dat 18 ani. Uită-te şi tu în oglindă ce ţâţe şi ce fund ai. Toţi te

plac pe tine.

Eu sunt deja prea bătrână pentru ei, nu mai prezint niciun interes…

— Şi ce vrei să spui cu asta, mamă? Mă scoţi la „produs”? Nu-i de ajuns că te acceptăm pe tine aşa cum eşti? Nu ţi-am reproşat niciodată nimic, până acum, dar eu nu pot să fac ce faci tu! zise, aproape plângând, Alina.

— Ete na-ţi-o bună că ţi-am dres-o! zise mă-sa. Da cine te crezi fătuco? Vreo prinţesă, vreo copilă de mare rang?

Cum crezi că o să supravieţuim, dacă tu nu vrei să te culci cu bărbaţii care te plac? Crezi că la vârsta asta, poţi face altceva? Că vrei, că nu vrei, o să ne culcăm cu cine ne plăteşte, fato… asta e viaţa… o curvă, ce nu ştiai?

— Ştii ceva, mamă, să-ţi bagi vorbele astea pe gât, că eu nu voi face ce faci tu! ţipă Alina şi se întoarse, încercând să părăsească încăperea.

Maică-sa, nemaiavând argumente verbale, sări în spinarea fiică-sii şi prinzând-o de părul lung şi creţ, începu să-i care pumni în spinare şi s-o ocărească cum îi venea la gură. Era prima bătaie pe care o primea săraca fată şi zău dacă ştia pentru ce. Se apără cum putu şi sări pe geamul de la demisol direct afară, pe câmpul din faţa blocului, unde toţi băieţii jucau fotbal. Toţi se uitară urât la ea, neştiind pentru ce luase bătaie şi începură să-i strige: „Alina barosana, mănâncă cât budana”!!!… N-avea nimic în picioare şi afară era un octombrie blând, dar tot îi îngheţară degetele de la picioare în timp ce fugea către casa Aurei.

Maică-sa îi rupsese şi bluza la spate şi abia dacă reuşi să-şi ţină hainele pe ea până acolo. Bătu cu putere şi Jeni îi deschise uşa, surprinsă de vizita neaşteptată. Se înnoptase de-a binelea şi familia Aurei plecase la biserică.

— Hei Alina, ce-i cu tine fată aşa de despuiată şi fără nimic în picioare?

— Eh, ce să fie Jenico, m-a bătut maică-mea.

— De ce, ce-ai făcut?

— Ce n-am făcut, vrei să zici!…

— Cum adică? N-o ştiam pe maică-ta aşa de ţâfnoasă… ce n-ai vrut să faci? Da' mai bine intră în casă că s-a făcut frig şi e deja noapte! zise Jeni.

Alina intră în casă zgribulindu-se din cauza frigului de afară. Jeni o duse în baie şi-i dădu un prosop mare, îndemnând-o să facă un duş fierbinte. În timp ce Alina se încălzea sub duş, Jeni îi aduse şi un halat de baie, în care aceasta se îmbrăcă repede, ca să nu-şi piardă „căldura sufletească", cum glumea ea, adeseori… Între timp îi prepară şi o cacao cu lapte şi o invită în dormitorul „fetelor", acolo unde ea şi Aura dormeau, învăţau şi se hârjoneau, mai ales.

Alina începu să-şi revină din şoc şi avea chef de confesiuni. Niciodată n-o tratase lumea atât de cald şi de frumos cum o trata această „ţărăncuţă" (aşa o poreclise toată lumea pe Jeni). Jeni era o tipă deşteaptă şi

comunicativă. Ştia de pe atunci (din copilărie), să-i facă pe interlocutori să-şi deschidă sufletul în faţa ei. Toată lumea o bârfea c-ar fi avut pile la directoarea şcolii şi că venise de la ţară, ca să ia notele bune elevilor „consacraţi”, cei mai buni din clasă şi în acelaşi timp, toţi o căutau pentru sfaturi „utile”. Jeni era „mama răniţilor” din dragoste. Ea ştia să-i consoleze şi să le spună, fiecăruia în parte, ce ar trebui făcut în cutare sau cutare situaţi… Nici Alina nu făcea excepţie de la regula asta şi în timp ce-şi savura cacaua cu lapte, simţi nevoia să-şi descarce sufletul:

— Ştii Jeni, nu ştiu dacă eşti la curent cu situaţia mea familială. Ştii că taică-miu a plecat în lume de când eram mică şi că maică-mea ne-a crescut cu greu, pe mine şi pe Cristi, nu?

— Da, asta ştiam de la Aura. Nu e ceva de care să te jenezi. Mulţi o duc greu în ziua de azi. Eu sunt norocoasă că am ambii părinţi şi că pot să cresc frumos într-o familie împlinită, dar asta nu mă determină să-i

gonesc de lângă mine pe cei mai săraci, pe cei urgisiţi de soartă. Încerc să ajut pe toată lumea aşa cum pot eu, la vârsta asta. Măcar să-mi stea în putere să te ajut şi pe tine. Ia spune, care-i baiul?

— Păi… mi-e cam ruşine să-ţi spun. Nu e ceva cu care să mă mândresc… maică-mea, ştii că lucrează la „Lotto”, vinde Loz în plic. Este plătită în funcţie de vânzări şi de multe ori, câştigă atât de puţin, că facem foamea toţi trei! Aşa că ce s-a gândit ea… să-şi exercite talentele vechi, de femeie uşoară, asupra bărbaţilor şi-l trimite pe frate-miu să cânte prin cârciumi şi să-i aducă hăndrălai acasă.

— Aoleu, doamne! Şi voi unde dormiţi când vin ăia? sări Jeni de pe pat, consternată.

— Eh, pe unde apucăm… într-unul din dormitoare. Ne încuiem acolo şi tăcem chitic. Nu dormim toată noaptea din cauza chilabalelilor. „Ăia” nu sunt români. Sunt marinari rataţi, greci, arabi, turci sau cine mai ştie ce naţionalităţi.

Ajung deja beţi şi maică-mea îi îmbată mai rău. Cântă, trântesc mobilele, sparg sticle, pahare, rag ca nişte animale hăituite în timp ce fac sex cu ea.

— Dar Cristi ce zice, el nu discută cu ea? E mai mare şi ar putea să pună piciorul în prag!

— Cristi? El îi aduce hăndrălăii. Dacă nu i-ar aduce, cred că l-ar bate de l-ar asculta cu urechea! îi e frică şi lui că într-o zi se va întâmpla ceva mult mai rău decât atât. Nu ştiu cum, dar presimţim amândoi că ulciorul nu va merge de prea multe ori la apă…

— Şi voi trăiţi sub teroarea asta, seară de seară? Nu poţi să te duci la miliţie şi să le spui că n-ai o copilărie normală?

— Şi ce să-mi facă miliţia? Să vină s-o ridice pe maică-mea, s-o bage-n puşcărie şi noi să rămânem pe drumuri sau la „Casa de copii”, nu? Nu, nu pot să fac asta. E mama mea până la urmă şi nu pot s-o dau în gât. Nici n-am rude destul de apropiate, ca să mă pot refugia acolo. Am nişte mătuşi mai de departe, care stau în

Basarabi, dar nu vreau să mă mut la ţară.

— Ce crezi că la ţară e mai rău decât la oraş? Eu am copilărit acolo şi încă îmi place să locuiesc la casă. E un alt aer, mult mai curat şi faptul că avem şi pădurea aproape, îmi creează aşa o stare de bine. Nici nu ştii ce frumos e să te plimbi prin pădure… ce-ar fi să vii la mine în prima vacanţă?

Uite vine iarna şi poţi să faci sărbătorile cu noi. Vine şi Aura, să ştii!…

— Eh, zise posomorâtă, Alina, ce-aş vrea eu să vin şi să nu mai plec de acolo niciodată… Ştii, încă nu ţi-am spus esenţialul…

— Cum adică… mai era ceva ce nu mi-ai spus? spuse uimită Jeni, ridicându-se repede în picioare pentru că cineva bătuse cu putere în uşa de la intrare:

— Stai că vin acum… Cine e? strigă cu voce tare.

— Eu, Cristi! Alina e pe aici? O căutăm şi eu şi mama de vreo două ore…

Jeni deschise uşa şi dădu de frumosul frate al

Alinei.

Ochii lui de un verde-albăstrui o săgetară pur şi simplu. Ar fi vrut să nu-i spună că Alina era la ea, dar nu putu să-i ascundă adevărul. Ochii o trădau, lăsă privirea în jos şi spuse cu voce timidă:

— Ah, Cristi… dar Alina e la noi de mult timp! Stăteam şi noi de vorbă ca fetele. Ştii, a făcut şi o baie fierbinte… sper că nu v-aţi speriat prea tare… Cristi o intimida întotdeauna.

Era un bărbăţel frumuşel şi era aşa de sigur pe el, încât o privea direct în ochi şi o făcea să-şi plece privirile în faţa lui, ceea ce nu i se întâmpla cu ceilalţi băieţi.

— Jeni, spune-i te rog să vină acasă! O aşteaptă mama cu masa, minţi Cristi cu nonşalanţă. O luă de mijloc pe Jeni şi se aplecă peste umărul ei, în hol, strigându-şi sora şi spunându-i că se răceşte mâncarea… Jeni simţi că leşină de plăcere la atingerea mâinilor lui şi i se încreţi pielea pe spinare, când îi simţi răsuflarea

caldă de mânz neastâmpărat… îl plăcea de murea, dar n-ar fi arătat-o nici dacă ar fi picat-o cu ceară… Se desprinse uşor din strânsoarea lui „nevinovată” şi urcă cele câteva trepte care duceau din hol în camera fetelor, lăsându-l în uşă pe Cristi…

O găsi pe Alina ghemuită în fundul patului, tremurând şi plângând…

— Nu vreau să mă duc acasă, nu vreau să ajung o curvă ca maică-mea… Jeni, scapă-mă de coşmarul ăsta!

* * *

Alina se zvârcolise în somn, plină de sudoare. Dăduse din mâini şi din picioare, strigase în româneşte câteva fraze complet necunoscute lui Roland, care încerca de câtva timp s-o trezească şi nu reuşea s-o aducă la realitate din coşmarul în care era adâncită. O strigă pe nume şi abia atunci, ea se trezi din somn… Se uită împrejurul ei, văzu patul mare cu baldachin şi cu îngeraşi, în fiecare colţ al lui.

Văzu mobila Louis XVI sculptată în lemn de

trandafir şi draperiile aurii ce atârnau la geamurile mari… şi îşi dădu seama că este în siguranţă, lângă soţul ei.

Se întoarse spre el şi-l privi direct în ochi, cu ochii ei mari, albaştri. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi-l luă în braţe ca şi când atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară în viaţă.

— Ah, Roland… iar am avut un coşmar! Se făcea că venea o negură deasă către mine şi mă cuprindea din toate părţile, iar eu nu ştiam cum să scap din ea. Era ca o apă adâncă, o vâltoare din care încercam să ies înotând şi nu reuşeam… şi mă zbăteam în negura aia până începusem să mă sufoc. Noroc că m-ai trezit, căci altfel cred că mă sufocam în somn. Voiam să te strig şi eram mută sau surdă.

Nu mă auzeam pe mine, minţi Alina, dar de fapt nu era întru totul o minciună… aşa se simţise în anii ăia… ca-ntr-un noroi în care se îngloda din ce în ce mai tare, cu cât voia să iasă mai la suprafaţă.

Roland o sărută cu drag şi o conduse spre baie. O dezbrăcă încet, cu mult tact, într-un fel special, senzual, cum numai el ştia s-o facă. Se dezbrăcă la rându-i şi intrară amândoi sub duşul călduţ care-i împrejmuia cu apa sa spumată. Făcură dragoste ca doi adolescenţi care n-aveau unde să se ducă… cu o frenezie şi o energie pe care nimeni nu i-ar fi ghicit-o lui, care era cu 20 de ani mai în vârstă decât ea. Alina se descătuşă la rându-i de energia negativă, acumulată în corpul ei întreaga noapte. Ieşiră proaspeţi de sub duş, îşi îmbrăcară halatele de baie şi surâzând îmbrăţişaţi, o luară către bucătăria mare, care ţinea loc şi de sufragerie, dimineaţa.

— Bună dimineaţa, copiii mei dragi, le zise Alina celor doi băieţi ai ei, aflaţi deja în jurul mesei.

— Bon dimanche mes enfants! zise şi Roland, la rându-i.

Ce faceţi în dimineaţa asta, după ce mâncaţi? E duminică şi aş vrea să ieşim undeva la ţară… ce-ar fi să ne ducem la Versailles? Văd că a ieşit şi soarele şi nu

mai e furtună.

— Eh, voi ce ziceţi copii, Mark, Bertrand? întrebă Alina bine dispusă de propunerea soţului.

— Eu voiam să lucrez ceva la calculator mamă, zise Mark.

— Şi eu voiam să facem puzzle-ul ăla, mami! Mi-ai promis că mă ajuţi, se smiorcăi Bertrand.

— Da, ţi-am promis micuţul meu, dar azi e foarte frumos afară şi vom merge să vedem palatul şi grădinile Versailles.

— Eh şi dacă tot ajungem acolo, poate intrăm să ne delectăm cu muzica lui Mozart… e o orchestră de cameră care are un mic concert la Palat. Aşa ne mai vedem şi noi cu lumea, adică o să te scot în lume, nevastă, că n-ai mai ieşit de-o veşnicie! zise Roland, ştrengăreşte, făcând cu ochiul celor doi băieţi.

— Acum că voi aţi luat hotărârea asta, noi copiii ce putem să facem?… Vom veni cu voi, zise posomorât Mark.

Hai Bertie să ne îmbrăcăm, că ne duc ăştia mari să ne culturalizeze! îl trase de pe scaunul înalt pe fratele mai mic, mai să-l răstoarne cu capul în jos. Bertie începu să plângă şi să vrea la maică-sa. Alina îl luă repede în braţe şi-l sărută pe obrajii umezi, alintându-l ca întotdeauna când Mark îl agresa în vreun fel. Îi iubea pe amândoi ca pe ochii din cap.

Erau bruneţi şi zvelţi, Mark avea părul creţ şi ochii albaştri ca şi ea, iar Bertie semăna leit cu taică-su, cu părul drept şi ochii căprui. Era atât de fericită că avea băieţi, că nu-şi mai încăpea în piele când ieşea cu ei pe stradă. Aşa frumuşei cum erau, şi ei şi ea, aveau ceva deosebit faţă de francezi, un aer uşor mediteranean. Lumea îi întreba dacă sunt italieni, iar ei răspundeau răspicat că sunt francezi get-beget, ceea ce nu era întru totul adevărat. Mark se născuse la Paris, dar Roland nu era tatăl lui natural. Alina îl făcuse cu un mulatru în peregrinările ei prin Germania, unde locuia frate-său Cristi…

— Hai copii, duceţi-vă cu Madelaine să vă îmbrăcaţi!

Venim şi noi acum după ce ne bem cafeaua, zise Alina, lăsându-l jos pe Bertie, dându-i un uşor avânt cu mâna la funduleţ. Copiii ieşiră din bucătărie şi cei doi soţi se aşezară ca doi porumbei, gușă-n gușă şi-şi băură cafelele cu lapte mâncându-şi croissantele de fiecare dimineaţă. Aceasta era un dat, deja, în familie, chiar dacă erau o familie mixtă (adică nu toţi erau francezi din naştere).

După vreo oră ieşiră cu toţii din vilă, cam prea îmbrăcaţi pentru vremea de afară. Era ora 10°° dimineaţa şi soarele strălucea de-o suliţă pe cerul de un albastru azuriu.

Pomii, dezgoliţi de furtuna care biciuise Parisul cu o seară înainte, arătau ca nişte stafii cu braţele lungi, descărnate, aplecate spre trotuarul spălat ca-n palmă de ploaie, în contrast cu starea emoţională a celor ce ieşiseră să se plimbe pe jos de-a lungul bulevardului

Champs Élisées.

În faţa vilei era un scuar, în care se afla o mică fântână arteziană. Copiii se repeziră amândoi să vadă dacă mai era apă în ea, căci primăria Parisului închidea aceste fântâni pe timp de iarnă. Se apropiară timizi şi văzură că în fântână era apă de ploaie amestecată cu frunzele arămii ale copacilor dezgoliţi de cu seară, din cauza furtunii. Alina îi avertiză să nu bage mâinile acolo, pentru că se vor murdări şi nu se mai pot întoarce în casă, deoarece sunt deja în întârziere.

Roland ajunsese în parcare şi se urcase în Mercedesul achiziţionat de curând. Pornise şi motorul, făcând semne disperate către ei, bătând cu degetul arătător pe ceasul de la mână. Alina îi dezlipi cu greu pe cei doi neastâmpăraţi şi-i împinse repede pe bancheta din spatele maşinii. Se urcă şi ea, în mare grabă, neuitând să le atragă atenţia să-şi pună fiecare, centurile de siguranţă.

Roland ieşi în trombă din parcare şi o luă spre

Arcul de Triumf. Se grăbea să ajungă la concert. Trăia din artă şi arta trăia prin el, ieşind prin toţi porii fiinţei lui. Era un om foarte bun, era familist convins, dar, din păcate, ca un mare artist ce era, nu prea trăia în realitatea imediată. Avusese mult noroc în viaţă. Se născuse și crescuse într-o familie de instrumentişti celebri ai Franţei şi nu ştiuse niciodată ce înseamnă greutăţile vieţii. Trecuse prin viaţă „ca gâsca prin apă”, având de toate. I se îndepliniseră şi cele mai neînsemnate dorinţe, nu i se refuzase nimic, nu ştia ce-i aia „să mori de foame şi de frig” la propriu. Cu toate astea fusese un copil studios şi-şi îndeplinise menirea cu credinţă. Părinţii îl trimiseseră la şcoli înalte şi-şi doriseră ca el să ajungă mult mai vestit decât ei, ceea ce se şi întâmplase. Şi pe deasupra, Roland avea şi o mai mare calitate. Aceea de Om.

Tocmai această calitate îl adusese în ecuaţia de acum.

Era „însurat”, fără acte, de 10 ani cu Alina,

neştiind de fapt cine e ea, de unde vine şi ce educaţie primise. Ştia doar atât o iubea şi ea îi răspundea cu aceeaşi monedă. Şi mai presus de asta, nu-i dăduse niciodată vreun motiv de gelozie.

Pentru el asta însemna foarte mult, având în vedere că în tinereţe fusese însurat cu o colegă de breaslă şi aceea, din păcate, îl părăsise pentru cel mai bun prieten al lui…

Alina se urcase în maşină şi-şi pusese la rându-i, centura de siguranţă. Oricum se simţea în siguranţă alături de Roland… Privea pe geam. În dreapta ei se înşiruiau blocurile vechi de pe bulevard, având în faţă pomii deja dezgoliţi de toamna târzie. Acest tablou îi reaminti de blocurile vechi din Peninsulă, pe care comuniştii nu voiseră să le renoveze niciodată. Considerau partea veche a Constanţei un rău necesar, asta pentru că vara veneau o grămadă de turişti să vadă Muzeul de Istorie, Statuia lui Ovidiu, Mozaicul, Moscheea şi mai ales Cazinoul, care, înainte de război,

adăpostise cele mai înalte capete încoronate şi cei mai bogaţi oameni de pe Pământ. Aceştia veneau la Marea Neagră să-şi ostoiască oasele bătrâne cu nămolul de la Techirghiol şi seara, se adunau toţi la Cazinou ca să mai joace o ruletă, o canastă, un pokerel sau cine mai ştie ce… Toate astea le ştia de la „decăzuţii" din bloc, pentru că şi ei făcuseră parte din protipendada Constanţei, pe vremuri.

În copilăria ei, Peninsula rămăsese doar un mijloc de pelerinaj pentru amatorii de vestigii şi amintiri picante, pe care oamenii locului le împărtăşeau vizitatorilor pentru câţiva lei, acolo… Era frumos, în sine, tot ce se întâmplase în vremurile acelea, numai că asta nu le ţinuse unora de foame. Şi ea intra în acea categorie…

* * *

Îşi aminti de coşmarul din noaptea ce abia trecuse. Se trezise când Cristi o striga, minţind, că este aşteptată cu masa pusă acasă. Se înfioră la gândul a ceea ce

urmase… trebuise să plece, nu mai avea niciun motiv să stea pe capul fetii ăleia (Jeni) şi nici nu voia să dea ochii cu gazdele. Ăia erau oameni bisericoşi, nu glumă! Dacă ar fi ştiut ce i se întâmpla în realitate, probabil c-ar fi repudiat-o pur şi simplu şi i-ar fi închis toate căile de comunicare cu Aura, colega ei de bancă. La plecare, ţinea minte doar, că o rugase pe Jeni să nu spună nimănui ce-i mărturisise ea şi o lăsase, în uşa mare de la intrare, consternată de ceea ce auzise, neştiind cum s-o ajute să nu se ducă la „tăiere”. Căci, de fapt, asta era… Cristi o ducea ca pe un miel la sacrificiul suprem, o luase de subsuoară şi o tot grăbea:

— Hai, fato, că ne aşteaptă maică-ta cu unul! zice că te place de mult timp. A mai fost el pe la noi…

— Şi ce-i cu graba asta? Să aştepte! Ţie nu ţi-e milă de mine? Vrei să ajung ca mama?

— Mi-e milă, dar asta nu ne încălzeşte cu nimic şi nici nu ne bagă-n gură mare lucru. Ţine minte soră-mio, dacă n-ai să faci pe curva, măcar pentru un timp, nu ştiu

cât, o să murim dracului de foame, atâta-ţi zic!!! Bagă-ţi minţile-n cap şi fute-te dracului cu primul, că până o faci prima oară e mai greu… dup-aia o să-şi şi placă, o să vezi!

— Doamne Maica Domnului, măi frate-miu, da nu te credeam în stare să faci aşa ceva! Că nu ţi-o fi milă, te cred, dar de când te-ai stricat şi tu în halul ăsta? Nu observasem până acum…

— Da, m-am stricat soră-mi-o, că umblu ca nebunul din bodegă în bodegă, în fiecare noapte şi cânt din vioară până mi se umflă buricele degetelor şi tot nu ne ajungem cu banii! Mama nu mai e căutată. Acum o să facă pe „peştoaica" cu tine, asta o să facă! Toţi golanii bătrâni care trec pe lângă tine, întorc capul. Asta înseamnă că te plac, că te doresc… şi noi de ce să nu le facem jocul? Ce mare lucru să te culci cu nişte bărbaţi?

— Dacă n-ai făcut asta niciodată până acum şi dacă n-ai decât 16 ani, e mare lucru, să ştii! spuse Alina plângând în hohote şi lacrimi mari, amare, îi şiroiau pe

obraji întâlnindu-i-se în barbă…

* * *

Roland se uită la soţia sa şi-o văzu plângând, uitându-se pierită prin geamul aburit al maşinii. Luă mâna de pe volan şi o atinse uşor pe umăr ca să n-o sperie.

— Ma chérie, ce faci, iar plângi? E o zi atât de senină, atât de însorită şi noi toţi, adică familia, suntem împreună. N-ai niciun motiv de supărare. Suntem atât de rar împreună cu copiii noştri, că n-are rost să plângi tocmai acum!

— Plângeam de bucurie gândindu-mă că, în sfârşit, ţi-ai făcut timp să ne scoţi din casă, minţi Alina, uitându-se pe sub gene spre Roland.

Acesta o simţi că nu e sinceră şi începu să-şi pună întrebări:

„De unde venea tristeţea Alinei? Nu cumva făcuse o depresie, doamne fereşte, pentru că alesese să nu mai cânte în orchestră şi să stea acasă să-şi crească ce doi

copii, după ce-l născuse pe Bertie?”

— Alina, să ştii că mâine îţi fac programare la un psiholog. Aşa nu se mai poate! Noi toţi vrem să te scoatem din starea asta de melancolie şi tu nu vrei sau… nu poţi.

Asta nu mai poate continua la nesfârşit. De câtva timp mă uit la tine şi nu te mai recunosc! Eşti cu noi şi în acelaşi timp eşti absentă, nu te concentrezi, nu te mai preocupă nimic.

Parcă eşti o somnambulă care nu se mai trezeşte niciodată din visare, nici măcar atunci când „eşti trează”. Faci ce faci şi cazi iar în melancolie şi plângi necontenit. N-ai putea să-mi spui şi mie pe cine plângi?

— Iubitule, te rog să nu faci o scenă de faţă cu Mark şi cu Bertie. Nu, nu te enerva! Îmi adusesem aminte de clădirile vechi din oraşul meu natal, de asta plângeam. Crede-mă că nu-ţi ascund nimic şi nu se va mai întâmpla aşa ceva! Îţi promit, zise Alina încercând să surâdă strâmb şi-şi puse o mască binevoitoare căci,

până la urmă, bărbatul din stânga ei nu avea nicio vină pentru cele întâmplate.

Încercă să-i anime şi pe copii, să-i bine dispună şi cântară un cântecel de Crăciun căci mai era o lună şi veneau sărbătorile. Le explică cum erau sărbătorile în România, ţara de unde venea ea şi pe care ei n-o cunoşteau deloc. Le povesti toate obiceiurile străbune de Crăciun şi de Anul Nou şi le promise că o să le facă rost de costume populare româneşti şi o să-i înveţe colindele în limba lor maternă, adică româna. Mark şi Bernard ascultau fascinaţi cum se vine cu „Capra”, cu „Ursul”, cu „Pluguşorul”, cu „Steaua” sau cu „Sorcova”. Alina era o bună povestitoare şi când era vorba de copiii ei, glasul i se îndulcea şi mai mult. Timpul se scurse pe negândite şi se treziră deja în faţa palatului Versailles. Era destul de aglomerat. Lumea aştepta cu nerăbdare la o coadă imensă, să intre pe singura poartă deschisă iarna, prin faţa grădinilor palatului. Se aşezară la coadă şi se uitară uimiţi, pentru a nu ştiu câta oară, la peluza

nesfârşită din faţă, acoperită de garduri vii şi plante perene, de arbori aproape pitici ce nu obstrucţionau arhitectura clădirii dar care îi dădeau un aer de nobleţe, de-a dreptul englezesc, ceea ce francezii n-ar fi recunoscut în ruptul capului. Naţionalişti convinşi, îşi arogau şi dreptul de a fi ştiut să facă grădini englezeşti mult mai bine decât englezii înşişi.

Într-un final, reuşiră să intre şi Alina rămase puţin în urmă, uitându-se atentă la fiecare arbust şi la fiecare copac în parte, de parcă voia să fure puţin din feeria locului şi să-l ia cu ea acasă. De fapt, ei îi plăcea cel mai mult natura, îi plăceau plimbările nesfârşite prin parcuri sau prin păduri, când totul în jurul ei era viu, verde, galben, roşiatic, pământiu. Fremăta odată cu foşnetul frunzelor din copaci şi cu ciripitul păsărilor ce i se părea cea mai nobilă şi mai curată muzică auzită vreodată… nu-i plăcuse niciodată unde locuia. Nu-i plăcea la bloc, se simţea închisă ca o pasăre într-o colivie, prea mică pentru ea. Ar fi vrut ca pasărea din ea să zboare liberă

peste lunci, peste izvoare, peste copaci, peste ogoare… din păcate acest vis nu i se realizase şi se părea că de aici încolo, şansele scădeau cu fiecare zi care trecea…

Roland veni grăbit către ea şi-o scutură de umeri.

— Hei, ce faci, iar visezi? Hai că începe concertul! O să-ţi placă, ai să vezi! Sunt nişte instrumentişti de la noi din orchestră… Alina îl auzi ca prin vis. Ea nu era cu el, era o zână minunată, înconjurată de nimfe şi îngeri ce trona în măreţul său castel „Natura”. Se aşeză pe o băncuţă privind cu admiraţie arhitectura parcului care pur şi simplu o fascina…

Roland era deja disperat. Încercă s-o ridice de pe bancă, dar nu reuşi. Ea era într-o admiraţie totală când se afla în parcul de la Versailles. De fiecare dată când venea aici, se simţea ca în Rai.

— Alina să ştii că eu intru la concert cu copiii! ţipă Roland în urechea ei stângă.

— Da, da, du-te înainte că vin şi eu… dar lasă-mi

şi băieţii.

Vreau să le povestesc cum s-a construit castelul şi parcul ăsta divin.

— Nu ţi-i las, eşti ruptă de realitate azi, nu ştiu ce ai, parcă eşti drogată, doamne iartă-mă! zise Roland supărat şi-i luă pe Mark şi pe Bertrand de mânuţe, îndemnându-i să se îndrepte spre aripa centrală a castelului.

— Bine, bine, sunt drogată, dacă zici tu… sunt extaziată, sunt uimită, contemplu natura şi nu-mi revin decât când plec de aici! auzi tu… sunt drogată! Se caută prin buzunare şi-şi scoase pachetul de ţigări şi bricheta…

„Iartă-mă natură dragă, dar nu pot trăi fără o ţigară”…

Intră în pădurice. Merse câţiva paşi mai încolo pentru a nu fi zărită de către paznici şi se aşează turceşte pe pământul reavăn în urma ploii ce biciuise toată regiunea cu o seară înainte. Îşi aprinse ţigara şi trase un

fum adânc, până-n străfundul fiinţei ei, simţind cum îşi amorţea simţurile înainte de a-şi reaminti primul viol, căci viol se numise sexul făcut împotriva voinţei ei…

* * *

Îi apăru în faţă imaginea lui Cristi, care o trăgea de bluza deja ruptă de maică-sa şi cum ea se împotrivea şi parcă nu ea era aceea care se întorcea acasă, luată cu forţa de către fratele ei… se dedublase, se privea de undeva de sus şi parcă murise, şi sufletu-i privea mişcările molatice ce nu voiau să conveargă către casa ei, ci încerca să se întoarcă de unde plecase mai înainte. Parcă nu i se întâmplau ei toate astea… ea era o altă persoană şi se vedea ca într-un film mut, trasă şi împinsă pe scările ce duceau la demisolul insalubru, în care urma să se întâmple un sacrilegiu sau un sacrificiu.

Ajunseră cu chiu cu vai în faţa uşii şi maică-sa o deschise cu o putere de nebănuit, nervoasă că individul care voia sa se culce cu fiică-sa nu mai avea răbdare să aştepte şi avea de gând să plece şi să-şi caute plăcerea în

altă parte.

— Aha, ai găsit-o Cristi? Unde-ai umblat, târfuliţă mică?

Ne faci să intrăm în răcori din cauza ta? Ce, crezi că eşti de capul tău aici? Ai să faci ce spun eu că de nu, te dau la casa de copii! Hai, că aşteaptă căpitanul Kiriachis… să vezi ce generos o să fie cu noi după ce s-o culca cu tine.

— Mamă, mă ucizi cu vorbele astea grele! De ce trebuie să mă culc cu nenea ăsta? Chiar suntem muritori de foame?

Nu te înţeleg, vrei să ajung ca tine, nu-ţi doreşti mai mult de la copiii tăi?…

Alina nici nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Era la un pas de grecul borţos şi bătrân, care avea o privire atât de hulpavă că avea impresia că-i curg balele la vederea ei.

Începu să râdă nervos şi-l trase pe grec de mână către prima cameră care-i ieşi în cale. Grecul nu ştia o

boabă româneşte, aşa că râse şi el prosteşte văzând-o pe Alina cum îşi cutremură slăninuţele râzând nervos…

Alina închise uşa după ei şi deveni serioasă dintr-odată. Se uită tăios în ochii bătrânului marinar şi-i porunci să se dezbrace. Lui Kiriachis i se făcu frică de privirea ei şi dădu să iasă pe uşă şi să fugă. Alina îi tăie calea şi-i arătă patul, spunându-i pe româneşte:

— Moşule, dezbracă-te şi aruncă-te pe pat!

— Domnişoara, eu place la tine… eu vreau să te iau de soţie… dacă vrei să te culci cu mine, bine, dacă nu… eu pot să plec!

— Nu pleci nicăieri, moşulică!… zise Alina, râzând ca o nebună. Trebuie să încep de undeva, cu cineva… şi uite, eu vreau să mă culc cu tine! „Dezbracă-te!” îi ordonă încă o dată. Ochii ei azurii deveniră dintr-odată violeţi. Lumina era aprinsă şi Kiriachis încercă să o stingă înainte de a începe să-şi dea jos bulendrele de pe el. Alina îi prinse mâna şi o strânse cu atâta putere, încât el renunţă până la urmă…

se vedea de la o poştă că-i era frică de ea. De plăcere, nici nu putea fi vorba…

— Hai, nea… dă jos odată hainele alea! Uite că încep eu… şi începu să se dezbrace c-o grabă care n-o caracteriza şi, de fapt, nu avea pe ea decât bluza ruptă de maică-sa, o fustă şi nişte chiloţi tetra. Rămase goală în faţa lui într-o secundă, dar grecul, de frică, nu mai era în stare de mare lucru. O privi admirativ şi ruşinat în acelaşi timp şi-i întinse 100 de dolari:

— Uite plata, una sută dolari! Pentru azi ajunge, frumoasa! (nu prea ştia româneşte dar îi ieşiră câteva cuvinte din gâtlejul amorţit de tescovină şi uscat de frica fetei pe care o crezuse o pisicuţă şi se dovedise a fi o tigroaică. Nici măcar nu apucase să-şi desfacă nasturii de la cămaşă, d'apoi cei de la prohabul pantalonilor şi era deja „satisfăcut" (făcuse pe el săracul)…

Alina, când văzu suta de dolari, o luă şi o apropie de lumina slabă a becului din tavan, când bietul grecotei profită de neatenţia ei şi-o zbughi pe uşă, în hol şi din

hol direct afară, făcându-şi cruce c-a scăpat teafăr din aventura asta. Ieşi din cameră, goală şi triumfătoare, cu bancnota de 100 de dolari în mână şi-i spuse maică-sii:

— Uite, babo, atâta a costat virginitatea fiică-tii. Du-te şi cumpără ce vrei din ei că mie nu-mi trebuie!”

* * *

Ţigara se stinsese demult între degetele ei şi cineva o scutură de umeri. Se întoarse speriată şi încercă să perceapă ce i se spunea. Alina se întorsese în prezent. Era unul dintre paznici, care-i vorbea în franţuzeşte, fireşte, întrebând-o ce caută pe jos printre copacii din parc. Abia atunci îşi dădu seama că îngheţase de frig şi se ridică brusc în picioare.

— Merçi beaucoup, mon ami! îi spuse ea pazniculuicare o găsise rătăcită printre arbori şi se îndreptă spre castelul impunător, scuturându-şi poalele balonzaidului de frunzele moarte care rămăseseră lipite pe el.

Când traversă holul cel mare, se uită pierdută la

frescele impunătoare, la candelabrele din sticlă de Murano sau din cristal, care coborau către capetele vizitatorilor într-un mod amenințător aproape, la cât erau de mari şi de grele. Holul mare, o fostă sală de bal, folosită pe timpul domniei Regelui Soare şi a tuturor celor ce urmaseră la tronul Franţei până la Revoluţia din 1789, era flancat pe stânga şi pe dreapta de coloane în stil grecesc și tavanul era plin de picturi murale alegorice, care mai de care mai frumoase. În fundul sălii se auzea muzica lui Mozart ce se contopea cu tot ansamblul opulent la care privea Alina, uimită de fiecare dată când venea aici de frumuseţea, bogăţia şi armonia locului, în contrast cu mizeria în care trăise ea mulţi ani până să fi ajuns în Franţa. Deodată, muzica încetă, se auziră aplauzele ce se propagau într-un ecou perpetuu prin sala de bal, lungă de mai bine de 100 metri şi lumea începu să se reverse în hol. Aproape că ajunsese în sala de concerte când Roland ieşi împreună cu copiii şi-o întâmpinară entuziasmaţi.

— Mamă, de ce n-ai venit la timp să asculţi muzica lui Mozart? îi reproşă Mark Alinei. E aşa de frumoasă, de veselă, de melodioasă… chiar mi-a plăcut, să ştii!

— Am ajuns în hol după ce începuse concertul şi n-am vrut să intru ca să nu deranjez orchestra, minţi Alina din nou. Am stat aici şi am privit istoria, cu ochii şi l-am ascultat pe geniul muzicii simfonice, cu urechile. Sunt mai câştigată decât voi, sâc!

— Dar voiau să te vadă şi colegii tăi din orchestră, zise şi Roland, uitându-se chiorâş la nevastă-sa. Unde ai fost, că am ieşit să te caut şi nu te-am văzut?

— Poate ai ieşit când eram la toaletă, zâmbi strâmb Alina şi-l luă pe Bertie de mână trăgându-l spre ieşire". Hai dragule, că ţi s-o fi făcut foame şi avem ceva de mers până acasă".

— Mami, dar eu vreau să fac pipi şi mi-e şi sete! sughiţă Bertrand cel mic.

— Hai, repede, la toaletă! Mark, hai să mergi şi tu,

dragul meu, că n-o să te ţii până acasă!

— Mereu te sustragi discuţiei, concluzionă Roland. Tot nu mi-ai spus ce-ai făcut în răstimpul în care noi trei am fost la concert.

— Păi, nu ţi-am spus? Am învăţat istorie cât aş fi făcut o facultate, îi răspunse Alina din fuga „calului". Acum vrei tu să discutăm discuţii? Nu vezi că sunt ocupată cu copiii?

Ce-ai vrea să-ţi răspund?

— Nu vreau să-mi răspunzi nimic! Ştiu eu ce-am de făcut, îşi zise Roland în barbă… făcu stânga-mprejur şi ieşi val-vârtej din castel, îndreptându-se spre maşină, bodogănind.

„Ce-o fi cu nevastă-mea? S-a îndrăgostit de vreunul, a intervenit cineva în viaţa noastră sau a luat-o razna şi trebuie să vorbesc neapărat cu dr. Neullie să vedem cum putem s-o ajutăm?" Deschise nervos portiera şi porni motorul pentru a încălzi habitaclul care era întocmai bun de frigider şi nu voia că ai lui să

răcească din cauza asta.

Alina veni repede în urma lui, cu amândoi copiii de mână, simulând veselia şi buna dispoziţie, preferând să nu mai lungească o discuţie pe care nu o putea susţine pe baze reale ci numai şi numai pe minciună. Îi era necaz şi în acelaşi timp teamă că nu se poate confesa tocmai omului celui mai drag ei, celui care o adusese înapoi la condiţia umană, pe care şi-o pierduse undeva în negura vremurilor, chiar în oraşul ei natal, Constanţa, în clipa în care ar fi putut evolua din punct de vedere spiritual, nu animalic, instinctual, aşa cum fusese împinsă de către familia ei s-o facă…

Pe drumul înapoi spre Paris, zâmbi de câteva ori la amintirile moşneguţului Kiriachis, care făcuse pe el (la propriu), în prezenţa ei. Ceea ce urmase era mult mai trist şi mai grav… maică-sa se prinsese că între ea şi moşneguţ nu fusese nimic, aşa că acestuia îi urmă un şir întreg de haldăi, mari cât casă, care o violaseră cu vârf şi îndesat, aşa ca să-i facă-n ciudă comandantului

nerezolvat, care nu mai dădu pe acolo niciodată. În perioada aceea, Alina se simţea şi chiar trăia ca la puşcărie. Nu avea voie să iasă din casă decât la şcoală şi fuguţa înapoi pentru că avea „treabă”.

Sărăcuţa, şi nici nu putea să meargă singură pe stradă. Ieşea odată cu Cristi, odată cu maică-sa şi se întorcea tot însoţită, de parcă era la grădiniţă, nu alta. Şi n-avea voie să se mai vadă sau să vorbească cu nimeni, ca să nu se dea de gol… madame Mariana, peştoaica fiică-sii, credea că e un mare secret ceea ce făcea ea şi se minuna într-una că n-o mai chemau vecinii la curăţenie, sau să le facă de mâncare…

De fapt, tot blocul auzise şi ştia că „sărăcuţa Mariana”.

Începuse să profite de pe urma fiică-sii şi că o iniţiase în tainele celei mai vechi meserii din lume. Alina ştia bine că nu ăsta era adevărul-adevărat (adică n-o iniţiase nimeni, în nimic) şi săraca înghiţea spermă cu nemiluita prin toate „orificiile” posibile şi imposibile

până-şi vărsa şi sufletul din ea, gândindu-se, cu scârbă şi cu frică, la faptul că n-o să se termine niciodată asta, atâta timp cât va trăi maică-sa şi că numai moartea o va putea salva de chinul ăsta la care era supusă, aproape noapte de noapte, cu cât mai mulţi hăndrălăi posibili. Avea impresia că era o vită moartă agăţată într-un cârlig la abator, din care fiecare măcelar care trecea pe acolo mai tăia câte o halcă… încet, încet, vita începea a se subţia, nu prea mai avea nimic pe ea şi i se vedeau oasele, atârnând dezgolite de carne şi de sevă, cârligul începea la rându-i să cedeze din cauza instabilităţii create de uşurătatea poverii pe care n-o mai avea… sentimente morbide o încercau pe Alina în acea perioadă nefastă a vieţii ei şi chiar slăbise atât de mult, încât era de nerecunoscut după vreun an de violuri continue. Vecinii se mirau că mai trăieşte, atât era de lividă şi translucidă.

Ajunsese să se dea cu o pudră bronzantă, ca să nu mai arate cadaveric şi să-şi astupe cearcănele maronii de

sub ochi, pe care i-o adusese Iorgos, unul dintre „iubiţi”, care-i devenise un fel de confesor, un fel de „prieten” de conjunctură. Era mai aproape de vârsta ei, deoarece avea doar 25 de ani şi era mult mai simpatic şi mai omenos decât ceilalţi gealaţi care i se perindau prin pat… Începuseră să se plimbe împreună pe malul mării de mână, ca doi şcolari îndrăgostiţi şi Alina chiar credea în el mult mai mult decât intenţionase vreodată să i se întâmple… învăţase între timp şi limba greacă şi încerca din răsputeri să-l iniţieze pe Iorgos în limba română, ceea ce lui îi făcea plăcere.

În ultimul an, Alina crescuse în înălţime şi slăbise mult… devenise o tânără domnişoară şatenă, cu părul lung şi ondulat de la natură şi cu o mutriţă de păpuşă drăgălaşă, cu ochi mari albaştri şi mereu trişti, tristeţe pe care încerca s-o ascundă printr-o veselie disimulată, de cele mai multe ori. Asta pentru că atunci când se găsea sub protecţia lui Iorgos, avea deja o senzaţie de mare libertate, de zbor spre înălţimi albastre şi nereveniri

către pământ, ce însemna pentru ea reîntoarcerea în hăul lumii reale, reîntoarcerea în mocirla în care se bălăcea acasă…

* * *

Se auzi o frână bruscă şi Alina deschise ochii speriată.

Îşi dădu seama că deja ajunseseră ACASĂ, dar acasă la ei, într-o vilă elegantă de pe bulevardul Champs Élisées… oftă uşurată, revenise la realitatea prezentă. Era deja obosită, se dădu cu greu jos din Mercedesul proprietate personală şi-şi privi băieţii zburdând prin scuarul din faţa casei… zâmbi trist la gândul că ea nu avusese parte de o copilărie normală, frumoasă şi în acelaşi timp o cuprinse un sentiment de plinătate, văzându-se înconjurată de bărbatul iubit, care-i întindea de zor nişte haine să le ducă sus, şi de copii, care nu se lăsau duşi în casă cu una cu două… începu să râdă în hohote şi să-i alerge în jurul fântânii arteziene, încercând să joace prinsă cu ei.

Roland zâmbi mulţumit şi intră în vilă cu mâinile pline de bagaje şi haine. Îi era o foame de lup şi abia aştepta să se întindă pe divanul comod din living, ca să privească lejer la TV…

Într-un târziu, Alina reuşi să-şi convingă odraslele să intre în casă, nu de altceva, dar era ora mesei şi duminica era sfântă pentru Roland şi familia lui: luau masa de prânz împreună…

— Haideţi mai repede, Mark, Bertie, ne aşteaptă Madelaine cu masa pusă! strigă Alina disperată către cei doi ştrengari, care nu se dădeau prinşi şi pace". Hai că am obosit să alerg după voi!"

— Ha, Ha, Ha, râdeau cei doi băieţi, nu ne prinzi mami, noi vrem să stăm afară! Nu ne-am jucat pe ziua de azi. Hai, mai lasă-ne puţin, strigară cei doi drăcuşori în cor.

— Nu pot să vă las acum. Uite, facem un pact. Intrăm în casă, mâncaţi, apoi ieşiţi şi vă jucaţi. Nu-i bine aşa?

— Da, da, răspunse Mark, căci era cel mai mare şi el conducea „ostilităţile” împotriva maică-sii, acum venim!

Intrară în casă şi se îmbulziră amândoi către baia din holul mare, ca să se spele pe mâini. Alina strigă disperată în spatele lor:

— Măi drăcuşorilor, dar nu trebuie, mai întâi şi mai întâi, să vă descălţaţi şi să vă scoateţi gecile astea groase şi apoi să intraţi în baie?

— Da, mămico, ai dreptate, dar ne grăbeam că făceam pipi pe noi.

Alina se resemnă şi-i lasă în grija guvernantei. Intră în dormitorul conjugal şi-şi puse un costum de casă albastru. Intră în baia privată ce comunica direct cu dormitorul şi se grăbi să se spele pe mâini… se privi pentru câteva clipe în oglinda mare, de cristal. Ce vedea ea acum nu era persoana pe care ar fi recunoscut-o cu 10 ani în urmă. Acum era o „franţuzoaică” prin adopţie, cu părul plin de bucle naturale dar tuns cu grijă, de

parcă era mereu coafat. Şi ochii şi privirea parcă nu şi-o recunoştea în oglindă. Devenise o doamnă respectabilă, finuţă, cu o figură serioasă şi în acelaşi timp jucăuşă, ce nu trecea neobservată aproape niciodată şi care stârnise de la început invidii printre fostele colege din orchestra în care activase cu câţiva ani în urmă… Evident că slăbise şi era acum o femeie normală. Era mai înaltă decât multe franţuzoaice şi statura ei dreaptă, zveltă, dăduse idei multora dintre bărbaţii cu care venea în contact. Printre ei se număra şi Jacques Neullie, un psiholog renumit în Paris, bun prieten cu soţul ei. De câte ori se întâlneau, acesta încerca să-i facă o curte discretă şi o acoperea mereu cu mici atenţii. Când venea pe la ei în vizită, niciodată n-o făcea cu mâna goală. Avea invariabil câte o cutie de Praline franţuzeşti pe care Alina şi copiii le adorau…

Roland veni să vadă ce face Alina de întârzie la masă.

O găsi privindu-se admirativ în oglindă şi rămase

o clipă pe gânduri, scormonindu-şi în minte cam când o văzuse ultima dată pe nevastă-sa fâţâindu-şi trupul bine făcut în faţa vreunei oglinzi oarecare şi ajunse la concluzia că niciodată.

Înainte ca ea să-l observe, mai stătu o clipă în cadrul uşii de la baie, admirând-o pe cea pe care o adunase de milă de pe stradă, cu 10 ani în urmă şi-l apucă gelozia… Începu să se îndoiască de nevasta lui pentru prima dată de când erau împreună, sâmburele geloziei încolţi în mintea lui şi începu să nu-i mai dea pace… O apostrofă gentil şi ea tresări, încă o dată, la auzul glasului lui, ceea ce-i dădu şi mai tare de bănuit.

— Alina, ce faci aici, nu trebuia să fii la masă? Ne-am strâns cu toţii şi suntem în aşteptarea ta. Am flămânzit deja!

— Ce ai dragă, nu ţi-e bine? Mă uitam şi eu admirativ la mine şi constatam că am mai slăbit câteva kilograme. Arăt mai sexy aşa, nu Roland?

— Păi la ce depresie ai, nici nu mă mai mir c-ai

slăbit.

Abia te atingi de mâncare, ai coşmaruri, eşti mai mereu absentă, nu te mai preocupă familia aşa cum o făceai mai înainte… o să-l sun pe Jacques să-ţi fac o programare. Are el metodele lui de a te aduce cu picioarele pe pământ! Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta și chiar de-ar fi să stai internată câteva luni într-un sanatoriu, nu cred că ţi-ar prinde rău, ce zici?

— Ce zic? Tu nu eşti în toate minţile? Vrei să mă scoţi nebună, acum? Cum să mă internez într-un ospiciu? Păi arăt eu a om dus cu capul? Ce motive ai să ajungi la concluzia asta, Roland? ţipă Alina, îngrozită de perspectiva propusă de soţul ei. Se întoarse brusc şi-i dădu o palmă" românească" peste obrajii finuţi, de francez, ai bărbatului. Gestul ei, ieşit din comun şi nemaifăcut până în clipa aceea, îl descumpăni pentru o clipă, îl lăsă mut, nemaifiind în stare să aibă nicio reacţie la palma primită.

Se uită cu o mare uimire la ea şi într-un târziu,

zise:

— Alina, cred că dacă n-ai luat-o razna, ţi-ai făcut un amant. Gestul pe care l-ai făcut acum îmi confirmă bănuielile pe care le aveam de mai multă vreme. Am pus starea ta melancolică, mereu absentă, pe urma faptului că stai în casă şi nu prea mai socializezi, dar faptul că ţi-ai ieşit din fire şi chiar m-ai pălmuit mă duce cu gândul la cu totul alte motive decât bănuiam până acum. Roşu la faţă de mânie şi indignare, îi porunci cu glas sugrumat:

— Acum, te invit în sufragerie să luăm masa. Mâine, la prima oră, mergem la doctor! Dacă n-ai să fii de acord, te voi duce cu forţa!

Alina era uimită de propria-i reacţie necugetată.

Trebuia să recunoască că cedase nervos, că nu se mai putea abţine să ţină în ea atâta minciună şi asta-i otrăvise sufletul, îi schimbase comportamentul faţă de omul iubit şi faţă de copii, pe care-i adora şi de care n-ar fi conceput să se despartă pentru nimic în lume.

Ruşinată de propria-i faptă, lăsă capul în jos şi ieşi din baie, ca un robot întors de o cheiţă, ce nu mai funcţiona normal, nu mai răspundea la propriile comenzi…

Mâncară într-o tăcere mormântală şi toată după-amiaza aceea se evitară unul pe celălalt. Când se lăsă noaptea peste Oraşul Luminilor, Roland intră în dormitorul conjugal doar pentru a-şi lua pijamaua de mătase şi puiul de pernă de care nu se despărţea niciodată. Nu rosti nicio vorbă şi-i evită Alinei privirile insistente, cu care îl încolţea aşezată în vârful patului cu un roman de dragoste în mână, pe care tocmai îl citea… Ea nu se aşteptase deloc la situaţia radicală în care se aflau acum. Nu-şi închipuise niciodată, de când era împreună cu Roland, că acesta s-ar putea rupe de ea atât de repede, încât să nu mai dorească să doarmă împreună.

— Ce faci, Roland? Nu te aşezi în pat? Să nu-mi spui că nu vei dormi în noaptea asta cu mine!

— Nu, nu vom mai dormi împreună atâta timp cât

nu te mai recunosc în reacţiile pe care le ai de ceva timp încoace.

Şi palma pe care am primit-o în seara asta mă deconcertrează în ceea ce te priveşte, Alina. Mi-am dat seama că am trăit ani de zile în aceeaşi casă şi am dormit în acelaşi pat cu o străină, o femeie pe care am luat-o de pe stradă şi despre care nu ştiu mai nimic. Gestul tău îmi repugnă, ştii foarte bine din ce familie provin eu şi cum m-am comportat cu tine şi cu copiii în aceşti ani. Nu v-am atins nici măcar cu un deget şi nu ştiu de ce ţi-ai ieşit din minţi atunci când ţi-am propus să mergi la un cabinet psihiatric. Din seara asta te rog să consideri că nu mai eşti nevasta mea şi să nu mai ai pretenţia să dormim în acelaşi dormitor până în momentul în care ai să-ţi revii mental şi pentru că n-o să poţi face asta de una singură, eu îţi dau de ales: ori mergem împreună la dr. Jacques şi faci un tratament, o internare, ştiu eu ce metode are el… ori îţi faci bagajele şi pleci din casa asta, singură, singurică!

— Cum, ai tu inima asta de câine, să mă alungi în stradă şi să-mi iei şi copiii? strigă isterică Alina, aruncând cât colo cartea pe care o citea şi sărind ca o tigroaică din patul mare, cu baldachin…

— Uite, vezi cum te aprinzi? răcni la rândul lui Roland.

Îmi ascunzi ceva, ceva a existat în viaţa ta anterioară relaţiei noastre, de care ţi-e ruşine, de care te temi… ce sau cine este acel cineva? Ce mister te mistuie de câteva luni de zile şi nu-mi poţi mărturisi mie, eu care m-am crezut iubitul tău, confidentul tău pe viaţă? De câtva timp încoace n-ai aer să respiri în casa asta, transpiri abundent noaptea, ai coşmaruri, eşti mai mereu tristă, nu mai comunici cu mine ca altă dată… te-am întrebat de mii de ori ce-i cu tine şi tu mă minţi în mod repetat că ţi-e dor de maică-ta. Dar până să trimit după actele tale juridice din România, nu ţi-ai adus aminte că ai o mamă? Acum îmi dau seama că nu te cunosc deloc, că nu ştiu de unde provii, ce rude mai ai, cine sunt

mama, tatăl, fratele tău, ce copilărie ai avut… nu ştiu nimic despre tine şi parcă abia acum mi s-a ridicat o ceaţă de pe creier şi mă gândesc cu groază că m-am îndrăgostit de o necunoscută, pe care am întâlnit-o în stradă, cântând la un flaut vechi şi cerşind milă trecătorilor…

— Ohhh, Doamne, nu-mi mai aduce aminte de perioada aia! Da, ajunsesem o cerşetoare, într-o ţară străină, dar să ştii că în ţara mea, n-am cerşit niciodată! Eram săraci, dar n-am murit de foame şi am avut un apartament, un acoperiş deasupra capului! zise Alina, răguşită de emoţia discuţiei şi disperată de eventualitatea de a ajunge din nou în stradă.

— Roland, te rog să mă ierţi, n-o să mai repet gestul ăla câte zile oi avea de acum încolo şi-ţi promit că mă voi duce singură la dr. Neullie, chiar mâine dimineaţă. Îmi dau seama că nu sunt în apele mele de câteva luni încoace, dar am impresia că e ceva ce mi se va întâmpla în curând şi nu-mi explic nici eu ce! Am o

premoniţie, probabil… mâine dimineaţă o voi discuta şi cu Jacques…

— Ştii că vreau neapărat să mergem împreună! Nu te duci singură la psihiatru şi cu atât mai puţin la Jacques…

— Dar de ce, mă rog frumos, nu e prietenul tău cel mai bun? De ce nu m-aş duce singură la el, doar ne cunoaştem de atâţia ani de zile?…

— Tocmai că vă cunoaşteţi şi că el îţi face curte… sper că nu eşti atât de neatentă și n-ai observat asta?

— Ah, am observat-o, dar ce importanţă are dacă pe mine nu mă interesează el ca persoană, ci numai ca specialist? Mă pot duce la alt medic, dacă te deranjează…

— Hmm, asta nu! Aşa n-o să te pot controla niciodată, dacă spui adevărul sau nu şi n-o să aflu de ce ai intrat în depresie. Cu ajutorul lui Jacques o să aflu tot.

— Aha, un pic de paranoia acolo, nu strică, nu? Ce-ar fi să ne internăm amândoi, că văd şi la tine nişte

semne…

— Hai, hai, nu te întrece cu gluma, cu mine!

Deocamdată suntem în stare de beligeranţă, aşa că… noapte bună!… şi ieşi pe uşa dormitorului cu un surâs trist în colţul gurii…

Alina rămase nemişcată ca o statuie, în patul mare cu baldachin, privind în urma bărbatului ei cu sufletul golit de sentimente. Se aplecă spre noptieră şi bâjbâi după un Valium pe care-l înghiţi automat, fără să bea niciun strop de apă… De câteva luni, ăsta era singurul mod de a se linişti, cât de cât, în timpul nopţii, dar nu-i lua coşmarul aducerii aminte a celor ce i se întâmplaseră în adolescenţă. Îşi aşeză perna mai jos şi stinse veioza, în încercarea de a adormi…

* * *

Îi reveni în minte scena sfâşietoare în care Iorgos venise s-o anunţe că n-o să mai poată veni s-o vadă şi ea nu pricepu de ce. El încercă din răsputeri s-o convingă că-l luau în armată… şi în Grecia armata dura 3 ani… şi

n-ar fi vrut se ţină încurcată în timpul acesta… ea nu crezu o iotă din toată această poveste şi se puse pe plâns căci, spre nefericirea ei, începuse să se îndrăgostească de acest tip cumsecade, care n-o tratase ca pe o curvă de doi lei. Iorgos o ţinea pe-a lui, că pleacă în armată şi dintr-odată dispăru din peisaj, ca şi când n-ar fi fost… şi atunci avusese câteva luni de tristeţe amarnică, în timpul cărora plânsese pentru că-şi pierduse mai ales prietenul, omul care o ocrotea atâta timp cât se afla în România şi pe care-l aştepta cu înfrigurare şi cu strângere de inimă cât timp era plecat pe mare. Nici nu-şi dădu seama că trecuse un an de când nu-l mai revăzuse pe grec şi, într-o zi, Cristi intră peste ea în dormitor:

— Soră-mea, îţi spun ceva dar nu mai spui nimănui. E secret mare!

— Da ce secret, măi frate-miu, ia să vedem?

— Fată, eu am terminat liceul şi ştii că n-am nicio perspectivă pe aici. Mai cânt pe la nunţi şi botezuri dar nu-mi place ce fac. Vreau mai mult.

— Adică? zâmbi Alina strâmb, căci îl ştia pe frate-său:

era un şmecheraş de provincie care făcea orice, bani să iasă.

— Fă, fato, eu o şterg de p-aicilea… nu mai stau în ţara asta de căcat!

— Ho, băi, mai încet, nu te ambala aşa că te aude mă-ta şi când o pune joarda pe noi, nu cred că mai ieşim vii din afacerea asta!

— Da soră-mea, ai dreptate! Să vorbim în şoaptă: deci, eu mi-am găsit un vapor să mă scoată din ţara asta nenorocită!

— Păi şi nu poţi să mă iei şi pe mine? sări Alina opărită.

— Păiii… nu prea… ştii l-am cunoscut mai demult pe comandantul navei. Îl cheamă Mihai.

— Şi ce mă interesează pe mine cum îl cheamă!

— O să te intereseze, când ţi-oi zice!

— Hai zi-i odată, uimeşte-mă, că parcă-aş avea

100 de ani. Nu mă mai surprinde nimic din ceea ce mi se întâmplă.

— Acum o să ţi se întâmple de bine, fă! Taci şi ascultă-mă cu atenţie. Mihai ăsta te-a văzut pe stradă cu mine şi tea plăcut. Ar vrea să te muţi cu el, că are un apartament bine pus la punct. Ar cam vrea să te ia de nevastă…

— Poftim? Păi tu nu i-ai spus nimic despre mine? Nu ştie cu ce mă ocup? Şi dacă nu ştie, o să afle curând, de la alţii…

— N-o să afle fă, nimic. Tu nu vezi ce mutră de primadonă ai? Ce dracu', n-ai încredere în mine? O să fii regină fă, în casa ăluia şi scapi şi de mă-ta!

— Ha… crezi? O să mă găsească şi-n gaură e şarpe. Te pui cu nebuna şi curva de maică-mea? O să crape când o auzi! Ia spune frate-miu, câţi ani are Mihai ăsta?

— Cam vreo 35, cred, e un tip înalt, atletic, blond, dar nu din ăla leşinatu'. O să vezi, arată foarte bine,

aduce marfă la greu: blugi, geci, fuste, materiale, pantaloni, cafea, ţigări, aur… fă, o să zici că te-ai căcat în scăldătoare!

— Ia nu mai vorbi cu „fă”, Cristi! Gata cu porcăriile astea, vreau să-l cunosc, abia aştept să scap din mizeria asta! Nici că mă uit înapoi. Sper să putem fugi, să nu se prindă baba, că atâta ne trebuie!

— Auzi, Alina, ştii ce mi-a zis comandantul? Că o să te ia de nevastă, cu acte, ca să-ţi piardă baba urma.

— Haide, nu glumi! se zburli Alina. Cu asta nu se glumeşte. Are el vreo chichiţă de nu s-a însurat până acum.

Poate că e impotent, mai ştii…

— Ete na, acum! Nu l-am încercat şi pe partea asta, că nu sunt homo. Ce pot să-ţi spun e că el ne cam ţine cu bani de câteva luni încoace.

— Aha, deci, din cauza asta, am mai avut şi eu răgaz să mai respir, nu? Da cum să facem actele, că sunt minoră?

— Hai că ai 17 ani şi jumate și nu-ţi trebuie încuviinţare de la mă-ta! Şterpeleşti certificatul de naştere şi buletinul şi p-aici ţi-i drumul. În două săptămâni eşti măritată.

— Şi cum o să mă cheme, frate?

— Coman. Mihai Coman, îl cheamă pe viitorul tău soţ.

— Frumos nume! Nici nu-l cunosc şi deja mi se pare un tip interesant. Şi bineînţeles că trebuia să mă vinzi, nu? Nu te-ai abţinut! Peştele din tine, dădea să scape din năvod. Te recunosc în toate măgăriile pe care le faci, Cristi. Sper că acolo unde vei ajunge, vei deveni un alt om. Apropo, care ziceai că-i ţinta?

— Ah… eh, o să vedem… Cred că o să debarc la Amsterdam, dar o să plec înspre Germania, imediat. Mă aşteaptă unii cu maşina ca să mă treacă graniţa. O să cer azil pe motive de discriminare…

— Ce, care discriminare?

— Păi după tac-tu suntem ţigani şi nu avem

aceleaşi drepturi cu românii, nu?

— Pe dracu', măi Cristi! Aşa o gugumănie n-am mai auzit, dar dacă merge, de ce nu? Succes!

— Ah, da, mersi! Stai, că în primul rând trebuie să te mut pe tine. Nu vreau să te las cu baba, că n-am încredere.

O să ajungă să te vândă la kilogram. Din păcate ai slăbit şi n-o să fie mulţumită cu cât o să primească pe tine.

* * *

Alina îşi aranjă din nou perna care se strânsese şi se şifonase sub greutatea capului. Nu putea să adoarmă şi pace. Se aşează pe partea cealaltă a corpului, doar, doar va adormi şi nu-şi va mai aminti nimic. Aşezată comod pe perna mare de puf de gâscă, începu să rememoreze iar întâmplările ce urmară…

* * *

Cristi îi dădu câteva sute de lei şi ea se miră de unde avea banii ăia.

— Mi i-a dat Mihai, ca să te faci frumoasă şi să-ţi cumperi tot ce-ţi doreşti. Vrea să te întâlnească diseară.

— Aoleu, aşa de repede? Dar când o să am timp de toate? ţipă Alina intrată în alertă şi-şi aruncă pe ea câteva ţoale vechi, căpătate de prin vecini. Acuşica ies din casă şi mă duc direct la coafor. Unde-i baba? Sper că nu e prin preajmă să mă pună cine ştie ce să fac? Nu mă mai culc cu niciun individ în afară de Mihai!

— Hai, grăbeşte-te! îi strigă Cristi de pe hol. Mariana n-a venit de la serviciu. Du-te mai întâi prin magazine şi cumpără-ţi nişte ţoale mai omeneşti, că nici nu te vor primi alea la coafor. Vor zice că te-ai dus la cerşit.

— Şi după, ce-o să fac? Că nu pot să vin acasă împopoţonată. Îţi dai seama ce bătută îmi trage baba!

— Da, ai dreptate. Du-te la Aura! Ne întâlnim acolo pe la ora 18. Vezi să nu întârzii!

— Da, da, strigă Alina, deja ieşită în stradă, zburdând de fericire la gândul c-o să-şi cumpere hăinuţe

noi şi curate.

Era o primăvară frumoasă afară. Cele 20°C îi dădeau un confort şi o energie pe care nu le mai avusese de vreo doi ani, de când devenise cea mai căutată prostituată din Peninsulă. Aproape că alergă spre strada Mangaliei, acolo unde era centrul comercial cel mai important al Constanţei, magazinul Tomis, dat în folosinţă de curând. Intră veselă şi urcă cu scara rulantă la etajul doi. Acolo erau raioane întregi de confecţii şi desuuri. Îşi cumpără în grabă un sutien Triumph şi o pereche de chiloţi mai decoltaţi, după care se repezi la scurtele de primăvară. Îşi dorea ceva mai tineresc, mai colorat, dar nu găsi aşa că se mulţumi cu un sacou de catifea neagră, bine lucrat, care-i punea silueta în valoare şi o fustă cloş de un verde electric. Rugă vânzătoarea să-i recomande şi o bluză tricotată şi aceasta îi aduse una de un verde închis, decoltată în V, cu mânecă lungă. Îi recomandă să coboare la etajul întâi, să-şi ia nişte pantofi Guban. Alina, îmbrăcată după

moda vremii 1977, plăti şi coborî ţanţoşă la etajul întâi. Toată lumea întorcea capul după ea. Era o domnişorică frumoasă şi încă nu pusese totul la punct. Intră în raionul de încălţăminte şi se îndreptă spre raftul cu pantofi de lux. Ceru câteva perechi, le probă şi se opri la nişte pantofi bej, decupaţi în faţă şi cu un toc nu prea înalt dar subţire. Erau confortabili şi rămase în ei. Plăti la casă câteva sute şi ieşi mândră că-şi achiziţionase câteva obiecte de îmbrăcăminte pe care nu-i era ruşine să le poarte pe stradă. Ce mai rămânea de făcut?

Ah, să se ducă la coafor. Nu-i prea plăcea asta, căci avea părul ondulat şi, foarte des, coafezele o cam trăgeau de păr.

La câţiva zeci de metri mai încolo era casa Modei şi, la parter, cel mai modern coafor din oraş. Intră sigură pe ea şi-i vorbi casierei cu un ton hotărât. Voia să se tundă, să-şi spele podoaba capilară şi să-şi facă manichiura. Casiera, indusă în eroare de comportamentul ei deja rafinat şi de hainele elegante,

sări de pe scaun imediat şi o conduse la şefă, cea mai bună coafeză…

După vreo oră, Alina ieşi din coafor, ameţită dar mulţumită de ceea ce văzuse în oglindă. Arăta ca o tânără doamnă şi toţi bărbaţii se uitau admirativ după ea. Numai sacoşa de plastic contrasta flagrant cu noul look, aşa că se căută prin buzunarele sacoului de catifea şi constatând că-i mai rămăseseră nişte bani intră în primul magazin de poşete şi-şi cumpără una colorată ca să se potrivească cu mai multe ţinute. Deja îşi intrase în rolul de viitoare doamnă Coman, fără să-şi dea seama… Capacitatea sa de adaptare şi instinctul îşi făcuseră datoria şi-i transmiseseră în subconştient ceea ce şi-ar fi dorit orice bărbat de la o femeie, viitoare parteneră de viaţă. Bine dispusă, aproape zburdând pe străzile din centru ticsite de oameni ieşiţi la cumpărături sau la plimbare, se îndreptă spre casa Aurei.

Intră în curte şi urcă cele câteva trepte dreaptă, ca o mare doamnă și apoi bătu la uşă. Se auzi un zdupăit pe

scările de lemn din hol şi uşa se deschise. Era Jeni, care n-o recunoscu din prima clipă:

— Bună seara, Jeni!

— Bună seara, dar cine sunteţi dumneavoastră? zise Jeni uitându-se la Alina, nedumerită că n-o cunoştea pe această doamnă bine.

— Alo, Jeni, sunt eu, Alina!

— Poftim? Doamne, Alina, dar ce schimbată eşti! Nu ne-am văzut de multă vreme şi ai slăbit, eşti aranjată… Arăţi ca o doamnă căsătorită, nu ca o adolescentă de 17 ani.

— Da, ştiu, dar nu mă inviţi în casă?

— Ah, scuză-mă, m-am aşezat de-a curmezişul uşii şi nu te-am lăsat să treci. Hai, intră şi du-te sus, în dormitor.

Vezi că e şi Aura acasă. Fă-i o surpriză. Eu mă duc să fac o citronadă şi vin imediat… Mamăăă, da buna te-ai mai făcut!

Dacă eram bărbat, te-aş fi fluierat pe stradă.

— Stai liniştită că de la Tomis şi până la voi, m-au fluierat cel puţin o duzină…

— Cred şi eu. Ard de nerăbdare să ne spui ce s-a mai întâmplat cu tine în ultima vreme…

— Măi Jeni, da cu cine vorbeşti atât? strigă şi Aura, ieşind din dormitor. Când o văzu pe Alina îşi luă obrajii între mâini şi trase un strigăt de-o auziră şi părinţii ei, care aveau o cameră la demisol:

— Alina, tu eşti fată? Da' ce, Doamne iartă-mă, a fost cu tine în ultima vreme, de nu ai mai venit pe la noi şi nici pe stradă nu te-am întâlnit?

— Eh, am fost destul de ocupată, dragile mele prietene. De când ai plecat Aura de la noi, de la liceu, s-au întâmplat multe…

— Hai, vino, o invită şi Aura… şi Alina urcă ţanţoşă scările spre dormitorul fetelor.

În timp ce Jeni se dusese să aducă citronadele, Alina şi Aura se aşezară pe studioul din dormitor, faţă-n faţă şi Aura se mira de mama focului de schimbarea

Alinei.

— Hai Aura, scuipă-mă să nu mă deochi! Ei, nu te mai mira aşa, că ştii c-am ochii albaştri şi nu mi se face rău.

— Alino, nici într-o sută de ani nu credeam c-ai să te transformi aşa de frumos, dintr-o fetiţă obeză şi nebăgată în seamă de nimeni, într-o veritabilă „don'şoară de pansion", parol!

— Băi, revino-ţi! Tot eu sunt, „nebuna din Chaillot", tot poante nesărate spun şi bancuri piperate, râd în hohote când mi-e de râs şi plâng necontenit, atunci când nu mai pot suporta opresiunile de acasă.

— Păi tot aşa o duci, cu maică-ta şi cu frate-tu? Nasol, ce să-ţi zic! N-ai avut parte de o copilărie normală. De aia mă şi mir că-ţi merge aşa de bine. Ia zi, ce ai mai făcut?

— Stai să vină şi Jeni, să vă povestesc amândurora, să nu clampăn din gură de două ori.

— Ok, am venit, soro! strigă Jeni de după uşa

închisă. Help, please, deschideţi voi că sunt cu tava plină de bunătăţi!

Aura se repezi şi-i deschise uşa pe care o încuie cu cheia.

Jeni aducea o tavă cu o carafă plină cu citronadă, pahare şi o farfurie cu prăjituri de casă.

— Aşa e mai bine cu uşa încuiată, să nu ne surprindă nimeni şi vă rog să vorbim în şoaptă că se aude din hol, zise Aura şi trase un taburet pe care Jeni aşeză bunătăţile şi se aruncă turceşte pe una dintre pernele de pe covor.

— Hai, soro, serveşte-te şi „scuipă” repede „subiectu”, că ard de nerăbdare să aflu cum de te-ai transformat aşa de mult, de nu te-am recunoscut.

Alina trase aer în piept şi începu să povestească „Necazurile” prin care trecuse şi încă mai trecea… şi la un moment dat se lumină la faţă şi se opri din povestire.

— Ei, hai, ne laşi aşa, neterminate, fată, ce naiba! zise Jeni contrariată.

— De fapt, venisem la voi, fetelor, să vă anunţ că mă mărit cu un comandant de vas.

— Ce, ce ai zis? Nu te-am auzit noi bine, zbierară fetele în cor. Ai înnebunit? La 17 ani, minoră, tu te măriţi fără acordul maică-tii? Nu, nu cred că e posibil aşa ceva, n-o să-ţi dea voie legea… cică trebuie să fie şi părinţii tăi de acord.

— Dar eu nu consider că mai am părinţi. Părinţii mei adevăraţi au „murit” când eram mică, o pitică pe care o răsfăţau şi o iubeau ca pe ochii din cap… între timp taică-miu „a ieşit din peisaj” şi maică-mea îşi bate joc de mine şi profită de pe urma mea de vreo doi ani încoace. Ce părinţi sunt ăştia? Cică am şi un frate mai mare, care ar fi trebuit să mă ocrotească, să mă înveţe drumul drept în viaţă, nu să fie „peştele” meu şi al maică-mii!

Pe Alina o înecară lacrimi de ciudă şi nu mai putu vorbi. Aura îi întinse paharul plin cu citronadă, îndemnând-o să bea ca să-şi umezească corzile vocale.

Fetele se întristaseră şi ele de cele povestite de Alina şi îi respectară momentele de tăcere, aşteptând cu sufletul la gură să afle cine era „alesul inimii Alinei”.

— Eh, hai că mi-am revenit, dragelor, zise Alina respirând adânc şi suspinând îndelung. Ce ziceaţi să vă mai spun?… Ah, da… cine-i alesul inimii mele? Păi nu-l cunosc personal, dar el m-a văzut de multe ori pe stradă cu frate-miu şi mă place atât de tare că vrea să mă ia la el acasă, să mă scape de scorpia aia bătrână care-mi mănâncă zilele.

— Păi să înţelegem că e prieten cu Cristi? spuseră fetele în cor. Ce mai la deal, la vale… o să pici din „lac în puţ”, soro!

— Dacă-i vorba de troc, tu, nimic nu mă mai miră, la el totul e posibil… ce face, te vinde? se răsti Jeni supărată că bărbatul ăla frumos de pica, adică Cristi, era în stare de asemenea nenorociri.

— Da, ai pus punctul pe „i”. Mă vinde, fetelor, lui Mihai Coman, comandantul navei cu care el va fugi din

ţară. Deci pentru un drum, numai dus spre Occident, el îşi vinde sora.

— Doamne, fereşte! zise şi Aura, neagră de supărare şi uimită de faptul că Alina era atât de radioasă şi de înfloritoare că nu-şi mai încăpea în piele.

— Dar tu, văd că eşti liniştită, te-ai făcut frumoasă pentru boşorogul ăsta, cine ştie câţi ani o avea şi cum o arăta?

— Ei, aici am vrut să vă aduc, fetelor. Şi scoate fotografia lui Mihai, pe care le-o arătă. Ce ziceţi de mândreţea asta de bărbat?

— Wow mamă, dar ce mişto e! Jeni şi Aura se uitară pe rând la fotografia unui bărbat înalt, blond, cu o privire bonomă, ce parcă te hipnotiza. Culmea era că nu părea nici bătrân.

— Hai, să vă aud criticile, mironosiţelor, că vă ştiu cât de pretenţioase sunteţi la băieţi… da ziceţi repede, că pe la ora 18.00 în seara asta, or să vină amândoi să mă ia de aici.

— Păi, ce să zic, Alina: tipul e de nota 10, ce mai încoace şi-ncolo. Merită să te muţi cu el, că acasă nu te mai aşteaptă nimica bun, bâigui Jeni, cu juma de gură, lăsând impresia c-ar fi prea frumos să fie adevărat.

— Şi tu, Brutus?… adică Aura, care era crescută în cultul adventist şi era mai critică de fel.

— Apăi, dacă n-ai încotro, fată, fă-o şi pe-asta.

Oricum, după câte ai pătimit, ăsta ar fi cel mai mic rău posibil, zău aşa!

— Aşa am zis şi eu, şi se uită la ceasul cu cuc de pe perete, care deja „cucăia” de şase ori. Nici nu apucă „cucul”.

să dăngăne de șase ori şi se auzi soneria, care semăna cu soneria ceasului de masă pe care Alina şi-l pusese să sune la ora 7.00 dimineaţa, pentru a se duce la psihiatru.

* * *

Se trezi năucită şi speriată că nu-şi va revedea soţul şi copiii și va lua-o de la capăt, se va întoarce-n

timp, la cei 17 ani, când se măritase prima dată… pipăi pe pernă prosopul gros de frotir din bumbac. Îşi şterse sudoarea de pe faţă, de pe ceafă şi-şi frecă părul lipit de cap şi răvăşit din cauza coşmarului din acea noapte. Deschise un ochi, apoi celălalt şi privi în sus mai întâi, constatând cu plăcere ca baldachinul se găsea deasupra ei… era încă acolo… Deodată se întristă când îşi aduse aminte că-n dimineaţa aceea trebuia să se ducă la psihiatru. Ştia, desigur, de ce avea coşmaruri, de ce trecutul nu-i dădea pace şi se ducea la psihiatru… ca să ce? Ca s-o descoasă Neullie, să-i pună tot felul de întrebări „cheie”, ca s-o „încuie” şi să-i dea un diagnostic care nu exista… da, nu exista, căci ea era perfect conştientă de faptul că trecutul ei „obscur” îi altera starea psihică de acum şi nimic altceva. Dădu să se ridice din pat şi ameţi. Îşi simţea capul greu şi mintea înceţoşată şi nu-şi putea aminti ce pastile luase cu o seară înainte ca să doarmă şi să nu-şi mai chinuie conştiinţa încărcată de fapte reprobabile. Îşi dădea

seama că era de fapt o victimă, o victimă a sistemului comunist, o victimă a familiei în care se născuse şi a mediului în care trăise. Încercă să se ridice din pat şi cu greu se desprinse de aşternutul moale şi alunecos de satin ivoire… îşi îndreptă trupul gârbovit de griji şi-şi înălţă privirea către oglinda toaletei de lângă pat. Se privi în oglindă şi nu se recunoscu. Avea faţa tumefiata de atâta plâns şi sub ochi avea nişte cearcăne maronii ce se întindeau până la jumătatea obrajilor. Buzele ei senzuale erau umflate şi uscate semn că avusese febră şi nu se putuse trezi să bea apă. Părul ei cârlionţat se răzvrătise şi stătea zburlit în vârful capului, ceea ce-i dădea impresia unei veritabile „nebune”. Îşi zise cu tristeţe, în gând: „Uite-o pe nebuna din Chaillot” şi apucă o carafă cu apă, pe care o bău cu nesaţ până la fund. Auzi o mişcare în spatele ei şi-şi ridică capul pentru a mai privi o dată în oglindă. Îl văzu pe Roland care venise s-o ducă la doctor. El era negru de supărare şi evită s-o privească în ochii ei albaştri ca marea şi

trişti, de-ţi dădeau impresia c-o să te scufunzi pentru totdeauna în privirea aceea profundă şi plină de reproşuri, cu care Alina îl întâmpina de la un timp încoace.

— Ce faci, Alina, nu te-ai ridicat din pat? Eu sunt deja îmbrăcat. Hai, spală-te că ne cam grăbim. Eu trebuie să te las pe tine la Jacques şi după, mă duc la repetiţii. Ştii că am un program încărcat şi nu pot să mă abat de la el!

— Da, dar ai zis că stai cu mine la consultaţie, îi zise Alina contrariată de schimbarea de program care intervenise în noaptea care trecuse. Ce, nu eşti curios ce-o să spună Jacques despre boala mea?…

Încercă şi reuşi, de data asta, să se ridice cu greu şi porni spre baie cu aerul unei femei bătrâne, peste care anii îşi puseseră definitiv amprenta şi o cocârjaseră de atâtea griji. De obicei nu închidea uşa băii, căci între ea şi Roland fusese atât de multă intimitate, încât nimic nu le repugna unul altuia, din ceea ce era omenesc să facă

cineva în baie dar, de data asta, simţi nevoia să închidă uşa. Nu mai era EA, aceeaşi fiinţă deschisă de acum câteva zile, sau nu mai era EL cel pe care îl simţise aproape timp de un deceniu… nici ea nu-şi dădea seama de ce închisese uşa, dar voia să nu se mai simtă privită, controlată… se băgă sub duş şi făcu unul scoţian, ca s-o scoată din „morţi”. Se aranjă cu puţin fard şi cu puţin ruj în oglinda cea mare şi-şi puse desuurile în grabă căci Roland insista, de după uşă, să se grăbească.

Îşi perie şi părul bogat şi ieşi cu un aer triumfător, ca şi când nu era ea aceeaşi femeie care abia intrase… se opri în uşă şi-l privi pe soţul ei sarcastic şi parcă superior, ca să-i arate că ea nu se da bătută la orice pală de vânt de noiembrie care-i răscoleşte fiinţa. Era alta acum… Roland rămase uimit şi se dădu doi paşi înapoi din faţa femeii care suferise o asemenea transformare în numai câteva minute.

Îşi dădu seama, abia acum, că Alina nu era femeia pe care şi-o închipuise el atâţia amar de ani, având-o în

preajmă.

Era o luptătoare, era ca pasărea „Phoenix” ce renăştea din propria-i cenuşă. El, Roland, se crezuse tot timpul ăsta cavalerul care-o scăpase din mizerie, care-o ocrotise şi îndrumase zece ani din viaţa lui şi-a ei şi acum avu o revelaţie… Alina nu era femeia pe care o ştia el! Ea nu-l acceptase pentru că avea nevoie de ajutor, ci pentru că îl iubea (așa-i plăcea să creadă), Alina era o femeie mult mai puternică decât o văzuse el vreodată şi începu să-i fie frică de consecinţele faptelor şi acuzaţiilor pe care i le adusese în ultima vreme. Se documentase bine şi-şi făcuse o anume părere despre „supravieţuitorii” sistemului comunist.

Începuse să asculte şi Europa liberă şi-şi dădea seama, abia acum, că românii erau de fapt nişte luptători, oriunde s-ar fi aflat ei, în ţară sau fugiţi în străinătate. Femeia care renăştea acum în trupul sculptural al Alinei era o învingătoare. Vedea schimbarea asta pe faţa ei şi începu a o privi cu alţi ochi.

Un fior ca un fulger îi scutură trupul şi ieşi din dormitor cu dorinţa de a se lepăda de o asemenea „Amazoană”. El era un „ocrotitor”, un cavaler, el se lupta cu alţii, cu arta, cu muzica, cu orchestra pe care o dirija… nu se putea lupta cu „nevasta”.

Alina îl conduse cu o privire tristă, în timp ce Roland părăsea încăperea şi cobora scările spre intrare. Şi ea îşi dădea seama că începuse un război între ei. Instinctul ei de ţigancă n-o părăsise nici la zece ani după ce părăsise ţara.

Știa că între ei doi nu mai era loc de iubire şi respect şi că de acum încolo va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru custodia celor doi copii. Iar EA va învinge… Ştia deja asta datorită instinctului de supravieţuire cu care se născuse.

Era genetic construită aşa şi „latenţa” în care se complăcuse timp de zece ani fusese doar o etapă de reîncărcare a bateriilor, o stagnare a fricii care-o mânase în luptă timp de aproape douăzeci de ani, până să fie

iubita lui Roland.

Acceptase să se lase pe mâna omului în care avusese deplină încredere că n-o va trăda niciodată dar… „never say never”, vorba americanilor, moneda se întorsese pe cealaltă parte şi acum avea de plătit preţul „liniştii” şi confortului atâtor ani petrecuţi alături de el. Se simţea din ce în ce mai puternică. Leoaica din ea renăştea, în timp ce se îmbrăca cât mai „şic” în faţa oglinzii. Hotărî că n-o să se lase zdrobită de un „amărât” de francez şi-i va face faţă, orice ar fi. „La guerre c’est comme la guerre” îşi zise în gând şi coborî scările cu un aer triumfător de parcă s-ar fi dus la o sindrofie.

Era destul de frig afară, dar Alina se îmbrăcase elegant, cu un deux-pièces gris-perle, de lână moale, ciorapi subţiri negri cu dungă la spate şi nişte pantofi de lac negri, cu un toc înalt, ceea ce-i dădea un aer de madame Channel.

Pe cap, o tocă elegantă de aceeaşi culoare, un set de cercei şi colier de perle gri, atârnate elegant de urechi

şi decolteu şi o geantă Vuitton îi completau aspectul de mare doamnă pe care încerca să-l afişeze în dimineaţa aceea, ceea ce nu făcuse niciodată până atunci. Roland era deja în maşină claxonând de zor şi când o văzu ieşind din curtea vilei, avu un şoc şi începu să tremure numai la gândul că această femeie „fatală" stătuse atâţia ani în umbra lui şi nu-i ieşise din cuvânt, nu-l aţâţase cu nimic, nu-l uimise în niciun fel până în… CLIPA ASTA!

„Doamne, asta e nevasta mea?… Da, e noua mea nevastă!"… N-o mai văzuse atât de elegantă niciodată (sau nu avusese ochi s-o vadă?). Alina era de-a dreptul eclatantă… strălucea ca un star de cinema… cine e femeia asta, Doamne? E cameleonică! Eu n-o recunosc în persoana cu care am împărţit şi bune şi rele zece ani din viaţa mea, îşi striga Roland în gând, frământat de sentimente contradictorii… Nu, nu putea să renunţe la o asemenea femeie. Era cea mai frumoasă şi cea mai apropiată fiinţă din viaţa lui, dar… n-o cunoştea. Mai

bine zis, n-o recunoştea pe Alina în fiinţa aceea „ireală”, ce se îndrepta spre maşina lui. Era atât de uimit încât nu făcu niciun gest să-i deschidă portiera. Pe Alina, lipsa gentileţei lui din dimineaţa aceea n-o mai miră deloc şi se urcă în Mercedes cu aceeaşi eleganţă cu care s-ar fi urcat pe bancheta din spate a unui Rolls Royce. Se aşeză comod şi-şi trase oglinda de la parbriz în care se uită drăgăstos, cochetând parcă cu ea, ca şi când s-ar fi pregătit să se ducă la o recepţie. Radia!… ăsta era cuvântul şi Roland se uită la ea prostit de gesturile ei puţin timide dar ferme, de a-şi aprinde o ţigară şi de a-şi aranja buclele rebele ce ieşeau de sub tocă.

— Ce faci, dragă? Unde crezi că mergem în dimineaţa asta, la vreun eveniment monden? se răsti Roland la ea, roşu de mânie.

— Dar de ce mă întrebi „dragă”, lucrul ăsta? îi răspunse Alina cu un aer nonşalant, de parcă totul era în ordine şi n-ar fi fost un război între ei.

— Ce te-ai împopoţonat aşa? Vrei să-l dai pe spate

pe Jacques? Doar ţi-am zis că mergem la clinică!

— Da, dragul meu Roland, n-am uitat nicio clipă unde mă duci… te deranjează că vreau să arăt bine? Nu ţi-ar fi ruşine cu mine, dacă m-aş îmbrăca umil? Clinica lui Neullie e o clinică de primă mână în Paris şi nu cred că ar fi dat bine să arunc nişte ţoale anoste pe mine, ca să par o amărâtă, nu?

Roland îi simţi ironia din glas şi nu mai comentă nimic. Porni în trombă şi traversă oraşul în timp record, doar, doar o scăpa mai repede de imaginea de „top-model" a nevesti-sii. Francezul din el se răsculase la gândul că o amărâtă de româncuţă avea de gând să-l înfrunte, începând chiar cu exteriorul. Faptul că se îmbrăcase atât de elegant şi că afişa aerul acela de „je m'en fiche de toi" îl deranja mult prea mult pentru a rămâne calm şi, în timp ce intrau pe uşa clinicii lui Jacques, era din ce în ce mai nervos şi mai roşu la faţă, de parcă el era bolnavul şi nu ea, Alina…

Traversară un hol lung şi bătură la uşa cabinetului

care se deschise automat, cu un declic din partea asistentei care-i primi ridicându-se în picioare, semn că însemnau ceva pentru ea. Mai aştepta cineva pe canapea, dar asistenta le spuse că doctorul e liber pentru a-i primi.

Roland era atât de surescitat de „apariţia" Alinei că uită de protocol şi i-o luă înainte, intrând val-vârtej prin uşa deschisă a cabinetului. Alina îl secondă calmă şi liniştită, aproape resemnată de ceea ce i se întâmpla. Nu părea deloc perturbată de faptul că fusese adusă la psihiatru de propriul soţ, care era la un pas de nebunie în prezenţa ei.

Părea că se împăcase cu ideea, că acest capitol din viaţa ei se cam încheiase şi aştepta să vadă cum va reacţiona Roland atunci când va afla, în sfârşit, adevărul.

Jacques se ridicase deja în picioare pentru a-i primi prieteneşte şi rămase uimit şi mut văzându-l pe Roland nervos şi răvăşit şi pe Alina elegantă, eclatantă

şi liniştită, închizând uşa cabinetului în urma ei.

— Bonjour, mes amis! zise într-un final, după ce-i trecuse uimirea şi ieşi de după biroul de nuc masiv încercând să salveze aparenţele, mai ales că asistenta se instalase într-un colţ al camerei, aşteptând să i se dicteze, eventual, noua reţetă.

— Bonjour, bonjour… îi răspunse Roland atât de precipitat, încât ai fi fost tentat să crezi că el era viitorul pacient. Îşi dădură mâna şi se aşezară pe fotoliile din piele neagră de Cordoba care întregeau aspectul elegant al încăperii ce nu se voia o încăpere oarecare „de spital", ci una care să-ţi inspire încredere.

Jacques o îmbrăţişă afectuos şi pe Alina şi-o admiră, în gând, pentru demnitatea cu care se prezenta într-o astfel de situaţie jenantă, în comparaţie cu soţul ei, care dădea semne de nerăbdare şi chiar nebunie temporară, nefăcând faţă acestui fapt.

— Ei dragilor, cu cine sau cu ce vreţi să începem? întrebă aproape timid Jacques.

— Cum adică? sări Roland în picioare. E de la sine înţeles pentru ce-am venit, nu? Vreau s-o consulţi pe Alina şi s-o ţii aici câtva timp până şi-o reveni!

Asistenta pufni în râs şi-şi astupă repede gura cu mâna văzând scena care se desfăşura în faţa ei. Pentru ea era limpede că nebunul era soţul, nu soţia şi se gândi că e vreun gelos maniaco-depresiv care-şi îndobitoceşte nevasta doar pentru că e frumoasă şi elegantă. Doctorul o străpunse cu o privire de oţel şi o invită să iasă din cabinet pentru că deocamdată nu avea nevoie de ea. Asistenta ieşi ramburs, abia stăpânindu-se să nu-i ardă „dobitocului" din fotoliu una peste bot, căci văzuse nenumărate cazuri în care soţul nebun de-a binelea îşi interna nevasta ca s-o izoleze de „Ochii lumii".

— Eh, acum suntem între noi, zise Jacques oftând, căci şi el gândea ca asistenta, dar nu era etic s-o arate pe faţă.

Cazul soţilor Dubois trebuia cercetat în amănunt, înainte de a da un verdict final.

— Da, suntem numai între noi trei, izbucni Roland, aproape strigând la Jacques, iritat fiind de faptul că se găsea într-o situaţie atât de ridicolă că nu-i venea a crede că El, marele dirijor de orchestră simfonică, ajunsese să se coboare într-atâta încât să vină cu nevastă-sa „la spitalul de nebuni” şi să constate că, de fapt, el era considerat nebunul familiei, nu ea…

Jacques se ridică în picioare, vădit ofensat de izbucnirea lui Roland Dubois şi-i aruncă o privire otrăvită care se traducea cam aşa: „Măi, nebunule, ce dracu’ cauţi aici cu nevasta? Ar fi trebuit să te aducă ea în cămaşă de forţă!”

Doctorul începu să se plimbe prin cabinet ca să-şi revină din şocul primei impresii şi încercă să-şi adune gândurile, să se concentreze asupra „cazului”, căci îl bănuia pe vechiul său prieten de paranoia. După câţiva paşi făcuţi în lungul şi-n latul somptuoasei camere, se mai linişti puţin şi-şi începu discursul neutru şi părintesc.

— Aşadar, dragii mei prieteni, Alina şi Roland, aş vrea să ştiu concret, concis şi pe rând, dacă se poate, de ce ne-am adunat noi aici? Care e motivul pentru care vrei, domnule Dubois, s-o internezi, pe distinsa ta soţie, la mine în clinică?

Roland se făcu vineţiu la faţă şi sări în picioare ca un tigru atacat de vânători.

— Cum adică, nu ştii sau acum te faci că nu mai ştii? Ce, n-am discutat noi la telefon despre depresia şi schimbările de dispoziţie ale Alinei, despre coşmarurile care o trezesc în miezul nopţii plină de sudoare, despre faptul că vorbeşte în somn în limba română şi eu nu înţeleg nimic din ce spune ea? Şi ce mă iei cu „domnule Dubois”? Ce, nu mai suntem prieteni?

După tirada asta se simţi dintr-odată vlăguit şi se îngălbeni la faţă. Luă în grabă un pahar plin cu apă de pe birou şi-l dădu pe gât ca să nu leşine de nervi şi de emoţie şi se aruncă în fotoliul de piele, cu capul în mâini, aproape plângând.

— Dragul meu Roland, continuă Jacques, mult mai calm decât era cazul, nu vreau să te ofensez dar aici, la clinică, noi nu mai suntem prieteni, ci medic şi pacient, da?

— Păi pacientul nu sunt eu, să ne înţelegem! zise abia reţinându-şi furia, Roland.

— Da, se pare că nu eşti tu, dar, după mine, cred că amândoi aveţi nevoie de ajutor psihiatric.

Alina asista amuzată la toată această scenă ridicolă şi i se părea că a picat „ca musca-n lapte" într-un film prost făcut. Zâmbea tot timpul şi-şi analiza manichiura făcută de cu seară, un detaliu important în inducerea în eroare a „Adversarilor". Se uita la Jacques cu un aer uşor tâmp, studiat bineînţeles, ca şi când nu ştia ce caută ea în ecuaţia asta, dar voia să-i creeze impresia că ea, de fapt, nu avea nici cea mai mică problemă şi că bărbat-su era cel care-şi făcea probleme din cauza ei, fără motiv. Jacques o fixă cu privirea vrând să-i citească gândurile şi constată că se lovea de un zid. Alina era

impenetrabilă, nu se lăsa uşor descoperită nici de data asta… îşi aduse aminte că, de când o întâlnise prima dată în casa lui Roland, îşi spusese în gând că această femeie misterioasă ascundea multe şi le ascundea atât de bine că nici măcar el, psihiatrul, nu le putea citi defel. Îşi înmuie privirea devenind, dintr-odată, foarte amabil şi i se adresă direct:

— Draga mea Alina, ai auzit ce-a spus soţul tău? Aş vrea să-mi spui despre motivul pentru care ai început să ai coşmaruri şi schimbări de dispoziţie… Succint te rog, căci nu mai avem mult din ora acordată fiecărui pacient în parte.

Alina îşi mută privirea de la manichiura fără cusur şi-l privi direct în ochi, cu o profunzime şi o claritate care-l descumpăni pe doctor şi începu să povestească rar şi calm cam tot ce-i minţise până în clipa aceea şi soţului ei. După câteva fraze bine coafate şi argumente de netăgăduit, ea tăcu şi-şi mută privirea către Roland, care-şi rodea unghiile de necaz că fiinţa asta de lângă el

era atât de calmă şi de cameleonică încât, pur şi simplu, n-o recunoştea… asta nu era nevasta lui!

Vădit descumpănit de atitudinea atât de calmă a Alinei, Jacques se întoarse cu faţa către fereastră, să poată gândi mai limpede. Nu se putea concentra în faţa unei femei fatale, a unei femei atât de sigure pe ea, cu ochii ăia mari, albaştri şi cu privirea aceea adâncă, în care te puteai îneca dacă nu ştiai să „înoţi”. Cugetă câtva timp, privind pe fereastră toamna ruginie care se instalase şi-n grădina clinicii şi trase următoarea concluzie: amândoi soţii erau la fel de nebuni, dar Alina avusese abilitatea de a lua un calmant înainte de a pleca de acasă, spre deosebire de Roland, care, mult mai sincer decât ea, venise complet nepregătit la această întâlnire… „săracul, îl compătimesc, cât suflet a pus el în relaţia asta şi nici nu ştie cu cine s-a pus…”. Se întoarse brusc către cei doi şi, cu o mină foarte gravă, hotărî:

— Dragii mei, uite cum facem: tu, Roland, vei

pleca acum la Operă, căci te cheamă datoria… iar Alina va rămâne sub supravegherea mea vreo două săptămâni. Alina îl privi surprinsă şi dădu să protesteze, dar Jacques o opri cu un gest categoric.

Roland se ridică, împleticindu-se. Abia mai putea să reacţioneze la verdictul lui Jacques şi-l privi întrebător dacă mai avea ceva de adăugat. Era prea mult pentru el. Se aşteptase la asta, dorise să-şi vadă nevasta internată în clinică şi acum, când faptul era deja împlinit, suferea atât de tare încât avea impresia că o să se prăbuşească dintr-o clipă-ntr-alta. O iubea, încă o mai iubea pe Alina.

Jacques îi întinse o pastiluţă şi un pahar cu apă şi el o înghiţi mecanic. Ştia că prietenul său nu-i vrea răul, dar nici Alinei. Salută scurt şi ieşi greoi din cabinet, ca şi când ar fi avut o sută de ani. Jacques îl urmă până la uşă şi o închise bine, să nu mai fie spionat de asistentă. Se întoarse către Alina şi se aşeză în fotoliul de lângă ea, luându-i mâinile fine între palmele lui, deja umede

de emoţia care-l încercase, ca de fiecare dată când era singur cu ea.

— Ma chérie, te rog să nu mă condamni că am procedat aşa. E spre binele tău să aflăm ce probleme ai şi sper că sunt reale, nu închipuite de bărbat tu!

— Da, îmi închipui că ne vrei binele, bâigui Alina plecându-şi privirile, vrând să dea impresia că era deja împăcată cu gândul că o să poposească, pentru un timp, în acea clinică de lux. Sper să fie bine şi pentru mine şi pentru Roland dar, în special, pentru copiii noştri. Abia aştept să trec de perioada asta nefastă şi să ne reluăm viaţa de familie, aşa cum o ştim amândoi. O podidiseră deja lacrimile şi când îşi ridică privirea, două şiruri de cristale se prăvăliră la vale pe obrajii aprinşi picurând direct pe mâinile lui Jacques, umezindu-le.

Jacques se uită în ochii ei azurii şi-şi dădu seama că de data asta era sinceră. Încerca din răsputeri să nu se lase impresionat, dar nu putu să se abţină şi-o sărută pe obraji, ştergându-i astfel lacrimile. Se ridică brusc şi-i

întoarse spatele, abia ţinându-şi firea de mascul feroce ca să n-o ia în braţe şi s-o supună, aşa cum înaintaşii săi francezi, mușchetarii lui Dumas, făcuseră cu secole în urmă cu ibovnicele lor. Îşi drese glasul baritonal şi apucă la întâmplare un pahar cu apă în care abia îşi muie buzele, uşor, pervers, suav… ca şi când ar fi sărutat-o. Tăcu pentru câteva clipe şi apăsă pe butonul care o aducea pe asistentă în cabinet. Asistenta intră într-o clipită şi el, în aceeaşi poziţie, cu spatele spre Alina, îi ordonă s-o conducă pe aceasta în cel mai bun salon şi s-o ajute să se facă comodă.

Alina încercă să-i spună că nu-şi adusese nimic de schimb, dar el n-o mai privi nicio clipă în ochi şi o trimise „La plimbare” ca şi când ea ar fi fost o pacientă oarecare.

Alina ieşi ameţită din cabinet. Nu se aştepta la o reacţie atât de radicală din partea lui Jacques. Îl credea mai slab de înger, dar îşi dădea seama că era un profesionist. Medicul din el triumfase asupra

sentimentelor personale pe care le avea pentru ea şi-şi făcea datoria ca şi când n-ar fi cunoscut-o niciodată până acum… Traversă în transă un hol lung, ţinându-se după asistenta care se întorcea, din când în când, să se convingă că pacienta o urma îndeaproape.

Ajunse la salonul care-i era destinat pentru a o găzdui, cine ştie cât timp de acum încolo… Era o cameră mare, cu ferestre ce dădeau în curtea clinicii. În mijloc se afla un pat simplu, cu etajere în stânga şi-n dreapta şi o cruce mare, catolică, deasupra. Pe peretele de vis-à-vis erau un şifonier şi o comodă cu sertare… cam atât. Nu exista nici măcar un televizor (era interzis). Căuta din priviri o masă, un scaun, un fotoliu măcar, dar nu era nimic de genul ăsta în camera simplă, care-i fusese destinată. Se duse la fereastră şi privi parcul în culorile ruginii ale toamnei târzii, cu copacii aproape dezgoliţi de frunzele ce se aşternuseră pe jos formând un covor roşiatic în lumina difuză a soarelui ce pătrundea greu printre norii cenuşii, aduşi de furtuna din

zilele trecute. Se simţea tristă, descumpănită… nu ştia ce va urma. Întoarse capul spre uşă, dar asistenta dispăruse discret, fără nicio vorbă măcar. Era gătită „prună” şi nu ştia ce să facă. Să se arunce în pat aşa îmbrăcată, sau să aştepte în picioare, până va veni cineva să-i aducă nişte schimburi?

Se uită împrejur şi descoperi, pe una dintre noptiere, un telefon. Se îndreptă greoi către el şi se aşeză pe pat. Puse receptorul la ureche şi apăsă pe singurul buton cu care era dotat. Îi răspunse o femeie şi o întrebă dacă are vreo idee cu ce se poate îmbrăca pentru a se instala în pat. Vocea de la capătul firului îi dictă ca un robot: „găsiţi pijamale, halat şi papuci în dulapul din cameră” şi închise. Atunci realiză Alina că era la „casa de nebuni”. Era tratată ca atare şi nimeni nu discuta cu ea amănunte, nimeni nu-şi dorea să-i fie confidentă sau să aibă vreo conversaţie colaterală cu pacienta. Se repezi la şifonier şi-l deschise. Spre surprinderea ei era dotat cu de toate. Avea şi prosoape

de baie, săpun, şampon, pastă de dinţi… se uită împrejur ca să descopere baia şi văzu chiar la intrare în dreapta o uşă albă, discretă, ce se confunda cu peretele şi o deschise cu înfrigurare. Era baia, dotată cu wc, chiuvetă şi un duş. Intră acolo să se schimbe, nici ea nu ştia de ce, dar se simţea urmărită. După ce intră în pielea „bolnavului mintal”, adică se îmbrăcă în pijamaua de spital, ieşi şi se trânti în pat cu ochii în tavan. „Ăştia îţi dau sentimentul că eşti nebun de la bun început”, gândi ea cu voce tare şi-şi îndreptă privirea către un colţ al tavanului… de acolo era privită, studiată, acolo era „buba”, camera de luat vederi, minusculă dar vizibilă pentru un om normal, aşa cum era ea… încă mai era, dar pentru cât timp?

Zăcu în pat, cu ochii fixaţi în tavanul alb ca laptele timp de câteva ore bune şi constată că era o linişte totală, semn că salonul era bine camuflat. Nu se auzea nici musca, nici vântul care biciuia copacii afară şi pe care-l simţea doar instinctiv, căci în cameră nu adia nici

măcar o boare… nu era prea cald, nici calorifere nu existau. „Cred că n-au instalat calorifere ca să nu mă dau cu capul de ele”, gândi Alina. În rest, nu putu să se gândească la nimic, avea mintea golită ca şi când cineva i-ar fi spălat deja creierul, numai că se făcuse deja seară şi nimeni nu venise s-o întrebe „de sănătate”. „Ăştia au uitat de mine, nici nu-şi mai amintesc că exist”, îşi şopti Alina când foamea şi setea începură să-i dea ghes. Uite-aşa înnebuneşte omul, de prea multă linişte, de foame, de sete… O apucară dracii şi se scula în şezut. Puse mâna pe telefon şi apăsă butonul:

— Doamnă, sunt pacienta de la salonul 5. Cred că cineva ar trebui să vină să mă consulte, să-mi aducă ceva de mâncare şi nişte apă… ce naiba, m-aţi uitat aici ca pe un câine de pripas?

Se înfuriase de-a binelea şi trânti receptorul în furcă, mai să-l spargă. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră din ce în ce mai agitată şi se repezi să deschidă uşa. Constată că era încuiată. O

apucă de butonul rotund al clanţei şi o zgudui din toată puterea fiinţei ei. Uşa era solidă şi nu se clinti nici măcar un centimetru. „Deci m-au adus aici ca să mă ţină sub cheie, să mă izoleze de restul lumii, de familie şi copiii mei!”, îşi zise în gând Alina şi se întoarse roşie de furie în mijlocul camerei. Îşi ridică privirea plină de ură către camera de luat vederi şi-şi puse mâinile în şold, amintindu-şi de originea ei ancestrală, ţigănească şi începu să înjure în cel mai murdar jargon românesc.

— Nenorocitule, doctor eşti tu, nemernicul dracului, băga-mi-aş p… în gura ta de francez împuţit! Eşti dus cu pluta, mai nebun decât bolnavii pe care susţii că-i ai internaţi aici, că până la proba contrarie, n-am văzut niciunu' circulând… tu, care eşti un crai şi te dai la tot ce înseamnă „pizdă” pe lumea asta, dar n-ai ştiut să te legi sufleteşte de nicio femeie, n-ai vrut să ai copii, tu, Neullie, zgubiliticu' dracului, ce vrei de la mine? De ce te bagi tu în toată povestea asta? Ce te priveşte pe tine care e relaţia mea cu soţul meu?”

Lua-te-ar moartea să te ia!!! Trimite dracului pe cineva să-mi aducă măcar un pahar cu apă!

Cum îţi permiţi să mă ţii aici, ce, suntem pe timpul Inchiziţiei sau în Turnul Londrei?”

În timp ce înjura în româneşte, dădea din mâini şi-i arăta doctorului cele mai obscene gesturi pe care şi le amintea vag, din adolescenţă, se înroşise, simţea că-i creşte tensiunea, începu să aibă ameţeli, să transpire abundent şi s-o lase puterile. Obosită, vlăguită de răgetele şi gesturile făcute, se aşeză pe marginea patului şi începu să plângă în hohote. Ştia că e privită şi ascultată, ştia că-i dăduse apă la moară lui Jacques, dar nu se putuse stăpâni. Simţea cum se înăbuşă, cum inima i-o luase razna într-un ritm alarmant, căci se pipăia cu mâna la baza gâtului şi avea impresia c-o să-i iasă pe gură. Alina, după mulţi ani, îşi aduse aminte de situaţiile limită prin care trecuse şi cum, de multe ori, îşi dorise să moară numai să scape de viaţa nenorocită care-i fusese hărăzită… Vlăguită de ciudă şi de gânduri sumbre, se

întinse pe pat şi adormi…

Nu ştia dacă e zi sau seară. Se trezi la un moment dat şi-şi dădu seama că storurile fuseseră trase, că o lumină albă inunda încăperea şi o supăra când încerca să deschidă ochii şi nu era singură. Jacques trona într-un fotoliu din mijlocul camerei şi se uita fix la ea. Era nemişcat ca o stană de piatră şi mut ca peştele. Alina se ridică cu greu şi-şi apără ochii de lumina orbitoare. Se uită la el şi la început crezu că-i o himeră, că foamea şi setea îi creau halucinaţii.

Clipi de câteva ori şi se frecă la ochi dar Jacques era tot acolo cu privirea fixă, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze.

— Aha, zise Alina fără vlagă, în franţuzeşte, în sfârşit ai venit. Chiar meritam acest tratament?

@— Da, Alina, chiar îl meritai! Erai în faza de negare a propriei identităţi, ieşiseşi din tine şi te priveai ca-ntr-o oglindă, din afară… şi, culmea, chiar te plăceai aşa cum erai azi-dimineaţă, îi răspunse Jacques cu un

ton scăzut dar ferm. Trebuia să-ţi creăm şocul acesta pentru a te readuce cu picioarele pe pământ. Mă uitam la tine şi radiai, nu erai tu, nu-ţi făceai griji, nu erai nervoasă… erai prea clamă pentru un om normal în atare situaţie, înţelegi? Te dedublaseşi, îţi blocaseşi personalitatea ta normală, de mamă şi soţie grijulie şi scosesei la suprafaţă goliciunea şi vulgaritatea unei femei uşoare… Aşa e, Alina? Te recunoşti în descrierea mea? Dacă nu eram expert în psihiatrie şi psihologie, primul sentiment faţă de tine ar fi fost cel de admiraţie şi m-aş fi îndrăgostit lulea, dar eu te cunosc de atâţia amar de ani şi nu erai tu aceea…

Alina începu să plângă şi-şi ceru iertare pentru criza de isterie pe care o avusese mai înainte. Îşi dăduse seama că bărbatul din faţa ei era chiar un foarte bun psiholog. O ghicise. Nu se mai putea împotrivi, lupta luase o altă formă pentru ea. Nu păcălise pe nimeni, deci, cu masca aceea de o calmitate desăvârşită. Îşi va regândi strategia probabil, după ce va mânca şi va bea

apă. Se uită întrebător la Jacques şi el îi arătă cu un gest al mâinii stângi că pe noptiera de la capul patului se găseau un colţ de pâine şi un pahar cu apă.

— Glumeşti? se zburli Alina. Asta-i tot ce primesc de mâncare pe ziua de azi?

— Da, îi răspunse sec Jacques, şi mai primeşti ceva (îi întinse un pix şi un caiet studenţesc).

— Şi ce să fac cu astea? Nu obişnuiesc să mănânc aşa ceva… Astea nu sunt de mâncare.

— Cred că ţi-ai dat seama pentru ce ţi le-am adus, nu?

— Nu, nu-mi dau seama. Vrei să-mi scriu testamentul, n-o să mai ies vie de aici? hohoti Alina a indignare. Şi de ce, mă rog, regimul ăsta draconic? Ţi-a dat comandă Roland să mă scoţi pe targă, sau moartă de aici?

— Jacques zâmbi trist şi se ridică din fotoliu:

— Până nu-ţi vei scrie „memoriile” din fragedă pruncie, nu vei primi nimic altceva decât pâine şi apă de

două ori pe zi. Şi-ai să mă întrebi de ce, iar eu o să-ţi răspund că foamea şi setea îţi vor ţine mintea trează şi vei termina de scris cât mai repede posibil. Singurul privilegiu de care vei avea parte în zilele cât vei sta aici – şi cred că o să ai grijă să fie cât mai puţine la număr – va fi fotoliul ăsta, ca să ai spor la „scris”. Se întoarse spre uşă cu intenţia de a ieşi…

— Păi, şi cei vrei să ştii, nu ştiu cu ce să încep? Ce e aici, puşcărie, recluzoriu sau ce mama dracului mai e şi asta?!! se înfurie Alina punându-şi iar mâinile în şolduri.

— Nu mă impresionează deloc gesturile tale de „Ţigancă”. Avem şi noi ţiganii noştri. Să-mi scrii tot ce-ţi aduci aminte despre viaţa ta în România şi ce-ai supt de la mă-ta, înţelegi? răcni, iritat la culme, doctorul şi ieşi trântind uşa.

Alina rămase pentru o clipă cu privirea pierdută, uitându-se cu revoltă cum uşa se închide în urma lui, dar nu mai avea ce face, intrase în horă şi trebuia să-şi joace

şi ultima carte, pentru a nu-l pierde pe Roland şi mai ales copiii… Se îndreptă spre noptiera pe care era aşezată tava cu „cina” primită şi se gândi la vremea când era în puşcăria pentru minori de la Poarta Albă. Era acelaşi lucru, numai că acolo erau opt în camera de spital şi se făcea un vacarm când nu li se aducea nimic de mâncare încât gardienii erau nevoiţi să le dea nişte resturi, ca să se poată odihni şi ei în tura de noapte, dar aici era singură şi trebuia să se mulţumească cu ceea ce primea. Apucă cu ambele mâini bucata de pâine şi muşcă din ea cu o voluptate pe care n-o mai încercase de ani de zile şi i se păru atât de bună şi de îndestulătoare, de parcă ar fi mâncat două feluri de mâncare şi desert. După ce o mestecă bine, luă paharul mare cu apă şi-şi ostoi setea de peste zi, bându-l dintr-o singură înghiţitură, conştientă fiind că n-o să mai aibă ce bea până a doua zi… poate doar apă de la chiuveta din baie.

„Are dreptate nebunul ăsta de doctor. Lipsurile te

ţin treaz”, constată Alina aşezându-se la orizontală şi văzând că nu putea pune geană pe geană. „Şi acum ce să fac, să mă apuc să le scriu adevărul? Cred că altă şansă, să scap de aici cât mai repede, n-am”. „Dacă o s-o tot ţin aşa cu minciuna asta expirată, că mi-e dor de maică-mea, o să zac aici mult şi bine şi chiar o să înnebunesc”. „Mai bine îmi scriu memoriile da capo al fine şi ce-o fi o fi; adevărul e cea mai bună minciună”. Se ridică în şezut, îşi trase perna în sus pe tăblia patului şi o pernă pe picioare, îşi aşeză caietul în faţă şi se gândi un pic… „să-i pun şi un titlu de roman, nu? Poate că o să-l şi public” şi scrise sus, cu litere de tipar:

„PROSTITUATA”.

După ce scrise titlul simţi o uşurare şi-i veni să râdă la gândul că cei doi „domni francezi” vor cădea pe spate de cum vor citi titlul… atunci o apucă o criză de râs nervos de se zguduiră pereţii, ce ţinu mai bine de jumătate de oră şi-apoi se potoli. Vru să scrie primul rând şi-şi aduse aminte că în ziua aia nu fumase nicio

ţigară şi puse mâna pe receptor. Nu aşteptă precum cea de la capătul firului să se prezinte şi-i ordonă pur şi simplu să-i aducă un pachet de ţigări că altfel nu va avea niciun fel de inspiraţie. Spre surprinderea ei, în cinci minute cineva deschise uşa şi-i aruncă un pachet de ţigări şi o brichetă pe covor închizând uşa la loc. Alina se aruncă spre pachetul de ţigări ca o tigroaică flămândă asupra prăzii şi-şi aprinse o ţigară Gitanes, foarte tare de altfel, cu o poftă nebună, gândindu-se că dacă va primi ţigări nu-i va mai fi foame. Cu ţigara aprinsă în mână se aşeză pe pat şi începu să-şi devoaleze viaţa, aşa cum o trăise şi cum o percepuse ea cu ochii de copilă. Scrise toată noaptea cu o rapiditate şi un nesaţ care l-ar fi făcut invidios chiar şi pe Hemingway (el scria în picioare la o maşină de scris manuală, rezistând zile întregi numai cu băutură). Nu-i scăpă niciun amănunt, nicio înjurătură, niciun viol şi nicio depresie prin care trecuse ani din viaţă, dorind de multe ori să-şi pună capăt zilelor pentru a nu mai fi vândută ca o vită la un abator de cartier.

Nici nu băgă de seamă că zorii zilei începuseră a miji printre jaluzelele lăsate şi că în cameră era un fum de-l tăiai cu cuţitul. La un moment dat începu să amorţească şi să-şi simtă privirea înceţoşată, aşa că se opri şi-şi numără paginile: umpluse cam jumătate de caiet cu o frenezie ce nu o caracterizase până atunci… şi rămase chiar la momentul în care-l întâlnise pe Mihai Coman, cel care avea să aducă o rază de lumină şi căldură în sufletul ei pustiit de sentimente şi, din cauza căruia avea să facă şi „puţină" puşcărie. Aruncă cât colo caietul şi pixul şi se ridică îndreptându-se spre geam. Simţea că se sufocă, fumase întregul pachet de Gitanes şi i se uscase gura. Trase storurile şi deschise fereastra larg. Inspiră de câteva ori profund aerul tare al toamnei târzii şi se îndreptă spre baie. Făcu un duş călduţ şi bău cu poftă un „bois de verre" de la chiuveta din baie. Apa era cam leşioasă, dar în lipsă de altceva… Ieşi din baie şi văzând patul, se aruncă în el şi adormi adânc, un somn al morţii, al deznădejdii şi al desconsiderării de

sine. Fusese un nimeni atunci când fugise din puşcărie şi din România, trăise un vis frumos timp de zece ani şi acum se întorcea la acelaşi „nimic” pe care-l reprezenta „cu cinste”, atâta timp cât mai respira…

* * *

Era ora 18.00 şi cucul din camera fetelor „cucăi” de şase ori. Soneria de la intrare zbârnâi atât de strident încât Jeni, Aura şi Alina tresăriră. Nu aşteptau pe nimeni… nu aşteptau pe nimeni? Aura şi Jeni se uitară la Alina nedumerite. Ele crezuseră că ea le spusese o poveste ca toate celelalte poveşti pe care le mai auziseră la colegele din şcoală, dar asta se adeverea. Aura coborî în grabă scările şi deschise uşa de la intrare. În uşă era Cristi, fratele Alinei, împreună cu un bărbat înalt, blond, frumos, atletic… era chiar Mihai. Aura scoase un ţipăt scurt de uimire şi o strigă pe Alina.

— Alina, a venit frati-tu să te ia!

— Bună, Aura, bună seara fetelor, le zise Cristi curtenitor, atunci când le văzu pe Alina şi pe Jeni

coborând pe scări.

— Bună seara, îi răspunse Aura, puţin înţepată de „Musca ţeţe”, căci şi ea îl plăcea pe Cristi dar nu era de acord cu ceea ce făcea el.

— Bună Cristi, îi răspunse şi Jeni, puţin timorată de privirile iscoditoare ale bărbaţilor postaţi în uşă. Văd că ai venit însoţit. Domnul cine e? îşi revenise repede, iar firea ei iscoditoare îi tot dădea ghes să afle cât mai multe, înainte ca Alina să dispară din viaţa lor, poate pentru totdeauna.

— Ah, vă prezint un bun prieten, domnul comandant de vas Mihai Coman.

— Seara bună, salută şi Mihai şi dădu mâna cu toate trei, încercând să-şi ferească privirea care-l trăda, îndreptându-se mereu înspre Alina (o plăcuse aşa cum era, amărâtă, nearanjată, dar acum era uimit de frumuseţea fetei de aproape 17 ani). Ochii ei azurii îl pătrundeau până plăsele, îi dezgoleau sufletul, îi scoteau inima din piept şi i-o puneau pe tavă… fata asta îl

scosese din minţi, îi dăduse planurile peste cap. Părul ei şaten, cârlionţat, se cerea mângâiat. Se apropie de uşă, o luă de mână şi ieşiră amândoi în stradă cu scuzele de rigoare.

— Alina, nu-mi vine să cred cât de frumoasă te-ai făcut!

Te cunosc de când erai mai mică, dar n-am îndrăznit să-i spun nimic lui Cristi, nu se cuvenea. Eu am vreo douăzeci de ani mai mult decât tine. Ţi-a spus Cristi?

Alina rămăsese ca o stană de piatră la auzul atâtor confidenţe şi declaraţii. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea şi ceea ce auzea. Era mută de uimire şi nu putea să-şi controleze reacţiile. Îl privi într-un fel în care nu privise niciun bărbat până atunci. Era mai mult o rugă, îşi împreunase mâinile şi nu putea scoate nici măcar un sunet.

Mihai o zgudui de umeri şi o strigă:

— Alina, ce-i cu tine, ţi-e rău?

Nu, nu-i era rău, dar nu-i venea a crede că i se întâmplase cel mai bun, cel mai plăcut lucru din viaţa ei.

Dragostea! Da, se îndrăgostise la prima vedere de un bărbat matur, de un bărbat care avea s-o ocrotească de acum încolo şi… rămăsese mută. Nu-şi găsea cuvintele. În cele din urmă, izbucni în plâns şi se lăsă moale în braţele ocrotitoate ale bărbatului din faţa ei. Abia atunci îşi dădu seama şi Mihai că ea se îndrăgostise de el. O luă pur şi simplu în braţe şi o urcă în maşina Dacia 1300 nou-nouţă, cu care se prezentase la prima şi ultima întâlnire cu iubirea vieţii lui (Alina avea să se mute cu Mihai chiar din acea seară).

Jeni, Aura şi Cristi asistară inepţi la scena care se petrecuse chiar în faţa lor timp de câteva minute şi abia după ce autoturismul demară în trombă îşi reveniră la realitate. Fetele tăbărâră pe Cristi cu zeci de întrebări la care nici el nu ştia ce să mai răspundă. Nu crezuse că întâlnirea celor doi avea să fie un „coupé de foudre”. Jeni, mai băgăcioasă din fire, îl luă la rost:

— Băi băiatule, ai lăsat-o pe soru-ta să plece cu necunoscutul ăla? Ce paştele mă-tii de frate mai eşti şi tu?

Dacă-i face felul? Chiar acum ne-ai demonstrat pe viu cu ce te ocupi. Îmi păreai un băiat cuminte, de treabă, şi de fapt tu eşti peştele soră-tii! Nemernicule ce eşti! îl apucă de gulerul gecii şi vru să-i facă vânt în stradă, să-l ia la bătaie.

Cristi începu să râdă cu poftă şi o cuprinse de mijloc sărutând-o apăsat pe gură:

— Dacă n-ai fi fost virgină ţi-aş fi tras un futai chiar aici, în plină stradă! Aura interveni între ei şi-l puse la punct cu scârbă:

— Mă păduche, cu soru-ta poţi să faci ce vrei tu, dar de Jeni să nu te mai legi în viaţa ta, auzi?

— Tu mă faci pe mine „păduche”? Hai că-ţi dau vreo două acum, de nu te vezi! şi Cristi se făcu că vrea să-i aplice vreo două palme Aurei. Jeni se aşeză între ei şi-i spuse răspicat:

— Auzi măi, terchea-berchea, ia mai du-te-n mă-ta şi lasă-ne pe noi în pace! Hai, gata circul, tămbălăul, s-a terminat! Nu mai vreau să te văd în viaţa mea!

— Ei, lasă că mai ştiu şi eu câte ceva. Ştiu că mă plăceţi amândouă. Din păcate, numai una e pe placul meu, şi plecă râzând isteric, lăsându-le pe fete îngheţate de frică şi uimire.

* * *

Alina se trezi din coşmar plină de sudoare şi-şi reaminti tot ce visase şi tot ce-i povestise frate-său că se întâmplase după ce plecase cu Mihai. Puse mâna pe pix şi începu să scrie cu înfrigurare, sperând că n-o să uite nici măcar un amănunt. În cameră era răcoare dar ea transpira intens. Uitase să-şi pună un prosop în jurul gâtului şi picuri mari de transpiraţie udau filele caietului care începuse să se umple de amintiri trăite de ea sau de cei din jur în timpul adolescenţei. Se uită pe fereastră şi văzu razele soarelui care scăldau ferestrele camerei

într-o lumină puternică şi-şi aminti că-i este foame şi sete. Ridică receptorul telefonului şi apăsă pe buton. Nici nu apucă vocea de la capătul firului să răspundă la telefon şi ea – i strigă iritată: „Păi cum ne-a fost vorba? Vreau pâine, apă şi un pachet de ţigări! Altfel, nu mai scriu nimic!”. După vreo cinci minute de aşteptare, uşa salonului se deschise larg şi, odată cu asistenta de serviciu care aducea „mâncarea”, intră şi Jacques.

— Bonjour, mă amie! o salută el bonom. Alina se uită la el în scârbă, gândindu-se cât de penibil e atunci când vrea să pară ceea ce nu e…” e nebun de legat, scârba dracului!”

Îi smulse tava din mână asistentei şi înfulecă codrul de pâine în câteva secunde. Apoi bău paharul cu apă, sorbindu-l ca pe unul de şampanie în timp ce-şi aprindea prima ţigară pe ziua aia, trăgând cu nesaţ şi ţinând fumul în plămâni cât putea de mult, numai să-i facă în necaz lui Neullie. El părea că nu se grăbeşte de data asta şi o privea cum îi face în necaz, amuzându-se

în sinea lui de ceea ce urma să se întâmple. Într-un târziu, se sătură să o tot privească şi-i vorbi amical:

— Şi zi aşa, dragă Alina, ai scris aproape toată noaptea şi te-ai apucat de scris şi când te-ai trezit. Ai terminat?

— Nu, mârâi Alina, plimbându-şi fumul de ţigară mult timp prin gură, înainte de a-l sufla sub formă de cerculeţe.

Ştii să faci cercuri din fum de ţigară? Ah, am uitat că eşti nefumător, doar eşti doctor, nu?

— Te rog să-mi răspunzi la ce te-am întrebat, ridică Jacques glasul.

— Ţi-am răspuns! Nu, n-am terminat. Viaţa mea în România nu a fost aşa de anostă precum credeaţi voi, ăştia, francezii. Am multe de povestit… ce, te grăbeşti?

— Eu nu, dar credeam că tu te grăbeşti să scapi de aici.

— Şi unde să mă duc? „Acasă” presupun că nu mai există, aşa că o să scriu un roman. Poate mi-l

publică cineva.

E o poveste foarte interesantă, dacă vrei să ştii!

— Te cred, doar n-ai coşmaruri degeaba. Şi azi-dimineaţă te-ai zbătut în somn şi văd că eşti transpirată.

Soră, mai adu-i nişte prosoape şi nişte apă minerală. Riscăm s-o pierdem până termină de scris. Se va deshidrata.

Asistenta ieşi să îndeplinească ordinele.

Alina se ridică alene din aşternut şi începu să-şi întindă oasele. Amorţise scriind pe genunchi sau stând pe coate.

— Nu se poate să-mi aduci o măsuţă pentru pat? Mi-ar veni mai uşor să scriu şi poate voi termina mai repede.

— O să-ţi creăm tot confortul necesar, draga mea, numai că acum te rog să-mi dai caietul.

— De ce? N-am terminat nici măcar jumătate din poveste. N-o să înţelegi nimic, n-o să credeţi nimic din

ce scriu eu aici până n-o să citiţi finalul, adică fuga mea din ţară şi venirea în Franţa.

— Deocamdată o să-ţi fac profilul psihologic şi de aceea îmi trebuie o mostră din povestirea ta. Nu ţi-am zis c-o să-ţi rezolv problemele? Cum o să ţi le rezolv fără să ştiu care e „Adevărul” tău?

— Ai răbdare, Jacques, te rog mai ai răbdare 24 de ore! Îţi promit c-o să termin şi apoi vei avea întreg tabloul vieţii mele de adolescentă.

— Îmi promiţi? zâmbi trist Jacques.

— Îţi promit şi ştii că sunt o persoană de cuvânt. Acum te rog să mă laşi să dorm. Nu m-am odihnit bine, m-am culcat flămândă.

— Bine. Au revoir, ma chérie, ne vom revedea după 24 de ore.

— 24 de ore… cât e ceasul acum? întrebă resemnată Alina.

— E ora cinci după-amiază.

— Ok, mâine la ora cinci îţi voi da caietul. Nu uita

că-mi trebuie şi o măsuţă de scris. Acum adio!… eu sunt aproape adormită, şi se lăsă uşor pe pernă intrând în lumea viselor instantaneu.

* * *

Când îl văzu pe Mihai aproape că leşină de uimire şi plăcere. Bărbatul ăsta blond, frumos, bine-făcut şi cu bani o voia pe ea, o simplă prostituată din Peninsulă! Avu o clipă de ameţeală şi se clătină văzându-l, iar el o prinse în braţe şi o duse la maşină.

— Alina, ce-i cu tine? Eşti nemâncată? De ce ai stările astea de leşin? o întrebă Mihai, disperat că fiinţa aceea gingaşă şi frumoasă ar putea avea probleme de sănătate.

Deschise portiera într-o secundă şi o aşeză cu grijă pe scaunul din faţă.

— Sper că nu te-ai speriat de mine? Sunt cam înalt, solid, ce-i drept, dar să ştii că nu muşc. Ştiu să mă port cu femeile. La vârsta mea, am destulă experienţă. Închise portiera maşinii în urma ei şi o ocoli

deschizând-o pe cea din stânga. Se urcă la volan şi cu un glas pierit o întrebă dacă se simte mai bine.

Alina îşi reveni repede din şocul primei întâlniri şi îl privi drăgăstos.

— Da, Mihai, mi-am revenit. A fost un şoc pentru mine această întâlnire. Mai bine zis, o revelaţie. Nu m-am aşteptat să fii atât de frumos şi de galant… nu sunt obişnuită. Te rog să mă ierţi că m-am pierdut cu firea, n-o să se mai întâmple!

— De ce-ţi ceri scuze? Şi tu pentru mine eşti o revelaţie. Te ştiu de câtva timp dar nu te văzusem de aproape. Eşti foarte frumoasă! Şi dacă nu aş fi ştiut să mă controlez, cred că aş fi reacţionat la fel ca tine. Când te-am privit în ochii ăştia albaştri, am căzut pe spate, pur şi simplu!

Porni motorul şi o întrebă pe Alina unde voia să o ducă. Ea îl privi înspăimântată, căci se aştepta ca el să fi spună că o va duce la el acasă. Nu voia să se mai întoarcă de unde fugise. Mihai se miră de grimasa de pe

faţa ei şi o lămuri:

— Unde vrei să cinăm, draga mea?

— Ah, asta voiai să mă întrebi? Credeam că… dar n-are nicio importanţă acum. Unde crezi tu că e mai bine pentru tine, acolo mergem să mâncăm. Eu nu prea cunosc localurile elegante din oraş, cred că-ţi seama că n-am fost în niciunul!

Mihai se miră o clipă de afirmaţia Alinei dar îşi aminti că ea fusese doar „carne de tun” pentru Cristi şi pentru maică-sa, aşa că nu mai insistă pe tema asta.

— Ce-ar fi să mergem la „Casa cu Lei”? S-a deschis de curând şi e tot aici, în Peninsulă. O să mâncăm vânat sau cocteiluri de moluşte. Ei, ce zici?

Alina era deja încântată de statura lui, de gentileţea lui şi acum era invitată la cel mai intim şi mai de lux restaurant din oraş. Făcu ochii mari către el şi se înveseli dintr-odată, ca un copil care-şi dorise mult timp o jucărie şi acum o primea fără s-o mai ceară.

— Da, bineînţeles că vreau! Numai arhitectura

Casei cu Lei (căci n-o văzuse decât pe dinafară) te încântă de la prima privire, darămite ce-o fi înăuntru şi ce bunătăţurisor mânca acolo!

Mihai porni maşina în trombă şi făcu câteva slalomuri printre străzile destul de înguste, trecu de Piaţa Ovidiu, plină ochi de oameni ai locului, turişti şi marinari, care treceau prin acel loc sacru unde se afla statuia marelui poet exilat de romani în cetatea Tomisului, Ovidiu. Trecu de geamie, pe care-o lăsă în stânga, şi intră pe o străduţă îngustă, la dreapta, spre biserica Sf. Anton, catolică.

Restaurantul „Casa cu Lei" se găsea în capătul străduţei şi după el se căsca un hău destul de adânc spre „Valea Portului". Dacă n-ar fi fost renovată de curând, această operă a arhitecturii constănţene din secolul XIX ar fi trecut neobservată, căci nu era o construcţie de amploare şi nici nu se vedea prea bine din cauza aglomeraţiei de case din acel cartier. Dar cine ştia locul, o descoperea imediat după efigiile care tronau de-a

dreapta şi de-a stânga intrării maiestuoase, bineînţeles, doi lei sculptaţi în piatră albă (din calcar, probabil) cu coamele mari şi ochii bănuitori, de parcă ar fi păzit de-adevărat această construcţie veche, boierească. Mihai parcă maşina pe străduţă şi se repezi să-i deschidă portiera Alinei. Ea se simţea în al nouălea cer, văzând cum e tratată. Niciunul dintre violatorii ei nu se sinchisise să o respecte, n-o scoseseră niciodată în oraş nici măcar la o prăjitură, d-apăi la un restaurant elegant!

Amărâtul de Iorgos, grecul de care se ataşase cu un an înainte, era un biet mus pe unul dintre vapoarele greceşti care poposeau destul de des în portul Constanţa, dar el era atât de sărac încât se plimbau pe plaja Modern sau în portul Tomis, indiferent de anotimp. Acum era tratată ca o regină şi coborî din Dacia roşie cu un aer maiestuos, de mare doamnă ce avea să devină, pentru totdeauna (dacă se îndura Dumnezeu de ea).

Mihai era atât de încântat de prezenţa feminină cu care intră în holul „Casei cu Lei”, că uită, pur şi simplu,

să-şi salute câţiva colegi de breaslă ce-şi făceau veacul la băruleţul din stânga scării ce ducea la etaj, acolo unde erau saloanele: Brâncovenesc, Vânătoresc etc. Încăperile erau destul de mici, aveau câteva mese de patru persoane aşezate elegant în mijloc, în timp ce pe margine, lângă pereţi, tronau nişte bufete sculptate în lemn masiv folosite de ospătari pentru a-şi etala întregul arsenal de farfurii, castroane, pahare de cristal cu picior şi vinuri de colecţie, şampanie franţuzească, coniac, whisky şi alte băuturi fine ce nu se găseau nicăieri în oraş în afara acestui elegant restaurant. De când intră pe holul larg, vopsit într-un stil ce aducea a marmură, cu stucaturi ce încadrau tavanul şi colţurile pereţilor, Alina nu înceta să se mire de stilul vechi în care fusese renovată clădirea. Scara era destul de largă, cu balustrade din lemn masiv, băiţuită în mahon şi lăcuită pe deasupra, ceea ce-i dădea un aer de mic castel aterizat în mijlocul unui oraş sufocat de străduţe înguste încadrate de blocuri comuniste de câte patru etaje,

înghesuite unele într-altele de parcă s-ar fi sprijinit între ele ca să nu cadă.

Intrase în altă lume… Mihai deschise uşa masivă din lemn sculptat, care ducea către Salonul Vânătoresc şi o pofti înăuntru. Pe lângă faptul că încăperea era atât de înaltă încât ţi se părea că o să ajungă până la cer, de tavan atârnau două candelabre mari făcute din fier forjat şi prevăzute cu becuri stil lumânare. Mesele erau mari, pătrate, masive, scaunele aveau spătare înalte de lemn băiţuit şi lăcuit în negru, iar pe pereţi tronau câteva capete de cerbi şi urşi vânaţi probabil prin pădurile carpatine, împăiaţi şi expuşi acolo pentru a întregi aerul rustic al încăperii. Un ospătar stătea de strajă în dreptul uşii şi-i conduse la una dintre mesele cu vedere spre Valea Portului. Se aşezară la masă, faţă în faţă, şi nu-şi puteau lua ochii unul de la celălalt. Era deja noapte afară şi candelabrele din încăpere dădeau o lumină difuză, care nu te lăsa să vezi amănunte… era şi fum de ţigară, aşa că cei doi îndrăgostiţi se străduiau să-şi

descopere calităţile fizice în condiţii improprii. Mihai întinse mâna stângă peste masă şi atinse degetele fine ale Alinei. Se uită la unghiile lăcuite şi se gândi că nici măcar mâinile ei nu-i trădau originea modestă. Faţa ei rotundă, pielea ei albă ca laptele, ochii azurii şi părul şaten, cârlionţat, n-ar fi recomandat-o niciodată pe Alina ca fiind o fată de ţigani săraci, ci dimpotrivă. Cele câteva mese din salon erau deja ocupate şi toţi bărbaţii îşi întorseseră privirile către iubita lui atunci când intraseră pe uşă. Era mândru de ea, era îndrăgostit lulea de Alina. O visase nopţi în şir, de când o văzuse prima dată pe stradă, chiar dacă pe atunci era îmbrăcată umil, era tot atât de frumoasă ca şi acum. O visase în toate felurile, dar mai ales îmbrăcată ca o prinţesă, în rochie albă de mireasă, cu el de mână îmbrăcat inginerică, îndreptându-se spre un altar, acolo unde orice bărbat îşi duce aleasa inimii pentru a-i dărui şi primi dragostea şi pentru a fi binecuvântaţi de Dumnezeu. Alina îşi lăsă mâna moale în palma lui mare de marinar înrăit care

trăsese de multe parâme în viaţă şi-n ochi începură a-i juca nişte lacrimi de recunoştinţă, amestecată cu iubire…

era, de fapt, nevoia ei de a fi ocrotită, respectată de un bărbat matur. În el îşi regăsea tatăl care-o părăsise la o vârstă atât de fragedă, încât nici nu-şi mai amintea cum arăta, dar Mihai însemna pentru ea mult mai mult, adică TOTUL. Universul şi timpul stătură în loc pentru a-i binecuvânta pe cei doi îndrăgostiţi, ce nu se vedeau decât pe ei, chiar dacă în jurul lor roiau ospătarii, bucătarii, cofetarii, veniţi să le prezinte cele mai alese mâncăruri preparate din vânat sau fructe de mare.

Alina nici nu-şi dădu seama ce, cum, cât şi când mâncase… sau dacă mâncase ceva în tot timpul petrecut la masă. Nu-şi putea lua ochii de la Mihai. Se îndrăgostise la prima vedere şi se felicita că omul din faţa ei merita asta.

Mihai, un adevărat lup de mare, era înalt, blond, cu ochii verzi, vânjos, ceea ce-i dădea un şi mai mare

aer de bărbăţie, neimpusă însă prin limbaj sau comportament. Era un Hercule al zilelor ălora, un Făt-Frumos scos din context, care nu venea pe un cal alb, ci cu vaporul. Părea să fie un bon-homme într-un trup aproape mătăhălos, dar asta-i şi plăcea Alinei. Voia să fie ocrotită de un bărbat integru, frumos, deştept, un bărbat care s-o iubească la nebunie şi se respecte până când „moartea îi va despărţi”. Nu ştia nici ea de unde şi până unde visa la o asemenea familie, de unde căpătase valorile acelea morale, ea care crescuse într-o magherniţă dintr-un subsol insalubru şi unde, culmea, fusese împinsă şi învăţată să facă cele mai urâte şi mai reprobabile lucruri din lume. Şi totuşi, în străfundul sufletului şi minţii ei de copilă, adolescentă-prostituată, îşi dorea o familie cu principii, normală, iar Mihai reprezenta exact asta pentru ea. El era stâlpul pe care-şi va sprijini existenţa de acum încolo.

Alina se înroşi la faţă şi Mihai o întrebă de ce.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu… poate e de la

Cabernetul ăsta amestecat cu pepsi-cola. Să ştii că-i foarte bun aşa, dar m-am cam ameţit.

— Ei, hai, spune-mi la ce te gândeai mai înainte să te înroşeşti? îi spuse Mihai susurându-i o respiraţie accelerată pe lângă urechea dreaptă (se mutase mai aproape de ea). Erai dusă în altă lume, nu erai cu mine acu cinci minute.

— Ba da, eram cu tine dragule, dar mă gândeam la noi doi în viitor. Ce naivă sunt… o adolescentă îndrăgostită de un vajnic marinar, nu? Dar tu o să pleci pe mare multe luni, o să poposeşti prin diferite porturi şi o să-ţi faci câte o iubită, aşa ca mine, în fiecare port. Gândul ăsta mă macină încă de pe acum.

— Alina, uită-te la mine, îi zise Mihai cu glasul scăzut dar ferm. Ea ridică ochii trişti şi-l privi profund, direct, fără să mai simtă vreo sfială. Parcă-şi dorea să aibă o confirmare că o să le fie bine…

— Alina, eu te iubesc enorm, te iubesc de mult şi te cunosc ca pe buzunarele mele, aşa că dacă te accept

aşa cum eşti, cu trecutul tău atât de compromiţător, tu n-ar trebui să-ţi faci nicio grijă în privinţa mea!

Glasul lui Mihai se înflăcărase, căpătase accente declamative. Se înroşise la faţă şi ochii-i sclipeau în orbite.

Îşi aprinse repede o ţigară şi dădu pe gât ultimul pahar de Cabernet, se ridică de la masă şi chemă chelnerul. Plăti consumaţia şi o ridică pe Alina ca pe un fulg, zorind-o pe scările din lemn de mahon lustruit. Alina abia dacă se putea ţine pe picioare să nu se împiedice în covoarele persane de la intrare şi scăpă ca prin minune să nu-şi rupă tocurile de la primii pantofi Guban pe care-i purta în viaţa ei. Era uimită de atâta grabă şi-l întrebă pe Mihai de ce să grăbeşte atât de tare, iar el îi răspunse, oprind-o în plină stradă, printr-un sărut pătimaş:

— Te duc acasă la Noi, draga mea! Acolo unde vei fi mireasa inimii mele pentru toată viaţa de acum încolo!

— Păi, aşa repede? Nu-i cam devreme să ne gândim la asta? bâigui Alina, nevrând totuşi să-i dea impresia că ea e cea care-şi doreşte, cel mai mult, să nu mai plece de la el.

Mihai o luă de mână şi alergară către maşină, îi deschise portiera, o invită înăuntru şi sări la volan ca şi când ar fi sărit pe un singur bidiviu. Porni motorul şi nu mai vorbi decât în faţa blocului cu zece etaje din Tomis Nord, acolo unde se mutase de curând. Draga mea Alina, ăsta este blocul în care vom locui de acum încolo. Se uită la ea cu coada ochiului ca să-i vadă reacţia. Alina n-avu nicio reacşie vizibră. Pentru ea, acolo unde locuia Mihai, acolo era casa ei din acel moment, indiferent dacă „acolo” era într-o vilă luxoasă, apartament, sau un simplu cort. Se uită la el întrebându-l:

— Hai, ne dăm jos din maşină sau rămânem numai cu văzutul blocului… la ce etaj stai?

— Ah, sus de tot… la parter, încercă Mihai o

glumă nevinovată, văzând că atmosfera era destul de încărcată între ei.

El era matur şi-şi dădea seama că iubita lui era într-o situaţie limită, imposibilă. Cei şaptesprezece ani ai Alinei nu-i confereau discernământul necesar propriei alegeri. El vedea clar că fata asta era în bătaia vântului şi nu voia să-şi bată joc de ea în niciun fel. Tocmai diferenţa de vârstă îl făcea mai protector şi faptul că fratele ei o vânduse pentru a fugi pe vaporul cu care Mihai făcea curse de linie între Portul Constanţa şi Portul Anvers îl îngrozea şi mai tare. Nu era obişnuit cu asemenea oameni, el fiind dintr-o familie de intelectuali, mama profesoară de fizică iar tatăl inginer la şantierul naval. Era singur la părinţi. Îşi alesese această meserie riscantă pentru că-şi dorea aventură, voia să colinde lumea în lung şi-n lat şi numai meseria de marinar îi dădea acest prilej de satisfacţie, de libertate sublimă, pe care n-o mai resimţea la reîntoarcerea în ţară. Nu-şi făcuse un ţel din asta, dar îşi dorea ca într-o zi să plece

într-un voiaj şi să nu se mai întoarcă pe meleagurile natale decât atunci când România va fi dezlegată de blestemul comunist.

Gândindu-se la toate astea, rămase cu ochii în gol, privind la intrarea în bloc, ignorând-o total pe Alina care se uita mirată la salvatorul ei întrebându-se ce o să se întâmple dacă el se va răzgândi. Îi atinse mâna încet şi i-o strânse într-un gest de timidă tandreţe, nevrând să-l trezească din reveria în care se afla, cu toate că-şi simţea inima bătându-i în gât. El tresări şi-şi dădu seama că acum nu era singur, era cu iubita lui pe care o furase din „sânul familiei ei", salvând-o de la o existenţă mizeră, infamă. Abia acum realiza că toate întâmplările din ultimele săptămâni aveau un anumit sens. Aşa-zisa lui prietenie cu Cristi, pe care-l „agăţase" în cârciuma unde cânta doar pentru că-l văzuse cu Alina pe stradă, îl conducea către Ea. O văzuse de vreo două ori şi devenise de-a dreptul obsedat s-o cunoască… altă cale nu găsise. O iubea, o dorea, era îndrăgostit lulea! Ce

mai conta viitorul? Viitorul era aici cu el, în maşină. Coborî şi-i deschise Alinei portiera maşinii. Ea era nehotărâtă, parcă Mihai meditase prea mult înainte de asta. O fi semn rău?

— Mihai, poate că nu e cazul să mă mut de pe acum la tine… Nu crezi că ar fi mai bine să mai aşteptăm?… încă nu se dăduse jos din maşină.

— Ce să mai aşteptăm, să ieşim la pensie, Alina? Hai, te rog să cobori că s-a făcut târziu şi în dimineaţa asta am treabă la vapor.

Alina îşi luă sacoşa cu lucrurile cumpărate de pe bancheta din spate a maşinii şi dădu să coboare când, dintr-odată.

Mihai o ridică în braţe ca pe un fulg şi o purtă aşa până după pragul uşii apartamentului. Era din ce în ce mai uimită de comportamentul lui… încercă să protesteze.

— Stai, măi, că nu ne-am luat cu acte încă! Nu m-am făcut mireasă, să mă treci pragul acum!

— Consideră că ceea ce am făcut noi doi, în seara asta, a fost un fel de „nuntă” fără nuntaşi, fără martori, fără dar, fără fiţe, bârfe… a fost Nunta Noastră, Alina! N-ai fost îmbrăcată ca o mireasă, dar te-ai făcut frumoasă din cap până în picioare, doar pentru mine, nu? Asta e nunta ta.

Alina, să ţii minte momentul ăsta, e memorabil!… nicio femeie nu mi-a trecut pragul casei până acum, d-apăi s-o mai ţin în braţe când am intrat în casă… Mihai dispăru în bucătărie.

Alina era descumpănită şi rămase ca o stană de piatră în holul de la intrare, neştiind ce să facă, neştiind ce să spună.

Nu mai avusese parte de asemenea tratament niciodată în viaţa ei (cea destul de scurtă, bineînţeles). După umilele ei cunoştinţe în ceea ce priveau bărbaţii, ceea ce i se întâmpla acum era puţin prea exagerat, puţin prea bolnăvicios. Îi venea să facă stânga-mprejur şi să fugă. I se făcuse frică de atâta iubire, respect,

consideraţie… „Omul ăsta e puţin dus cu capul”… îşi spunea în sinea ei; „E cam obsedat de persoana mea, nu-i normal!” Mihai reveni în două minute cu o şampanie franţuzească şi două pahare de cristal cu picior. O luă înaintea ei pe un hol lung, întunecat, poftind-o în camera din fund. Aprinse lumina. Alina se opri în uşă ca să admire „dormitorul”, căci despre el era vorba. Nu văzuse multe camere atât de elegante, căci nici nu avea prieteni cu ataţia bani. Camera era văruită într-un albastru turcoaz, inclusiv tavanul. Ferestrele erau acoperite cu o perdea de mătase naturală, bleu ciel şi aveau draperii din catifea albastră. Mobila stil, din lemn alb, era cocoţată pe picioare sculptate. Patul era tapisat tot în albastru iar de tavan atârna o lustră formată din frize şi cilindri din cristal de Boemia care dădeau o lumină difuză.

— Hai iubito să închinăm un pahar de şampanie şi să ne culcăm! Sunt tare obosit. Emoţiile din seara asta m-au copleşit, spuse Mihai turnând în cele două pahare.

Alina intră timid în „camera albastă” întinzând mâna după pahar… Ciocniră paharele şi le băură până la fund. Avea nevoie de un imbold pentru ceea ce avea să urmeze. Mai ceru un pahar lui Mihai care, fără să se mire, i-l dădu şi pe al doilea pe care-l dădu pe gât, apoi se duse în baie. După doar câteva secunde auzi o bufnitură… îl căută pe Mihai cu privirea şi îşi dădu seama că era doborât. Cu sticla de şampanie în mâini, căzuse cât era de mare pe patul îmbrăcat în albastru şi adormise instantaneu. Îi luă sticla din mână, îl descălţă şi-i urcă picioarele mari şi grele în pat.

Transpirase din cauza emoţiei, a băuturii, a efortului… se aşeză pe cealaltă parte a patului să se odihnească aşa îmbrăcată cum era… adormi…

O rază de lumină îi licări în ochi şi deschise pleoapele grele de somnul profund în care căzuse din cauza celor câteva pahare de vin de la restaurant şi şampanie pe care o băuseră acasă. Îşi îndreptă ochii către geamul dormitorului şi constată că se crăpase de

ziuă. Căută cu privirea prin dormitorul albastru… zări un ceas deşteptător pe una dintre comodele ce încadrau patul. Se ridică în şezut şi întinse mâna pentru a-l lua, căci nu distingea cifrele. Când se uită de aproape, văzu că era ora şase. Se întoarse către Mihai şi se gândi că ar trebui să îl trezească, din moment ce el îi spusese că are treabă în dimineaţa aceea la vapor, dar îşi aduse aminte că era „la ea acasă” și ar trebui să facă pe gospodina. Se ridică brusc, intră în baie, îşi schimbă hainele de cu seară cu un halat bărbătesc, pe care-l găsi atârnat şi-şi făcu o toaletă sumară. Ieşi în grabă şi aprinse lumina pe holul întunecat. Văzu mai multe uşi. Începu să le deschidă una câte una, căutând bucătăria… În sfârşit o găsi, foarte aproape de uşa intrării în apartament. Era mobilată modern şi văruită în alb, aşa că nu mai aprinse alt bec pentru a nu fi văzută de afară. Căută cu febrilitate prin dulapurile suspendate, găsi cafeaua, zahărul şi un ibric. Îl puse pe foc şi cu aceeaşi rapiditate deschise frigiderul cu speranţa că va găsi câte ceva de

mâncare prin el (învăţată ca acasă, să nu găsească nimic)… rămase stupefiată de varietatea de alimente care se găseau acolo: brânză, caşcaval, salam de Sibiu, icre de multe feluri, ouă, unt, gemuri etc… Nu se putea hotărî ce să pună pe masă aşa că scoase şi tăie pe un platou din toate câte puţin timp în care ciuguli până se sătură, căci avea o foame de parcă nu mâncase de câteva zile. Ce-i drept, de la o vreme, era mereu flămândă. Nu prea mai avusese „muşterii” şi nici banii nu veneau dacă nu făcea prostituţie. După ce mâncă pe săturate, aşeză cu grijă platoul şi turnă cafeaua în nişte căni de ceai, se duse în dormitor şi îl trezi pe Mihai, sărutându-l pe gură. Fu atât de dulce sărutul că, după primul gest de apărare făcut de el, în somnul dulce al dimineţii, o luă în braţe şi o aşeză la pieptul lui, parcă ocrotind-o de duşmani nevăzuţi. O sărută la rându-i cu gingăşie şi o strânse în braţe cu o tandreţe pe care nu i-o puteai bănui şi apoi o îndepărtă puţin privind-o direct în ochi:

— Stai să te văd mai bine, minunea mea matinală,

o alintă el, trecându-i degetele mari prin păru-i răvăşit pe perna albastră…

— Alina, draga mea, îmi pare rău că nu am talent la pictură, căci ţi-aş face un portret acum… ba nu, un nud, căci sub halatul meu de baie, bănuiesc că eşti goală… şi cu un gest firesc trase de cordonul gros care nu era înnodat decât o singură dată şi-l desfăcu cu o încetineală senzuală, care pe Alina o excită la maxim şi-şi întinse gâtul alb şi fin pe spate, dezvelindu-şi sânii mari, rotunzi şi mijlocul subţire…

Mihai se ridică deasupra ei şi începu s-o sărute: mai întâi pe gâtul alb şi fin, apoi pe decolteul generos, timp în care mâinile-i mângâiau febrile sfârcurile sânilor ce se întăriseră la atingerea degetelor lui. Buzele lor nu se mai săturau să se atingă în săruturi pasionale şi erau atât de exaltaţi, că niciunul nu-şi dăduse seama când se dezbrăcaseră amândoi şi-şi contopiseră corpurile şi sufletele într-unul singur. Alina nu se culcase în viaţa ei cu un bărbat pe care să-l iubească, aşa că nu ştia ce-i

acela un orgasm… şi-n dimineaţa aceea, avu o revelaţie: ajunsese la paroxism destul de repede şi se sperie de propriile-i stări şi simţăminte. Se opri dintr-odată, lăsându-l pe masculul „Feroce” neterminat. Mihai îşi ridică pentru o clipă capul scufundat în părul ei bogat şi-i strigă supărat să nu se oprească tocmai atunci:

— Dă fă din cur, ce mama naibii! Mă laşi cu pula sculată şi neterminat… Ce vrei, să mă îmbolnăvesc? Mă doare de mă cac pe mine! O bruscă şi o întoarse cu spatele pentru a-i controla mai bine mişcările corpului şi n-o lăsă din „gheare” până nu ajunseră amândoi „până în abis şi-napoi”.

Alina se ridică speriată de această reacţie neaşteptată, ce contrasta total cu comportamentul pe care-l avusese iubitul ei înainte de a face dragoste şi fugi direct în baie… Se băgă sub duş şi-şi dădu drumul la apa care, la ora aceea matinală, era rece de-ţi clănţăneau dinţii şi-ţi îngheţa sufletul în tine şi se spălă „de păcate” plângând în hohote.

Mihai intră după ea şi-o scoase din cadă cu de-a sila, învelind-o în halatul cel uriaş şi-o duse în braţe până în pat, încercând s-o liniştească.

— Iubita mea, te rog să mă ierţi că m-am comportat ca un animal, dar te-am dorit atât de mult, te iubesc atât de mult, că mi-am ieşit din minţi văzându-te goală! Nici nu ştii cât de mult te doresc, nici nu ştii cât de mult te-am visat! În fiecare noapte care trecea fără tine, îmi închipuiam cum o să facem dragoste şi uite că prima noastră întâlnire la pat a fost un fiasco. Te rog să mă ierţi, n-am să mai repet mizeriile pe care şi le-am spus, n-o să te mai siluiesc, îţi promit!… Mihai plângea şi el, în timp ce o săruta şi o ștergea de apa îngheţată.

— Dragul meu Mihai, îi răspunse Alina printre sughiţuri, şi eu te iubesc la fel de mult că m-am speriat de cât de bine m-am simţit făcând dragoste cu tine. De asta m-am oprit. N-am mai avut senzaţia asta cu niciun alt bărbat… nu e vina ta, iartă-mă iubitule, n-o să mai fug de tine niciodată!

— Nu-ţi mai cere iertare, îi zise Mihai, mă enervezi cu scuzele tale! Ce, eşti o târfă pe care o plătesc cu „ziua”? Eşti nevasta mea, te iubesc, mă iubeşti şi acum eşti o „doamnă”.

Poţi să faci şi „fiţe” dacă vrei, dar crede-mă că în viaţa mea n-am întâlnit o femeie mai senzuală decât tine şi eram atât de excitat că nu mai răspundeam de mine… de altfel, cred că iar mi s-a ridicat „nivelul de trai”. Nu vrei s-o luăm de la capăt?

— Nu, nu acum. Eşti în întârziere. Uite e deja ora 8 şi încă n-ai mâncat nimic, nu ţi-ai băut nici cafeaua, ripostă Alina ridicându-se din pat, înfrigurată de duşul îngheţat pe care-l făcuse din instinctul de apărare pe care-l căpătase de-a lungul timpului…

— Dă-o naibii de cafea şi de masă! O să mănânc la vapor, doar sunt comandant, ce pușca mea!

— Da, eşti comandant la tine la vapor, dar acasă cu comand, îi zise Alina autoritară! Hai la bucă! ţi-am pregătit micul dejun şi cafeaua, cred că s-a şi răcit.

— Când naiba ai avut timp? Te-ai sculat cu noaptea în cap? Să nu mai faci asta că mă supăr, să ştii! Eu nu te-am luat pe post de „gospodină”. Vreau să te menajez, să fii frumoasă şi odihnită pentru mine şi numai pentru mine, auzi? zise Mihai, ridicându-se din pat şi îmbrăcându-se, căci îşi dăduse deja seama că-n dimineaţa aceea nu mai avea şansa să mai facă sex cu iubita lui.

— Hai odată, grăbeşte-te!… şi eu trebuie să ajung la liceu – doar n-o să-l dau în particular, nu?

Intrară în bucătărie şi Mihai rămase uimit de cum era aranjată masa. Din păcate, timpul îl presa şi mâncă ceva frugal, bău două guri de cafea şi deschise uşa de la intrare, nu înainte de a o săruta pătimaş pe Alina, zicându-i:

— Vezi, dacă sună telefonul, să nu răspunzi. E mama, care se cam bagă în treburile mele şi de acum încolo, n-o s-o mai primesc pe aici, înţelegi?

Alina rămase perplexă în uşa apartamentului de la

parter, gândindu-se ce sens să dea vorbelor lui.

* * *

Se trezi transpirată. Luă halatul de baie, care se afla aruncat neglijent pe patul prea mare pentru o singură persoană şi se grăbi spre baie. Când să intre, auzi o bătaie scurtă în uşă şi bănui că e Jacques. Trânti uşa după ea şi intră sub duş. Dădu presiunea apei la maximum să nu audă nimic. Se spălă pentru a nu ştiu câta oară de păcate, lăsând apa aproape rece să i se prelingă din creştetul capului, de-a lungul corpului şi până-n vârful picioarelor. Presiunea apei o biciuia din toate părţile şi avu impresia că se autoflagelează şi chiar şi-o dorea căci, în mintea ei, era vinovată de tot ce făcuse şi tot ce i se întâmplase… şi-acum venise călăul ăsta de doctor s-o „execute” şi ea nu scrisese nimic. Dormise şi visase aproape 24 de ore, fapt care-o făcea din ce în ce mai puternică. Simţea o energie ce se prelingea prin trupul şi prin vinele ei, nebănuită până în clipa aia. Ar fi putut să mute munţii din loc, dacă ar fi

fost nevoie… ieşi de sub duş şi-şi trase repede halatul peste pielea rece şi umedă, zicându-şi în gând: „Apoi, dacă e să ne luptăm, să mă transform într-o reptilă, ce mama naibii!!!”

Ieşi din baie cu un surâs cinic în colţul buzelor şi dădu cu ochii de Jacques, care se aplecase peste caietul plin de rânduri neregulate, scrise la repezeală şi i se aşeză în faţă cu mâinile în şolduri.

— „Bonjour” sau „bonsoir”, cum să-ţi zic? întrebă Alina, care nu ştia nici ce oră e, nici dacă e zi sau noapte…

— Bonjour, chérie, zâmbi Jacques. Am trecut să iau caietul şi constat că nu ai scris în franţuzeşte…

— Auzi, mai lasă-mă cu bineţele tale de papagal, da?

Bineînţeles că nu mi-am scris amintirile în franţuzeşte, pentru că le-am trăit în ROMÂNEŞTE, da?

— Păi cum ne-a fost vorba, madame Alina? E ora 3.00 după-amiază şi mi-ai promis că-mi dai caietul cu

toată povestea şi tu n-ai mai scris de aseară nimic… şi, culmea, mai trebuie să şi „traducem”.

— Drăguţule, o să aveţi de muncit. Ce, vreţi totul pe tavă?…

Eu am muncit zece ani ca să-mi fac o familie frumoasă, unită şi uite unde am ajuns: LA BALAMUC!… şi voi vreţi ca în două zile să-mi scriu memoriile aşa, la foc automat? Îmi pare rău, nu se poate. Uite, am fost atât de obosită că am dormit 24 de ore… ai ceva împotrivă?… dar mi-am rememorat o parte din amintiri şi o să le pun pe hârtie, dacă mă laşi singură să le pot scrie.

Jacques se uită la ea ca şi când n-ar fi zărit-o dintr-o mare mulţime, uimit de tăria de caracter a acestei femei şi-i întoarse spatele, îndreptându-se către uşă agale, obosit deja de această luptă care nu era a lui… ieşi pe uşă umilit de-a dreptul…

Alina ţâşni de lângă pat şi-i strigă de după uşă că-i e foame, sete şi vrea să fumeze ţigări cât mai tari şi o

cafea dacă se poate, că-i obosită! Bătu cu picioarele goale în uşa închisă până începură să o doară şi se lăsă păgubaşă. Se îndreptă către pat şi se aşeză pe scris… Aşternu cu frenezie toată secvenţa întâlnirii cu Mihai, trăgând cu urechea la uşa care nu se mai deschidea odată, să-i aducă cineva ceva de-ale gurii, de fumat, de orice… simţea cum energia nebuniei creştea în ea şi încerca să se controleze, să nu facă o criză de isterie (aşa le-ar fi dat şi mai multă apă la moară). Îşi zicea şi îşi tot repeta că trebuie să fie calmă, să le demonstreze tâmpiţilor ăstora de francezi că ea nu-i un caracter slab, nu-i o femeie dominată de ceea ce i s-a întâmplat de-a lungul vieţii sale zbuciumate… şi scria din ce în ce mai repede şi mai indescifrabil, hohotind în sine cu ciudă şi cu nesaţ la gândul c-o să le ia mult timp să traducă rândurile…” Hahaha, v-o fac eu, nenorociţii naibii!!!”. Într-un târziu cineva îşi aminti de ea şi-i aduse chiar şi cafea. Era o asistentă bruneţică, probabil din Maroc de origine… Alina o privi direct în ochi, mulţumindu-i că-i

adusese cafeaua şi-şi aprinse o ţigară, vrând parcă să închege un dialog cu ea, dar când dădu s-o întrebe cum mergeau treburile prin spitalul ăla, săraca fată se sperie şi, privind cu teamă împrejur, ţinându-se de pereţii camerei, se retrase cu spatele spre uşă şi cu faţa înspre ea, ca și când ar fi fost un caz grav. Asistenta ieşi urgent şi Alina îşi îndreptă spatele, trăgând alene din ţigara Gitanes şi bând cafeaua cu înghiţituri atât de mici că abia îşi umezea buzele în ceaşcă cu gândul să mai oprească din ea şi pentru mai târziu. După ce termină de scris, se aşeză în pat cu faţa în sus şi mâinile întinse în formă de cruce şi stătu aşa câtva timp, fără să se gândească la nimic… nu mai făcuse exerciţiul ăsta de multă vreme şi acum îşi amintise de el. Citise o carte despre yoga şi diversele poziţii de relaxare şi uite că-i prindea bine… Se mira singură că nu se poate concentra la nimic… se uita cu ochii goi la becul din tavan, mereu aprins, la storurile trase în jos şi parcă hipnotizată de lumina puternică adormi în poziţia aceea, simţindu-se ca

Iisus Hristos pe cruce.

* * *

Se visă cu Mihai în diverse ipostaze. Duceau un trai liniştit, numai ei doi, iubindu-se cu frenezie în fiecare noapte. Zilele treceau ca vântul, căci nu se întâlneau decât spre seară, venind fiecare de la treburile lui: ea de la liceu, el de la vapor. Făceau totul împreună: piaţa, mâncare, curat etc… erau deja un cuplu normal, unit, nu existau animozităţi între ei. Mihai se purta ca un adolescent imberb şi ea se distra mereu pe tema asta zicându-i ca nu i se potriveşte rolul, având în vedere statura lui herculeană. Singura lor problemă era soacra… eterna soacră, mamă de băiat, pe care-l răsfăţase şi-l învăţase că femeia trebuie să fie o umilă unealtă în mâinile bărbatului „ales" şi că El avea drept „de viaţă şi de moarte" asupra ei, ea (nevasta) neavând niciun cuvânt de spus în privinţa asta… numai că la doamna profesoară acasă cânta bineînţeles găina, adică Nina, pe numele ei mic… Şi doamna profesoară de

fizică, Nina, îşi cam baga nasul în viaţa cuplului de îndrăgostiţi, ceea ce nu le convenea de fel, dar ce erau să facă săracii… mămica voia să le dea mereu sfaturi, venea la ore nepotrivite, se uita chiorâş la „noră-sa” spunându-i pe şest lui Mihai: „mai bine îţi făceam cunoştinţă cu o colegă de-a mea, de la liceul Mircea”. Mihai era atât de agasat, că la un moment dat schimbă yalele de la intrare şi n-o mai primi în casa lor deloc. Alina era, săraca, între ciocan şi nicovală. Îşi dădea seama că apriga femeie n-o plăcea, era nemulţumită de faptul că nu ştia Ea din ce familie provine noră-sa, dar încerca să dreagă busuiocul purtându-se frumos, să-i demonstreze lui Mihai că aşa sunt mamele, mai grijulii şi că pe ea n-o deranjează prezenţa părinţilor lui la ei acasă, dar iubitul ei era ferm hotărât s-o rupă cu familia, pentru că îl călcau pe nervi îngrozitor de tare. Se cunoscuseră la începutul lui mai, pe o vreme frumoasă, călduroasă, când toţi pomii erau în floare. Era vremea îndrăgostiţilor. Multe cupluri îşi uneau destinele în acea

lună în care mirosul copacilor, al florilor, al ierbii te îmbiau la iubire… din păcate timpul zbura ca vântul şi odată cu el şi florile copacilor se ofiliră şi începură să le crească frunzuliţele, să rodească cireşii, vişinii. Cei doi îndrăgostiţi nu se mai săturau unul de celălalt şi se plimbau agale prin Satul de Vacanţă şi prin parcul Tăbăcăriei abia amenajat cu câţiva ani în urmă. Alina luase vacanţă. Semn că fuseseră deja la plajă, pielea ei alb străvezie devenise mai întâi roşie, o usturase de nu dormise câteva nopţi, apoi se cojise şi se transformase într-un cafeniu deschis ce contrasta puternic cu culoarea albastructurcoaz a ochilor ei, ceea ce pe Mihai îl excita din ce în ce mai tare.

— Draga mea, eşti atât de senzuală, încât nu m-aş mai da jos din pat şi nu te-aş mai lăsa din braţe! Eşti o muză, un izvor nesecat de iubire şi melancolie… îmi vine mereu să iau un şevalet, să te pictez aşa cum te-a lăsat natura… dezgolită!

Mihai era îndrăgostit lulea, nu concepea viaţa fără

Alina, dar îşi dădea seama că această dragoste pătimaşă i-ar putea ştirbi planurile de viitor. De la un timp era mereu gânditor, se uita în gol, se simţea stingher lângă ea, chiar şi în clipele când făceau amor dându-şi seama c-a minţit-o atunci când i-a promis că vor îmbătrâni împreună, că-i va pune lumea la picioare… nu se simţea încă pregătit…

Probabil nu va fi pregătit niciodată pentru pasul decisiv, acela de a se însura. De aceea nici nu-i mai primise pe ai lui prin casă… „cine ştie cât va dura, cine ştie când se va termina?"…acum ştia că va trebui să plece peste câteva zile cu vaporul spre Anvers. Trebuia să se ţină şi de cuvânt faţă de nemernicul ăla de Cristi şi să-l transporte „ilegal" către ţările civilizate. Poate c-ar trebui să-i spună Alinei de pe acum?… nici el nu ştia ce să facă şi Alina îl simţea… îl simţea cum se îndepărtează de ea în ciuda tuturor complimentelor şi admiraţiei clamate. Îşi dădea seama că, pentru el, ea fusese doar o atracţie carnală şi atât… e drept că durase

ceva timp şi se întreba cam cum se va termina totul şi ce va face ea, după… Măcar trăise liniştită lunile astea. Doamna Nina nu-i mai deranjase. Se apropia plecarea lui Mihai. Erau deja în iulie, luna lui cuptor şi Alina observă că-i întârziase ciclul de vreo două săptămâni. Era mai tot timpul adormită, nu avea chef de nimic şi în fiecare dimineaţă „dădea la raţe”.

Avea grijă să se scoale mai devreme, să nu se prindă Mihai.

N-ar fi vrut să-i spună tocmai acum, la plecare… poate că o va lăsa în apartament şi când va veni din voiaj, peste patru-cinci luni, ea îi va face o surpriză, spera ea plăcută. Oare cine spunea că îndrăgosteala trece ca furtuna?… aşa trecuse şi peste cei doi amorezi, care nu-şi mai împărtăşeau toate gândurile, toate bucuriile şi supărările, ba din contră, aveau deja secrete unul faţă de celălalt. Mihai nu avea curajul de ai mărturisi că nu vrea să se însoare deocamdată şi că-şi făcuse alte planuri, iar Alina nu avea curajul să-i

destăinuiască nimic despre sarcina ce se dezvolta în pântecul ei. Mihai se ducea singur pe la părinţii lui şi-i asigura de fiecare dată că n-o să se însoare cu Alina, dar îi ruga să-l lase în pace până pleacă el în voiaj şi apoi „Maman", adică coana Nina, va avea mână liberă, să facă ce crede ea de cuviinţă. Îi lăsă şi un rând de chei de la apartament. Alina presimţise ceva. Mai întâi se panicase, apoi începu să se ducă pe la prietenele ei pe care nu le mai văzuse de vreo două luni. Se duceau aproape în fiecare zi la plajă la Modern şi în Portul Tomis. Alina, Jeni şi Aura erau bune prietene de ani de zile. Îşi făcuseră tot felul de confidenţe, dar ce avea să le mărturisească ea acum, nu se compara cu nimic din ceea ce fusese înainte…

Alina sări din autobuzul care o lăsa întotdeauna la Poarta 2 a Portului Constanţa. Avu impresia că se întoarce acasă şi chiar o luă de-a lungul văii Portului în jos… după câţiva paşi îşi dădu seama că nu se îndreaptă în direcţia bună şi o luă la stânga, pe lângă Tribunal, pe

drumul spre Biserica Greacă. Era în timpul săptămânii şi o mulţime de oameni se perindau pe străzile mici, înguste… oameni veniţi cu treburi, cu procese, cu plângeri. Se uita speriată în stânga şi-n dreapta. Îi era frică să n-o vadă maică-sa care stătea la vreo două străduţe mai jos şi-şi făcea piaţa la Unirii, aşa că trecea, aproape zilnic, pe acolo. Îşi pusese nişte ochelari mari şi negri de soare şi o pălărie de paie, cu borurile largi, tocmai pentru a nu fi recunoscută de către „vrăjitoarea aia bătrână" sau de către vreun vecin mai băgăcios. Reuşi să treacă de agomeraţie şi când s-o ia în jos pe strada Karatzali, dădu nas în nas cu frate-su, care făcu ochii mari.

— Ce faci sor-mio pe-aci? Ţi-am zis să nu calci în cartier că s-ar putea să te vadă mă-ta!

— Ce naiba să fac, sunt în vacanţă şi mă duc cu fetele la plajă…

— Şi tocmai aici ţi-ai găsit să faci? În Mamaia nu puteai, cât e de mare, sau neghioabele alea două au avut

lehamite să-şi mişte curul până acolo?

— Te rog să nu te legi de ele, da?

— Da ce te-ai ofuscat aşa, dragă, că nu le-am înjurat de mamă! Da bărba-tu ce face, când pleacă în voiaj, că nu mai am stare… vreau să scap de calvarul ăsta…

— Care calvar? Îţi ţine cineva contul la ceea ce faci?

Te vinde cineva la kilogram? Ce mama dracu' mă fuţi cu plecarea asta a ta? Tu crezi că-şi bagă Mihai pielea la saramură pentru un pârlit de viorist ca tine?

— Ia-te mă, bravo mă sor-mio! Te-ai făcut doamnă acu şi nu mai poţi de câte aere îţi dai, ha? Te sufoci fă, curva dracului?

Cristi vru să-i tragă o palmă, dar Alina se feri şi fugi cât o ţinură picioarele până în capătul străzii unde intră în curtea Aurei… Inima-i bătea să-i sară din piept. Se aşeză pe scările care duceau la apartament şi respiră adânc timp de câteva minute, să-şi revină. Lacrimi mari

începură să-i curgă pe obrajii bronzaţi de soarele torid şi-şi scoase ochelarii ca să şi le şteargă. În timpul ăsta, nenea Ţiru, tatăl Aurei, deschise uşa de la intrare să iasă din casă şi o văzu:

— Da ce cauţi tu p-aci, fata tatii, că nu te cunosc… sau te cunosc de undeva?

— Sunt Alina Ioniţă, nene Ţiru, fosta colegă a Aurei.

Am venit să le iau la plajă pe fete… sper că sunt acasă, nu?

— Aha. Ce mai faci tu, Alinuţa tată? Nu te-am mai văzut demult prin cartier. Mi-a spus Aura că te-ai mutat, nu mai eşti vecină cu noi. Da ce ai, de ce plângi?

— Da, m-am mutat la o mătuşă, minţi Alina, învăţată cu lecţia asta pe care o servea tuturor celor care o întrebau de ce nu mai stă cu maică-sa. Mama nu prea mai are cu ce să mă ţină şi mătuşa mea nu are copii… aşa că… M-am întâlnit cu frate-miu şi ne-am certat, de aia plâng nenea…

ştişi cum se întâmplă între fraţi…

— Da, da, da, ştiu… şi noi l-am trimis pe Viorel al nostru să facă o şcoală tehnică în alt oraş, că nu se înţelegea deloc cu Aura. Dar Jeni e o fată atât de cuminte şi de haioasă că ne înţelegem cu ea de minune. Parcă ar fi fata noastră şi ea… amărâta, părăsită de părinţi. Nici măcar nu vor să vadă unde stă fata lor… eh, da' hai în casă că-i prea cald afară, o invită el şi se dădu la o parte şi-o lasa pe Alina să urce scările.

— Ştii unde le găseşti pe gâsculiţele noastre, nu? Sus…

— Daaa, ştiu eu prea bine, se însenină Alina şi intră bine dispusă în casă.

* * *

Îi amorţiseră deja degetele, mâinile, coatele, umerii, de atâta scris. Nici nu ştia cum trecuse timpul. Părea că e noapte afară, dar nu putea să bage mâna în foc. O cuprinsese o melancolie blegoasă şi se trânti pe pat cu faţa în sus, uitându-se la becul care nu se stingea

niciodată. Îşi aprinse o ţigară şi luă caietul ca să numere paginile… jurnalul ei lua proporţii magice… devenise un roman fluviu.

Deja scrisese două sute de pagini cu un scris mărunt şi deşănţat, aşa cum era şi povestea vieţii ei… măruntă, plină de minciuni, de nimicuri, de răutăţi şi vicii pe care nu putuse să le ocolească. Pentru o perioadă crezuse că a scăpat de lumea de nimic din care se trăgea, dar destinul o aducea acum înapoi de unde plecase… cercul se închidea astfel. Cine zicea că „istoria se repetă?”…nu-şi mai amintea dar asta trăia pe pielea ei, acum, azi, în acest moment…

Începu să plângă cu sughiţuri, lacrimile îi inundară faţa şi i se prelinseră în gură, aşa că fu nevoită să se scoale din pat şi să fugă în baie să se spele. Îşi aruncă halatul de pe ea şi intră sub duş. Dădu drumul la apă rece. „Numai apa te poate spăla de păcate, numai apa te poate purifica”! îşi striga în gând deznădejdea şi se lăsa biciuită de şuvoiul care se revărsa asupra ei. Durerea ei

era atât de vie încât nu auzi când uşa camerei se deschisese şi intră cineva. Opri apa şi ieşi în grabă de sub duşul rece ca gheaţa. Se aplecă şi-şi luă halatul de pe gresia curată ca în palmă (apropo, se gândi:" când or face ăştia curat?") şi intră înapoi în cameră cu gândurile aiurea. Simţi că cineva o priveşte şi ridică ochii.

Era Roland, soţul ei. Stătea în fotoliul din mijlocul camerei şi se uita la ea cu ură şi revoltă în priviri. Era roşu la faţă deja şi, văzând-o, se ridică ca un arc gata de atac, asemenea unui animal de pradă. Alina se opri din mers şi-l privi direct în ochi cu o resemnare care pentru el aducea cu duşul rece pe care ea îl făcuse cu câteva secunde înainte. Se uita la el într-un fel curios, ca la o ciudăţenie, ca la o persoană pe care n-o recunoaşterea, sau pe care nu o cunoscuse niciodată până atunci, întrebându-se ce mai caută şi ăsta pe aici.

Roland rămase cu privirea pironită în ochii ei frumoşi şi albaştri şi, cu toate că venise pregătit s-o „mănânce de vie", rămase dezarmat atunci când ochii ei,

dispreţuitor de adânci, îl priviră cu o indiferenţă la care nu se aşteptase… nu putu să îngaime nicio silabă…

Alina îşi reveni incredibil de repede şi preluă ostilităţile.

— Alo, ce cauţi aici? M-ai băgat la balamuc şi acu ţi-e dor de mine? Nu mă interesează persoana ta. Nu vreau să te mai văd niciodată! ţipă Alina, cu o voce gâtuită.

— Am venit să te întreb de ce nu termini cu şarada asta… de ce nu ai scris în franţuzeşte acest jurnal?… se îndreptă înspre pat şi luă caietul gros şi plin de însemnări, fluturându-i-l pe sub nas. Ai atât de multe păcate că nu pot fi scrise în câteva pagini?… să nu-mi spui că eşti vreo „Mata Hari”!… Roland luă caietul cu ambele mâini şi încercă să-l rupă, orbit de furia omului neputincios în faţa unei femei pe care o crezuse, vreme de 10 ani o „Doamnă”, adică o femeie slabă, care nu putea şi nu ştia să se apere în faţa bărbatului ce o întreţinuse atâta amar de vreme. Agilă ca o panteră.

Alina sări pe el şi-i smulse caietul din mână, îl închise şi-l băgă în buzunarul adânc al halatului de baie.

— Nemernicule! N-am crezut niciodată că o să devii un om de nimic, că o să faci gesturi de genul ăsta şi că o să te răzbuni pe mine pentru lucruri pe care, încă, nu le ştii. Tu şi cu nebunul ăla de Jacques aţi pus la cale toată tevatura asta. Dacă voiai să scapi de prezenţa mea, trebuia să-mi spui doar, omeneşte, nu să mă aduci în starea în care sunt azi! Ai venit ca un hoţ, ca un criminal în această cameră de ospiciu, ca să faci ce? Să mă chinui mai mult decât am fost chinuită ani de zile în ţara mea, în aşa-zisa mea familie? Ei bine, n-o să reuşeşti! În loc să mă întrebi cum mă mai simt, în loc să-mi spui ce mai fac băieţii mei, tu ai venit să distrugi ce încerc eu să-mi reamintesc, să reconstitui din cioburile amintirilor reprimate ani şi ani de zile! mai bărbate, eşti un cavaler, ce mama dracului, doar eşti francez sadea de stirpe bună… Ieşi, că nu vreau să te văd! şi se dădu la el cu gheare de pisică sălbatică pentru a-i scoate ochii.

— Aha, eşti în stare să mă ataci, târâtură ce eşti! Ai fi în stare să mă bagi în mormânt ca să-mi iei averea, se opri Roland dându-se un pas înapoi… Nu plec de aici până nu-mi dai caietul! O să-l traducem, ce putem să facem, dacă tu ești de neînţeles… De ce am ajuns în războiul ăsta, Alina? Am greşit cu ceva, nu m-am comportat ca un domn în familie?

Ce s-a întâmplat cu tine din momentul în care am trimis după actele tale civile în România? Căci de acolo ţi se trage, nu?

— Da, de acolo! ţipă Alina trântindu-se pe pat şi aprinzându-şi o ţigară. Dar ce trebuie să ştii tu şi ce am scris în jurnalul ăsta nu se poate povesti în două fraze. Trebuie să ştii adevărul în amănuntele lui, trebuie să mă cunoşti mai bine decât mă cunoşti acum… Acum nu ştii nici 10 la sută din ceea ce am fost eu acolo, din ceea ce mi s-a întâmplat, din ceea ce am pătimit…

Trăgea adânc din ţigara Gitanes şi scotea fumul pe nări ca o iapă nărăvaşă, ce nu voia să fie îmblânzită.

Roland stătea în picioare la capătul patului şi o privea interzis, plin de simţăminte contradictorii. O iubea şi mai mult pe iapa asta nărăvaşă, aşa cum era ea acum, cu nebunia, cu depresia, cu răzvrătirea ei cu tot. Se uita cum culoarea ochilor ei se transforma din albastru în turcoaz şi invers, sub acţiunea lacrimilor care ţâşneau pur şi simplu, ea ţinând ochii larg deschişi, privind spre becul din tavan.

Acum îi părea rău că declanşase această criză. De fapt, „ceea ce nu ştii, nu te poate răni”, îşi zicea acum în gând. În fond primii afectaţi vor fi copiii lor şi sunt prea mici ca să rămână fără mamă… şi Alina era o mamă impecabilă… De ce naiba îl apucaseră năbădăile pe el? Era gelos, sau i se părea lui că sentimentul ăsta de frustrare, al bărbatului căruia i se ascunde ceva, totul de fapt, declanşase criza familială?

— Alina, vreau să te iau înapoi acasă! strigă Roland dintr-odată, uimindu-se pe el însuşi de această decizie.

— Acum e prea târziu francezule, îi răspunse Alina prompt, îndreptându-şi ochii plini de lacrimi asupra lui. Nu mai sunt eu aceea pe care ai întâlnit-o pe stradă acum zece ani şi nici pe tine nu te mai recunosc. Vreau să rămân aici pentru o vreme, să-mi scriu memoriile şi apoi să plec înapoi de unde am venit… m-am înşelat în privinţa ta, m-am înşelat şi în privinţa mea… am crezut că mă voi transforma într-o femeie adevărată lângă tine, dar n-a fost nevoie decât de o scânteie ca totul să devină o luptă între noi, o luptă între mine şi viaţa asta mizerabilă! Nu mă voi întoarce la tine pentru nimic în lume! Ne-am rostit vorbe prea grele ca să le mai putem uita vreodată, ne-am îndoit unul de altul, nu ne-am mai înţeles, nu ne mai iubim… Adio, Roland!

— Şi cu copiii cum rămâne? Să ştii că n-o să-i mai vezi vreodată! scrâşni din dinţi Roland.

— S-o crezi tu! Hai, pleacă… nu vreau să te mai văd! Eşti o cârpă, nu un bărbat adevărat.

Roland se execută ca un soldat de rând şi se răsuci spre stânga. Făcu cinci paşi mărunţi până la uşă şi ieşi izbind-o cu putere. Alina se ridică în şezut şi răsuflă uşurată:

„Ah… am trecut şi peste asta… acum să mai scriem câte ceva. Cred c-o să-mi vând drepturile de autor unei edituri… ce-ar fi să fac avere din suferinţa mea?… n-ar strica…” şi scoase caietul, aproape zdrenţuit, din buzunarul halatului, îl aşeză pe genunchi şi începu să reînnoade amintirile amare de pe vremea când era îndrăgostită de Mihai.

* * *

Alina urcă scările şi bătu la uşa dormitorului în care dormeau prietenele ei. Nu-i răspunse nimeni, aşa că apăsă încet pe clanţă şi deschise uşa prudent. Cele două „pupeze”, după cum le spunea în particular, dormeau duse cu cururile în sus şi dezvelite de cearşafuri căci fusese o noapte sufocantă… stătu un pic pe gânduri privindu-le cât de adânc dormeau şi zâmbi maliţios. Se

îndreptă spre pat şi strigă milităreşte: „SCULAREA!!!” Alertate de ţipătul neaşteptat, Jeni şi Aura săriră ca arse şi o priviră de jos în sus, căci Alina stătea în picioare. Erau buimace şi uimite, în acelaşi timp, de ceea ce făcuse Alina. Jeni o mustră supărată:

— Alo madame, dar ce aici e cazarmă? Numai la taică-miu la unitate se mai trezesc răcanii aşa… Ce-ţi veni?

— Bună ziua la prânz, răspunse Alina, râzând în hohote şi aşezându-se pe unul dintre scaunele din cameră.

Păi aşa ne-a fost vorba, tovarăşelor, să vin la voi ca să facem o plajă şi să vă găsesc în pat clocite de atâta căldură?

— Apoi, a fost cald azi-noapte şi n-am putut dormi.

Am stat pe fereastră să ne aerisim şi am cotcodăcit până dimineaţă cu băieţii din vecini, ripostă palid Aura, întinzându-se, cât era de lungă, înapoi în pat.

— Mă fetelor, eu am venit să mai bârfim câte ceva împreună, să vă spun noutăţi şi voi… văd… nu sunteţi prea interesate.

— Ba da, ba da… săriră fetele din pat, vrem să ştim totul!

— Atunci îmbrăcarea în costume de baie şi haideţi pe plajă până nu ne arde soarele de tot!

Fetele se buluciră spre baie, se spălară, se îmbrăcară în costumaţie de plajă, îşi luară prosoape şi uleiuri şi p-aci ţi-e drumul… coborâră câte două trepte şi dădură buzna pe uşă afară. În urma lor, tanti Ţiru strigă tare „să fie auzită”:

— Da de mâncat, aţi mâncat, pupezelor?

— Nu ne trebuie mâncare, mamă, se întoarse Aura pentru câteva secunde. Ţinem regim. Hai pa!

— Hai pa, zise şi mă-sa zâmbind şi intră în casă căci nu suporta lumina prea intensă a soarelui de amiază.

„Cele trei crăiese de la răsărit” coborâră în grabă

cărarea de pământ ce ducea la plaja Modern şi se aşezară în grabă între alte sute de oameni, care populau plaja la ora aceea.

— Hai soro, dă-i drumul! Ne zici ceva de bine sau de rău? şopti Jeni la urechea Alinei.

— Măi, nu ştiu dacă e de bine sau de rău… sunt însărcinată…

Jeni şi Aura rămaseră perplexe. Nu avură curajul să mai comenteze nimic şi se uitau ca proastele una la alta şi amândouă la Alina. După primele minute de zăpăceală, strigară în cor:

— Şi???!!!…

— Şi nu ştiu ce să fac… de aia am venit să vorbesc cu voi.

— Păi noi ne pricepem la aşa ceva, fată? Habar n-avem cu ce se mănâncă asta! ripostă Aura, habotnică din punctul ăsta de vedere…

— Las-o măi Aura, că nu-i de glumit cu asta, zise Jeni, devenită dintr-odată foarte serioasă. Alina, câţi ani

ai tu?

— 17 împliniţi şi trec într-a doişpea acum… ca şi voi de altfel. Ce, nu suntem născute în acelaşi an?

— Nu puteai să te fereşti cu ceva? Am auzit că navigatorii aduc fel de fel de pastile, de ovule, de alte alea, ca să nu le rămână nevestele însărcinate. Jeni era revoltată că Alina se lăsase dusă de val în halul ăsta…

— Măi fetelor, dar vreau să-l fac. Cum altfel să mă ia Mihai de nevastă?

— Şi cu liceul ce faci? îl dai în particular? sări Aura ca arsă.

— Dar ce, nu s-a inventat „Seralul”? Pot să mă transfer la seral dacă e cazul…

— Dacă e cazul?… păi cam e cazul, fată.

— Câte luni ai? Jeni începuse deja să-i socotească lunile de sarcină, cam când ar naşte… că tot îl voia, nu?

— Cred că deja am depăşit două luni. Îmi e greaţă şi vomit în fiecare dimineaţă şi am o stare de leşin, tot timpul trebuie să rod ceva, că-mi vine rău de la stomac.

— Bine că e numai atâta! Dar lasă glumiţele astea nesemnificative… El ce zice?

Alina se uită la prietenele ei zâmbind trist:

— Nu i-am spus încă… mi-e frică să-i spun acum. O să plece în voiaj săptămâna viitoare… O să-i spun când vine…

De data asta Jeni se opări de-a dreptul:

— Măi fato, tu crezi c-o să ţii un bărbat lângă tine făcându-i un copil de care nu are habar? Tu cu trecutul tău, o să fii mereu stigmatizată de societate şi voi nu trăiţi în pădure, vă vedeţi cu lumea… nu ştiu, acasă, pe stradă, aveţi neamuri… el are părinţi cu pretenţii… Ce crezi că va zice, când va veni din voiaj după 4 – 5 luni şi tu vei avea, deja, burta la gură?

— De asta mi-e frică şi mie. Nu sunt nevasta lui legală, sunt minoră, nu mă vor părinţii lui… toate astea sunt împotriva mea… şi el se pare că nu mai e la fel de îndrăgostit cum era… dar eu vreau copilul ăsta pentru mine, pentru sufletul meu… Alina dădu să plângă dar

Jeni o opri:

— Auzi mă fetiţă, am crezut că dacă ai trecut prin atâtea nemernicii – ştii tu mai bine despre ce e vorba – ai mai multă experienţă de viaţă, ai învăţat să te aperi de probleme mari, de oameni răuvoitori, dar tu eşti ca o „Fecioară" neprihănită, care s-a trezit acu în mijlocul unor evenimente neprevăzute şi nu ştii cum să le faci faţă. Ştii ce zic eu?… să-i spui acum despre ce e vorba şi să vezi ce reacţie are. Dacă nu-şi doreşte copilul, mai ai timp să-l avortezi. Tu spui că vrei să-l faci, dar cum o să-l creşti singură, când tu nu ai după ce bea apă?

— Ai mare dreptate Jeni! Nu ştiu de unde ai căpătat logica asta, dar o să fac aşa cum zici tu. Se lăsă pe spate obosită de discuţia aprinsă, pe care cele trei o avuseseră în mijlocul vacarmului de pe plajă. Noroc că nimeni n-avea timp să le asculte…

Rămase tăcută tot restul zilei gândindu-se cum să facă, să-l anunţe pe Mihai că va fi tată… nu-i va fi deloc uşor, având în vedere circumstanţele în care se afla

acum. Îl bănuia că n-o mai vrea, că n-o mai iubeşte cu acelaşi elan…

o dureau din ce în ce mai tare aceste concluzii. Ea nu-şi putea da seama dacă îl iubea cu adevărat, sau se legase de el ca spânzuratul de funie. Cert e că voia să rămână cu el toată viaţa, că nu găsea alternativă la această relaţie… Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce îi pregătea destinul pe mai departe…

* * *

Amorţise cu capul aplecat înspre genunchi. Coloana ei vertebrală nu mai era atât de elastică ca în tinereţe…”

Doamne, am 30 de ani şi mă gândesc la anii tinereţii ca şi când s-ar fi întâmplat acum un secol!!! Ce-i cu mine, încep să ruginesc? La cât de intens am trăit timp de 5 ani, cred că aş putea sta în faţa hârtiei o viaţă de acum încolo… sunt singură în ecuaţia asta. Nu mi-au rămas decât amintirile… şi alea sordide, în mare parte… Nici copiii nu mai sunt ai mei…

ce sentiment de gol imens mă încearcă… chiar eu i-am făcut?

… mă gândesc că le va fi mult mai bine cu tatăl lor decât cu mine… dar cu mine ce se va întâmpla oare?… ce nenorociri îmi mai rezervă destinul ăsta, care mi-a jucat feste tot timpul până acum? De ce am vrut să ies din „cloaca” în care mă născusem, de ce am vrut imposibilul, de ce am fugit de soarta care-mi fusese destinată? Măcar aşa nu aş fi ştiut cum e mai bine, cum e să trăieşti o viaţă normală, cum e să fii iubită, cum e să ai proprii copii, cum e să te bazezi pe un bărbat adevărat… şi acum vreau să mă întorc înapoi, acasă…

dar unde e „acasă” pentru mine? Aici, în Franţa, unde am găsit ceea ce nu sperasem, niciodată în viaţă, sau în România, unde am avut parte de umiliri, violuri şi bătăi?

Nu, nu pot să rămân aici printre străini. De-acum mă simt străină printre ei… eu n-am vrut să le fac vreun rău, ci doar să-mi ascund trecutul… şi ei ce-au făcut?…

când au început să bănuiască ceva, m-au aruncat la gunoi”. Îşi aruncase capul pe perna moale şi stătea cu ochii larg deschişi către becul aprins. Îşi lăsase mâinile să cadă pe lângă corp, semn că se relaxa după atâta scris… nu mai scrisese din liceu atâta. Doar la ora de istorie, făcută cu directorul un maniaco-depresiv, poreclit de toţi elevii „La paloma blanca”, mai scrisese tomuri întregi, pe care le descifra acasă ca şi cum ar fi fost „hieroglife”…şi trebuia să înveţe tot, cuvânt cu cuvânt… „Adolescenţă” – ce cuvânt frumos, ce viaţă făr de griji, ce colegi şi prieteni avusese… Oare pe unde or mai fi fetele? Cred că amândouă s-au măritat şi au copii… o să le revăd curând… doamne, în ce zi suntem azi?

Ce dată e?”

Se ridică în şezut şi luă receptorul din furcă:

— Alo, vreau să vină cineva şi să aducă mâncare, cafea, apă minerală şi ţigări!… Şi vreau un calendar, sau un ceas cu calendar, ce mama dracului mă ţineţi aici ca

pe un şobolan? Ce, sunt la carceră?

Se burzuluise la tipa care răspundea la telefon pentru că simţea nevoia să se descarce pe cineva. Amintirile triste şi nedorite îi dăduseră un soi de încrâncenare. Avea chef să se certe cu toată lumea… hahaha, care lume, asta pe care n-o vedea, asta care-o privea pe ea ca pe un cobai printr-o cameră de luat vederi postată în tavan, chipurile invizibilă, pentru subiectul pus sub observaţie? Ar fi trebuit să-şi descarce iar nervii în faţa „becului" cu pricina dar nu mai avea chef de circ… voia să-şi aştearnă pe hârtie trecutul şi să se pregătească sufleteşte în linişte, pentru viitor… tot mai spera… „Speranţa moare ultima!". Nu trecură 5 minute şi Jacques intră în cameră urmat de o asistentă cu o tavă imensă în mâini. Era foarte grea, căci abia o ducea şi-o trânti repede pe toaleta din dreapta… se îndreptă de mijloc şi ieşi din cameră într-un minut, înainte ca Alina să-şi dea seama ce se întâmplă… Jacques rămase în picioare la marginea patului şi o privi

îndelung, scrutător…

— Bună, Alina. Uite, ţi-am adus ce mi-ai cerut. Ai şi un calendar de masă. Să ştii că suntem în 1 Decembrie 1989.

Văd că te ţii de cuvânt, măcar că nu scrii în franceză, scrii asiduu!… Văzând că Alina nu se mişcă şi nu se uită la el, ieşi uşurel din cameră, lăsând-o în plata Domnului. Îşi propusese să nu se mai certe cu ea. Nu era războiul lui, ăsta.

„Facă ce i-o duce capul, să fie de capul lor”, îşi zise printre dinţi.

Alina aşteptă ca Jacques să iasă şi se repezi la pachetul de ţigări. Îşi aprinsese tacticos una şi sorbi din cana plină de cafea (mă da ce darnici vă făcurăţi, constată ea în gând). Luă micul calendar şi se uită la data de 1 Decembrie 1989…

„Vai de capul meu, stau aici de două săptămâni. Fără televizor, fără radio… ce s-o mai întâmpla prin ţară? Ete na, ce naiba m-a apucat acu, că vreau să

ştiu?… Eh, e normal, îşi răspunse singură în gând. Dacă tot e să plec acasă, măcar să ştiu cum mai e pe acolo, nu? O fi murit Ceauşescu? Ce-ar fi să moară până ajung eu acasă? Mă gândeam ca de Crăciun să fiu în Constanţa… cred că nu-i imposibil. Mai am un picuţ şi ajung la sfârşitul poveştii… o să-i las cu gura căscată.

Hahaha, ce-am să le o trag… Habar n-a avut Roland cu cine a vrut să se însoare". Râzând în barbă, termină ţigara şi mai luă o gură de cafea… apoi se lăsă pe-o parte şi adormi…

* * *

Îl văzu pe Mihai venind într-o seară acasă destul de abătut. Deja era pregătită sufleteşte pentru schimbări drastice în viaţa ei, dar îl privi cu milă, gândindu-se cât de imbecil poate să fie un bărbat de aproape 40 de ani, care se lasă condus de părinţi… Nu-i zise nimic şi-şi continuă gospodăreala prin bucătărie. Mihai o privi atent şi constată că se îngrăşase câteva kilograme de când erau împreună.

Spatele ei, mijlocelul pe care-l adorase cu trei luni în urmă, se îngroşaseră destul de mult… şi ca omul care se satură de atâta dulce şi vrea acritură după, începu să-i găsească Alinei tot felul de defecte. Îşi reproşa în gând că fusese „dus de val” şi se îndrăgostise orbeşte de o fetişcană săracă, curvă şi cam prostuţă. Alina se întoarse cu faţa înspre spre el şi-l întrebă din priviri ce are, ce se întâmplă…

— Bună seara, draga mea, îi spuse el pe un ton neutru, cuviincios de altfel.

— Bună seara Mihai. Dar ce ai, s-a întâmplat ceva grav? Ai o mină de înmormântare… Alina zâmbi trist… – Hai la masă, că ţi-o fi foame!

— Nu, nu mi-e foame, am mâncat la vapor… ştii, am încărcat marfa, am încărcat şi cambuza… suntem gata de plecare…

— Şi eşti trist din cauza asta? îi răspunse Alina cu un ton ironic. Doar te aşteptai, nu? Nu asta ţi-e meseria?

— Ba da, dar nu-mi doream să plec acum (minţi

el), voiam să ne cunună civil, măcar (era roşu ca racul şi pielea lui albă îl dădea de gol).

— Aha, asta îţi doreai, să ne unim cu acte? Da ce e graba asta? N-o putem face şi când vii? Pe mine tot aici ai să mă găseşti…

— Da, dar am aşa un presentiment, că… nu ştiu… ştiu când plec, dar nu ştiu când vin… şi dacă… (zâmbi el trist în colţul gurii).

— Adică, vrei să spui că nu ştii dacă mai vii, nu? Te-o fi „Infectat" frate-miu cu virusul imigrării… fii sincer cu mine, nu mai ai de gând să te întorci, nu?

— Nu, nu la asta mă gândeam, dar prindem toamna şi iarna în Atlantic, iar Golful Biscaia e un adevărat cimitir de nave. Mulţi marinari şi-au lăsat oasele pe acolo.

— Şi tu acum, ce faci? Îmi bagi frica-n oase? Nici n-ai plecat şi mă sperii cu asemenea avertismente? Ochii Alinei scânteiau luminiţe verzui. I se schimba culoarea ochilor când se înfuria…

— Nu, zise el moale, am vrut să te previn. Când te măriţi cu un marinar, trebuie să te aştepţi la orice… şi la bune şi la rele…

— A, da, am luat la cunoştinţă… o să mă aştept „de la toate”, zise Alina, trântind o farfurie pe masă în care-şi puse o porţie zdravănă din mâncarea de mazăre cu pui. Se aşeză tacticos şi începu să înfulece repede…

Mihai stătea tot în picioare, privind-o de sus:

— Te-ai cam îngrăşat în ultima vreme. Nu crezi că exagerezi cu mâncarea?

Alina se uită în sus, de-a dreptul supărată:

— Adică, ce vrei să spui, că nu mai corespund „Standardelor”? N-am mâncat nimic toată ziua şi am fost şi la plajă cu fetele… aşa că o dată în zi am şi eu dreptul la o porţie de mazăre, nu?

— Eh, n-o mai lua şi tu în tragic! Mă gândeam că e cam târziu pentru mâncare gătită. Uite, e ora 8.00 seara!

— Păi ştii ce facem? Ne îmbrăcăm lejer şi ieşim la

o plimbare prin Satul de Vacanţă. Aşa o să-mi fac şi eu siesta.

E şi foarte cald în casă. Ne mai aerisim şi noi creierii, mai vedem lumea, bem un suc… Dacă nu ieşim vara la plimbare, atunci când s-o facem?

— N-am chef… îţi dai seama că mâine dimineaţă ridicăm ancora… şi trebuie să mă duc pe la ai mei, să-mi iau la revedere…

— Ahaaa… asta era… te duci la mamiţica să-ţi dea puţin să sugi, ca să-ţi ajungă tot voiajul. Hai du-te, că eu mănânc toată mazărea până vii tu! şi-aşa nu prea mănânci pe acasă… de ce să-ţi mai opresc?… se ridică furioasă, luă ditamai cratiţa cu mâncare şi şi-o trânti în faţă pe masa din bucătărie.

— Până vii tu, mănânc toată cratiţa, să ştii! Dacă ştiai că nu poţi să stai cu altă femeie decât cu „mamiţa”, de ce mai adunat de pe străzi? se burzului ea şi începu să plângă în hohote. Mânca ca un animal hăituit şi lacrimile i se prelingeau pe obrajii roşii, amestecându-se

cu mazărea.

— Alina, te rog să fii cuviincioasă la adresa mea şi a familiei mele! se enervă Mihai şi ieşi ca vântul, trântind uşa de la intrare.

Ea se opri din mâncat şi se duse direct la baie, unde îşi băgă degetele pe gât şi vomită tot. Se spălă cu apă rece pe faţă, se machie şi se îmbrăcă cu o rochiţă decoltată de vară, de culoare roşie. Îşi astupă cu grijă cearcănele şi-şi făcu un coc rebel din claia de păr ondulat. Se uită în oglinda din dormitorul albastru, pe care-l ura din tot sufletul din cauza faptului că i se părea un „kitsch”. „Îmi stă super bine, sunt sexy”. Îşi căută o pereche de sandale negre, foarte înalte, se încălţă şi se mai fâţâi încă odată în faţa oglinzii.

„Fato, uită-te la tine ce mişto eşti, ce mama dracului stai după pulărăul ăsta?” îşi zise cu voce tare, îmbărbătându-se.

„Dacă n-am avut cu cine să mă plimb, voi ieşi singură în Mamaia… şi cine ştie? Poate, poate se iveşte

o altă variantă.”… hahaha, râse cu gura până la urechi şi-şi aminti deodată că e… prostituată.

Ieşi din bloc mândră de ea şi dreaptă ca o trestie unduitoare, ce se îndreaptă la loc după fiecare pală de vânt sau după furtună. Avea obiceiul să meargă privind oamenii de lângă ea, oarecum de sus, ce-i drept… sau aşa părea, atunci când nu voia să se ştie ce suferinţă zace în sufletul acela de adolescentă fără adolescenţă, de doamnă la 17 ani… Intrase în satul de vacanţă şi-şi clătea privirile privind mulţimea. Salută, în stânga şi-n dreapta, cunoscuţii care treceau pe lângă ea, fără să se oprească, fiindcă nu avea chef de vorbă şi de explicaţii. Mergea destul de repede, de parcă avea deja o ţintă (ceea ce nu era adevărat). Dar o mâna furia interioară şi SPERANŢA… da, speranţa că va găsi o modalitate de a ieşi din fundătura în care alţii o băgaseră, cu voia ei, adevărat lucru… Privirea n-o trăda. Ochii albaştri şi vioi, jucau în feeria de lumini ce se aprinsese odată cu lăsarea nopţii şi se uita atentă la fiecare bărbat care

trecea pe lângă ea… nu, nu voia să agaţe vreunul, dar se gândea la cunoscuţii pe care-i întâlnise de-a lungul „vieţii ei tumultuoase”… erau mulţi care făceau trafic de frontieră, mulţi bişniţari din cartier, care vara se mutau în Mamaia…

văzu câţiva adunaţi la Bowlling… „Aha, cam p aici îşi fac ăştia „rondul”. Trecu zâmbind pe lângă ei, salutându-i larg cu mâna-i dreaptă ridicată, dar neoprindu-se nici măcar o secundă… n-avea un plan prestabilit, dar nu ştia ce surprize putea avea…” lasă că nu e un păcat să te mai vezi cu „Oameni” prin locuri publice, să-i saluţi, semn că nu i-ai uitat de tot…” mai toţi erau prieteni cu Cristi, aşa că nu-şi permiteau să fie obraznici cu ea. O admirau de departe şi în tăcere. Comentariile şi le făcea fiecare în gând… şi bişniţarii aveau codul lor de onoare şi teritoriile împărţite. Cine ştia cum trăiau oamenii ăştia îşi dădea seama că sunt uniţi în clanuri, că reprezintă mafia din România Comunistă… din păcate, Alina era mai apropiată de

lumea interlopă decât de lumea reală, a oamenilor normali… Cu conştiinţa împăcată că făcuse o „inspecţie” în lumea ei, se întoarse acasă, încântată că, la o adică, avea şi alte variante de a-şi „juca destinul” la ruleta vieţii. Intră uşurel pe uşă căci ceasul ei de mână arăta o oră destul de înaintată şi se dezbrăcă în baie, pe întuneric. Deschise uşa dormitorului uşor şi îl văzu pe Mihai dormind numai în chiloţi, cu una dintre veiozele „Albastre” aprinsă. Era foarte cald în cameră şi geamurile, fiind la parter, erau mai mereu închise din cauza hoţilor.

Simţea că se înăbuşă şi înainte de a se aşeza pe patul mare, albastru, deschise fereastra larg şi respiră adânc… Încercă să nu se gândească la nime. Oricum, destinul o va purta pe aripile lui ca pe o frunză-n vânt, aşa că nu mai conta nimic din ceea ce fusese frumos în urmă cu aproape trei luni.

Adormi… un somn greu, al morţii și reînvierii… dar ea nu era Iisus Hristos, ca să ia asupra-i toată povara

de păcate a omenirii, aşa că se mulţumi doar cu povara păcatelor ei, vrute sau nevrute, dar făcute. Cu toate că se culcase foarte târziu, se trezi dis-de-dimineaţă şi îşi reluă rolul de „Gospodină” a casei „încercând să-i încropească lui Mihai un (ultimul) dejun din viaţa lor de „familie”…asta avea s-o constate foarte curând după plecarea lui în voiaj. În timp ce robotea prin bucătărie, încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil, îl auzi pe Mihai dându-se jos din pat şi trântind uşa de la baie. „A băut”, gândi ea auzindu-l cum se mişcă ca un urs şi cum îşi scapă ustensilele de bărbierit din mână. „În loc să meargă cu mine la o plimbare aseară, s-a pus pe băut… cu cine naiba s-o mai fi întâlnit?” îşi zise Alina, întristându-se şi mai tare… dar nu voia să-i facă jocul. Se făcu că nu-l aude şi nu-l vede până în momentul când el se postă în faţa ei, în mijlocul bucătăriei.

— Bună dimineaţa, nevastă! îi zise ursuz.

Ea se uită la el zâmbind şi încercă o glumă!

— S-a trezit „ursuleţul meu de pluş”? Eşti cam

buhăit iubitule, cât ai băut aseară?

— În primul rând că nu sunt jucăria ta pluş şi în al doilea rând, unde ai umblat azi-noapte? se oţărî el, mahmur fiind şi încercând să-şi dezlipească pleoapele cu degetele de la mâini.

— Hahaha, tu mă întrebi pe mine, eu te întreb pe tine… îmi place secvenţa asta de vodevil. Eu zic să te duci să-ţi faci un duş rece ca gheaţa, că arăţi ca dracu' şi să bei o cafea cu sare, să te trezeşti de-a binelea.

— Cred că-ţi aduci aminte, că azi plec în voiaj, nu?

— Eu… da, dar tu nu trebuia să fii la vapor la ora asta?

E 9.00 ceasul.

— Cât? Aoleu, am plecat… zise Mihai, deja trezit din cauza şocului… am întârziat Alina, strigă el şi ieşi din bucătărie să se îmbarce.

Alina strigă în urma lui:

— Ştii, voiam să-ţi dau o veste, dar văd că n-ai

timp de vorbă cu mine!

— Hai spune, că te aud! strigă el din dormitor.

— Sunt însărcinată! Am deja două luni de sarcină şi voiam să ştii înainte să pleci!

Într-o secundă Mihai fu lângă ea!

— Ce-ai zis? Şi cu cine l-ai făcut, mă rog?

— Cu „Sfântul Duh”, îi zise Alina, scrâşnind din dinţi!

— Da? Mai e valabilă treaba de acu 2000 de ani? răspunse Mihai cinic.

— Hai, nu fii măgar, că am fost zi de zi împreună, noapte de noapte…

— Dar nu tot timpul… ştii, aseară am băut cu frate-tău şi mi-a povestit nişte chestii despre tine, pe care nu le-am ştiut până acum…

— Da, păi numai asta ştie să facă: să bârfească şi să-i incrimineze pe alţii, de parcă el n-a fost acolo, de parcă nu el a fost peştele meu… Alina era distrusă, primise lovitura de graţie… şi tot de la Cristi…

— Şi dacă erai gravidă când te-am adus aici? se burzului Mihai, încălţându-şi pantofii negri, de uniformă…

să ştii că nu-l vreau… când vin să ai problema asta deja rezolvată. Nu vreau să aud de copii în casa asta, da?

— Dac-o să mai vii, îşi spuse Alina plângând în barbă… avea sentimentul că nu-l va mai revedea pe Mihai…

— Ce-ai spus? întrebă el grăbindu-se înspre uşa de la ieşire… Am plecat, bye, bye, nevastă, rămâi cu bine! N-am timp de explicaţii acum, dar înţelege că nu vreau copii… şi ieşi fără să o sărute, fără să se uite în urmă cu regret…

În urma lui, Alina se înspăimântă la gândul că o lăsase singură, că-i nu-i spusese nimic despre viitorul lor împreună, că nu-i lăsase niciun ban ca să se poată întreţine.

Trânti cu ură uşa de la intrare şi se repezi către

barul din biblioteca stil, care trona pe unul dintre pereţii sufrageriei.

Deschise cu înfrigurare uşa şi printre sticlele cu băuturi fine şi ţigări străine, găsi un plic alb, mare. Inima-i tresări de bucurie la gândul că va găsi acolo o mică avere, dar încercă să-şi învingă curiozitatea morbidă şi tacticos, îşi turnă într-un bol de cristal, un deget de cognac Courvoisier, îşi aprinse o ţigară Kent şi se aşeză comod pe unul dintre fotoliile îmbrăcate în catifea vişinie. În faţa ei, pe măsuţa de cristal, trona plicul de mărimea unui caiet studenţesc. Era burduşit, semn că nu era deloc gol… trase câteva fumuri din ţigara albă şi lungă şi bău, cu înghiţituri mici, câteva guri de cognac. După ce-şi termină ţigara şi băutura, prinse curaj şi deschise plicul cu răbdare, cu resemnare, semn că nu se aştepta la ceva bun… şi găsi ce căuta: bani… destui ca să-i ajungă câteva luni de atunci încolo dar şi o scrisoare destul de stufoasă în care Mihai îi destăinuia că nu prea vrea să se însoare, că ea poate să

stea în casa lui până ce-şi va găsi un alt loc unde să se mute şi că mama lui, doamna Nina, va veni peste câteva zile să vadă cum şi în ce fel ea, Alina, va trebui să părăsească locuinţa… Băutura şi ţigara îşi făcuseră deja efectul, aşa că „minunata veste” pe care de abia o citise în scrisoare, o lăsă mută, dar nu terminată. O presimţise din vreme… îi spusese şi de sarcină, dar el nu avusese „urechi să audă”, „ochi să vadă” şi „minte să înţeleagă”, aşa că în ecuaţia asta, era iar singură. Nu trebuia să dea ochii cu „Coana Nina”, care era o cutră de nepovestit, aşa că începu să-şi facă bagajele, pregătită sufleteşte să părăsească „Cuibuşorul de nebunii” chiar în ziua aceea. Nu avea rost să mai aştepte… să aştepte Ce?… Să vină cotoroanţa aia de măsa şi să-i facă tapaj, să-i găsească nod în papură?…” Nu”, îşi zicea în barbă, făcându-şi degrabă bagajele… nu voia nici să mănânce, nici să facă curăţenie în urmă… nu mai voia nimic, nu mai simţea nimic, n-o mai lega nimic de locul ăla blestemat. Ar fi vrut să urle de durere şi nu putea pentru că o auzeau

vecinii şi trecătorii de pe stradă. Se grăbea, se grăbea din ce în ce mai tare. Aruncase deja jumătate din haine în cele două geamantane şi stătea pe gânduri ca să se adune, în mijlocul holului de la intrare. Casa era dată peste cap, dar ei nu-i păsa… parcă cineva îi şoptea la ureche:

„Fugi, fugi mai repede, cât poţi de repede din casa asta!!!” În timp ce-şi aduna gândurile, auzi soneria stridentă de la intrare şi bubuieli. Cineva încerca să-i spargă uşa şi ea era uimită de ceea ce se întâmpla. Nu se putu urni din loc şi rămase ca o stană de piatră când auzi: „Miliţia, daţi drumul la uşă, c-o spargem oricum!!!”. Oare ce avea Miliţia de împărţit cu ea? Stătuse în casa asta atâta timp cât fusese tolerată, nu furase nimic, îşi plătise „cu vârf şi-ndesat”.

favorurile lui Mihai. Era ca o stană de piatră în mijlocul holului de la intrare şi se uita cum miliţienii îi spărgeau uşa… şi nu putea articula nici măcar o silabă… Cei trei miliţieni sparseră uşa de la intrare şi

însoţiţi de „coana Nina”, dădură buzna peste Alina, punându-i cătuşe la mâini.

În faţa acestei desfăşurări de forţe, Alina rămase ca o păpuşă de cârpă, pe care o puteai arunca de colo, colo sau, pe care o puteai rupe fără să te gândeşti că o poate durea vreun pic… Cu cătuşele la mâini, zdruncinată, pălmuită, îmbrâncită, tot se mira ce caută ăia acolo cu mama lui Mihai şi ce pusese la cale? La un moment dat, unul dintre plutonieri o îmbrânci pe canapeaua din sufragerie şi tipă la ea atât de tare, că se trezi din reverie şi începu să audă, să perceapă tot:

— Fă curva dracului, ce cauţi în casa asta onorabilă? Ai venit să furi, hai?… şi te-ai îmbătat. Văd că-ţi place cognacul subţire. Nu mai suporţi şlibovniţa românească… şi ce-i cu geamantanele ăstea, voiai să furi? Dar văd că n-ai gusturi rele… numai haine şi încălţăminte de damă fină… fă, curva dracului, credeai că ăstea-s pentru tine? Nu ţi se potrivesc:

şi-i trăsni o palmă zdravănă peste faţă că-i amorţi

obrazul.

— Nu ştiu ce vreţi de la mine, zău! Eu aici stau cu Mihai, soţul meu… şi el a plecat dimineaţă în voiaj, iar eu mă pregăteam să plec la mama (minţi Alina, neştiind de ce era acuzată). Doamna profesoară, doar mă cunoaşteţi, am fost la dumneavoastră acasă! Sunt eu, Alina, ce nu mă mai ştiţi?

— Ba te ştiu foarte bine, curviştină mică… ai venit să stai la fii-miu cu nimic şi acum pleci cu tot cu hainele cumpărate de el, nu? Nu-ţi ajunge că ai avut unde să dormi, ce mânca, ce bea şi ce îmbrăca, timp de trei luni… mai vrei să iei şi cu tine, nu? Tovarăşi, vă rog să căutaţi scrisoarea lăsată de fiul meu. Acolo îmi scrie s-o dau afară pe nenorocita asta! Dar ea merită mai mult decât atât: la puşcărie să mergi, nenorocito, la puşcărie ţi-e locul! Nu cred că vrea miliţia să te lase în libertate, mai ales că te-am prins în flagrant delict, tocmai când adunai tot ce „agonisisei” cât ai stat aici şi voiai să-ţi iei tălpăşiţa! Madama ţipa atât de tare că se adunaseră toţi

vecinii şi oamenii care treceau pe stradă, ca la circ…

Alina încercă să le explice, să se apere, dar tot degeaba. Unul dintre plutonieri găsi şi plicul: „Ia-n uitaţi-vă bă plăvanilor, câţi bani a luat curva asta pe trei luni de făcut sex. Cam mulţi fătucă, cam mulţi… eu cred că nu aveau destinaţia asta, aşa că… (şi-i îndesă în buzunarele largi ale pantalonilor)… şi acum să citim. Începu să citească agramat bâlbâindu-se şi împiedicându-se la fiecare silabă şi cuvânt, aşa că „doamna profesoară Nina" îi smulse scrisoarea din mână şi începu s-o citească cu voce tare ca s-o audă toată lumea:

— Pe lumea asta mai există şi dreptate, zise coana Nina, concluzionând, după ce termină scrisoarea. Uitaţi, oameni buni, cum arată casa fiului meu! şi-i pofti pe vecini să vadă dezordinea pe care o făcuse Alina, încercând să fugă din faţa urgiei (şi tot nu scăpase). Uitaţi ce-a făcut netrebnica asta din casa fiului meu! Păi nu-i drept s-o bag la răcoare, fir-ar ea a dracului de

curvă?

Alina era aproape leşinată de groază, de ruşine, de neputinţă… i se părea că toată omenirea venea spre ea, s-o condamne… iar ea era legată de mâini, nu se putea apăra…

rămase mută şi închise ochii, închipuindu-şi (ca în copilărie) că nu se află în casa aia blestemată, ci undeva pe un câmp înverzit şi plin de maci roşii. Şi cerul era albastruazuriu… închise ochii şi nu-i mai deschise decât la miliţie, în faţa unui gradat care o întreba cum o cheamă, câţi ani are etc…

Îşi scutură părul vâlvoi, dând din cap energic căci mâinile îi erau încătuşate încă. Se uită umilă la omul din faţa ei şi constată că nu era la fel de pornit împotriva ei, ca cei care veniseră s-o „ridice” de acasă. Începea să perceapă ce voia el, dar urechile ei nu interceptau niciun zgomot, nimic… nu auzea şi cu mâinile îi tot arăta bărbatului în uniformă că are ceva la urechi şi-l rugă să-i scoată cătuşele ca să poată face ceva cu auzul… După

multă mimică, ofiţerul de serviciul înţelese, în sfârşit, că era ceva în neregulă cu ea şi îi desfăcu cătuşele. Alina îşi dădu două palme peste urechi şi-ntr-o facţiune de secundă începu să audă.

— Bună ziua, domnule ofiţer… ştiţi eu sunt hipoacuzică şi nu prea aud bine (minţi Alina cu seninătate). Am avut un aparat auditiv şi cred că s-a pierdut în busculada de acasă…

ştiţi, când au venit să mă ia…

— Lasă, lasă explicaţiile, că pierdem timpul! În primul rând o să-mi spui „tovarăşul" locotenent Pintilie, da? Nu ştiu de pe ce planetă vii tu, dar în România toţi suntem „Tovarăşi"!!!

— Mă scuzaţi, îngână Alina…

— Te scuz dar te şi acuz… ştii de ce au venit colegii mei să te ridice de la adresa din Tomis Nord care, apropo, nu e trecută în buletinul tău… văd că domicilezi pe strada Muzeelor Nr. 5, la subsol… să ştii că te-am verificat. Maică-ta te caută de trei luni şi nu te

găseşte… De ce ai fugit de acasă, dacă eşti minoră, de ce ai locuit atâta timp la un bărbat matur? Maică-sa a făcut reclamaţie la miliţie că fiu-su te-a adunat de pe stradă pentru o noapte de sex şi n-ai mai vrut să pleci! Aşa-i?

— Nu, nu e aşa… Mihai mă iubea, voia să ne căsătorim…

Încercă Alina să se justifice în faţa ofiţerului…

— Da? Dar cu scrisoarea asta în două exemplare, lăsată ţie şi maică-sii, ce e? S-a răzgândit fără motiv, ce l-a apucat ca, tocmai în ziua când a plecat în voiaj, să te dea afară cu Miliţia? Ai făcut tu ceva… cu ce te ocupi, tovarăşa Ioniţă Alina?

— Păi trec în ultimul an la „Liceul de Muzică”, învăţ, asta fac…

— Şi mai faci tu ceva, că nu era cotoroanţa aia bătrână atât de pornită împotriva ta, dacă te ţineai de treabă!

Pintilie vorbea destul de tare, ca să audă şi colegii

din celelalte birouri… încet-încet se adunară mai mulţi miliţieni să asiste şi să ia parte la „interogatoriu”.

— Toaşu locotenent, da ci vorbiţi aşa frumos cu aiasta? Nu se vede de la o poştă că-i curvă? Ia-n uitaţi-vă ce păr vâlvoi are şi ce dezbrăcată e… n-are nici sutien. Nici chiloţi n-o fi având… Hahaha, râseră toţi în cor… începură să-şi dea coate şi o tot analizau din toate unghiurile.

— Să ştiţi că-i curvă de lux, tovarăşu’! Am găsit şi suma asta în acelaşi plic cu scrisoarea şi scoase suma de 20.000 lei, lăsată de Mihai în plic.

— Ia mă du-vă-n ,mnezeu mamelor voastre, bă proştilor… ia plecaţi d-aci!!! se ridică Pintilie din scaun şi îi împinse pe toţi afară din birou. Închise uşa cu zgomot şi se aşeză lângă Alina, aproape atingând-o fizic.

Alina făcu o mişcare de apărare, retrăgându-se un centimetru, cu scaun cu tot.

— Stai mă fată, că nu-ţi fac nimic, din ceea ce nu

ştii…

nu-ţi fac niciun rău, dacă o să cădem la înţelegere…

Alina se uită speriată la el:

— La ce înţelegere vă referiţi?

— Păi, vezi tu, banii ăştia mulţi nu sunt înregistraţi nicăieri şi mie-mi spune „o păsărică” că nu eşti vinovată de nimic, dacă labagiul ăla ţi-a lăsat atâţia bani. Am văzut-o eu pe mă-sa, o profesoară frustrată, care s-a văzut dată la o parte de către fiul ei pentru o puştoaică frumoasă ca tine şi cum a plecat fiu-su, zdup cu miliţia pe capul tău, aşa-i?

— Da, da, aveţi dreptate! Aşa s-a şi întâmplat. Mihai mi-a lăsat banii ăştia ca să mă pot întreţine până vine el din voiaj…

— E cam nasol în ceea ce te priveşte, fătuca tatii. După cum ţi-a scris, cred că voia să-ţi iei tălpăşiţa din apartament…

— Nu ştiu nici eu ce să mai cred!

— Da… da la mă-ta de ce nu te întorci? Ah, ştiu, e o curvă notorie şi nu vrei să-ţi dea şi ţie morbul, hahaha, zise Pintilie şi burta i se zgâlţâi de începuseră să-i plesnească nasturii de la cămaşa albastră, de uniformă…

— Da' de unde ştiţi?

— Noi le ştim pe toate în ţara asta, fetiţo! Nu uita ce-ţi spun eu acum! Trebuie să-ţi fac dosar penal pentru că ai stat ilegal în casa iubitului, timp de trei luni. Nimeni nu scapă de asta, mai ales că ne-a sesizat cotoroanţa aia bătrână… Trebuie să trec ceva în dosar, aşa că o să te bag la „Furt din locuinţe" şi „intrare prin efracţie", că tot s-a făcut procesul verbal cu privire la geamantanele pline cu haine şi încălţăminte pe care voiai să ţi le însuşeşti…

— Păi erau ale mele! se opări Alina. Nu vedeţi că sunt într-un capoţel de casă şi-n papuci? Era normal să mi le iau de acolo…

— Eu te cred, dar nu ai dovezi că-s ale tale… nu poţi lua decât ce ai avut când te-ai mutat acolo…

— Am un rând de haine pe care mi le-am cumpărat înainte să mă mut.

Pintilie apăsă pe un buton şi unul din miliţienii care o ridicaseră de acasă, se prezentă la ordin.

— Ordonaţi, tovarăşul locotenent Pintilie!

— Să mi se aducă geamantanele alea pline cu haine.

Hai, rapiduleţu!!!

Într-un minut geamantanele erau pe birou. Pintilie le deschise şi rămase cu gura căscată:

— Da știu că i-ai făcut treabă bună nu glumă, fetiţo, tâmpitului ăluia, de ţi-a dat atâtea ţoale…

— Haideţi, tovarăşe locotenent, nu mă jigniţi degeaba!

Noi ne-am luat din dragoste, să ştiţi… Mihai a insistat pe lângă frati-miu mult timp, ca să ne facă cunoştinţă. Era normal să-mi cumpere atâtea haine frumoase! Eram o amărâtă aproape dezbrăcată, când m-a adus în casa lui. E asta vreo vină capitală? De ce să

mă băgaţi în puşcărie pentru furt, dacă nu am furat nimic?

— Ştiu că nu ai furat, fătucă, dar ce facem cu nemernica aia de mă-sa? Afară!!! strigă Pintilie, nervos că plutonierii nu plecau din birou…

Se întoarse către ea cu o mutră libidinoasă şi-i şopti la ureche:

— Uite, dacă-mi dai şi mie o buca de p… a, te las să pleci acasă şi mă descurc eu cu baba… ce zici, e bine aşa? Ah, stai că vreau şi juma din bani.

Alina se înroşi până-n vârful urechilor şi zvâcni ca un arc de pe scaunul pe care stătuse câteva ore pentru interogatoriu.

— Domnu' Pintilie, dumneata eşti normal? Cum poţi să-mi propui aşa ceva? Uite, îţi las toată suma şi mă laşi să plec. Promit că n-o să mai auzi de mine niciodată şi dacă vrei să ştii, sunt însărcinată în luna a doua cu Mihai, iubitul meu!!!

Pintilie făcu ochii mari ca de broască râioasă şi

rămase ţintuit în faţa ei.

— Măi fato, păi atunci se schimbă lucrurile… se repezi la birou şi se puse pe scris.

Alina începu să se impacienteze. Rămăsese în picioare cu gândul de a pleca, căci aşa îşi promisese…

— Ce tot scrieţi acolo, domnu' locotenent?

— Tovarăşu' locotenent, vă rog să-mi respectaţi titulatura, tovarăşa Ioniţă Alina. Iaca am terminat de scris procesul verbal şi vă aduc la cunoştinţă că sunteţi reţinută în baza art, nr. 1, alin… din Codul Penal, pentru înşelăciune şi furt din avutul particular al persoanei Mihai Coman.

Datorită faptului că paguba a fost recuperată în întregime, noi, Miliţia Jud. Constanţa, propunem să fiţi condamnată la o pedeapsă privativă de libertate între 6 luni şi 1 an. Aveţi circumstanţe atenuante pentru că nu aţi împlinit încă 18 ani şi spuneţi că sunteţi însărcinată… veţi fi trimisă la secţia medicală a Penitenciarului Poarta Albă…

Alina se uita la el şi nu-i venea să creadă ce auzea.

Era în picioare când i se citi p. v., adică sentinţa, şi i se întunecă privirea… nu mai văzu nimic, nu mai auzi nimic şi căzu leşinată lângă biroul lui Pintilie. Se trezi pe un pat de spital, înconjurată de câteva asistente care-şi dădeau coate.

Una, mai vorbăreaţă, comenta cu voce tare:

— Ia, uite-o şi pe mironosiţa asta, s-a trezit! Când l-a înşelat pe amărâtul ăla de vaporean, tot aşa leşina?

Alta, mai cu bun simţ, îi dădu un cot în burtă:

— Taci fă, că te aude!

— Aha, fetiţo, ce faci, eşti mai bine? Văd că ai deschis ochii… ia vorbeşte cu noi ca să vedem în ce stare eşti!

Alina clipi din ochi şi-i frecă cu pumnii strânşi, aşa cum fac copiii mici. Se uită împrejur şi nu se putea dumiri unde se află. Ultima dată era la Miliţie… Când ajunsese la spital?… Şi ce fel de spital era ăsta? Arăta ca un azil… pereţii stăteau gata să cadă, paturile de fier

abia se ţineau sub greutatea pacientelor care erau îngrămădite în acelaşi salon. Mizeria era la ea acasă, cearşafurile şi feţele de pernă erau gri, gândacii zburdau liberi pe pereţii nevăruiţi de ani buni. Se întrebă în gând, dacă nu cumva era la „Spitalul de nebuni”… dar ce motive ar fi avut miliţianul s-o trimită acolo? Se uită la cele două „cucuvele” pe care le auzise destul de bine şi deschise gura:

— Bună ziua, cred… sunt bine acum, dar ce caut eu aici?

— Cum adică, ce cauţi? Eşti la închisoare fato, adică la Spitalul închisorii Poarta Albă.

— Şi… de ce?… insistă Alina…

— Apoi, pe noi ne întrebi? Ţi s-a făcut rău când te-au interogat, cred… eşti însărcinată, în luna a doua, nu ai greşit când ai declarat asta.

— Şi acum ce fac, ce mă fac?… se întrebă Alina cu tristeţe în glas…

Se uită la mâinile care o cam dureau şi constată că

era vânătă la încheieturi…

— Astea ce-s, de ce sunt vânătă?

— Ţi-am făcut perfuzii cu calciu şi vitamine ca să-ţi revii, mironosiţo! Ce pile ai, că am primit ordin să avem mare grijă de tine! se burzuluiră asistentele.

— N-am nicio pilă… dacă aveam, nu eram acum, aici, eram acasă la mine…

— Da, da, erai pe dracu' acas la tine! După câte ai făcut, mai vrei să stai acasă!

— Da ce te miri tu aşa de tare? Nu ştii că toate spun la fel, că-s nevinovate?

— Ia ridică-te fă, mironosiţo, să-şi vedem mersul… că tre' să te transferăm pe „secţie"… nu putem să te ţinem aici pentru toată pedeapsa!

Alina se ridică în şezut şi ameţi imediat. Încercă să se sprijine de o bară a patului de fier ca să se ridice în picioare, dar privirea i se împăienjeni şi nu nimeri bara.

Căzu pe o parte şi asistentele se repeziseră s-o sprijine, să nu cadă.

— Ţine-o fă bine, că ne taie ăştia din salariu dacă se juleşte asta! ţipă una dintre ele.

— Stai fă c-o ţin, nu mai zbiera aşa!

— E de la sarcină, cred. N-are alte motive să fie aşa de leşinată… ia-i tensiunea… aoleu, are 8 cu 4… nu-i bine…

cheamă doctorul, are hemoragie, ceva…

Alina îşi pierdu din nou cunoştinţa. Se trezi după câteva zile, tot în patul în care leşinase. Se uită în sus, înspre tavan şi constată că e noapte. Voia să facă pipi… se ridică încet în şezut şi constată că-i era mai bine. Se apucă de bara patului şi se ridică în picioare… văzu că nu mai era ameţită şi se îndreptă spre ieşirea din salon. Ieşi pe holul îngust al închisorii şi căută cu privirea toaleta. Înaintă cu grijă, ca să nu se trezească toată lumea şi văzu, în capătul holului, o uşă. Se îndreptă înspre ea şi se trezi afară, sub cerul plin de stele. Era o beznă pe care greu o străbătea cu privirea şi abia după câteva minute se dumiri unde se află… La doi paşi de ea

era şoseaua naţională şi de jur-împrejur, cât vedea cu ochii, câmpuri cu porumb şi viţă de vie… Se aşeză pe vine şi făcu pipi… inima-i bătea în piept cu o viteză de necrezut…

„Era liberă!!!” Putea să fugă… era o noapte fără lună, o linişte mormântală şi, din când în când, mai trecea câte un camion. Se ridică de pe vine şi o luă înspre şosea. Îmbrăcată ca de spital, cu o cămăşuţă ruptă pe alocuri şi spălată de mii de ori, cu picioarele goale, nu arăta ca o deţinută… trecu pe partea cealaltă a şoselei şi aşteptă… în cinci minute se auzi huruitul motorului unui camion de mare tonaj. Venea cu viteză dinspre Medgidia. Alina îi ieşi în cale şi-i făcu cu amândouă mâinile, disperată. Şoferul o văzu din timp şi puse o frână de-i scârţâiră toate balamalele mastodontului, plin de piatră de calcar şi opri la timp. Alina se urcă în cabină cu o iuţeală pe care încă nu şi-o descoperise, dar frica de puşcărie o mâna de la spate.

— Bună seara, nene! se adresă șoferului. Mergi la

Constanţa, nu? Am fugit de la spital şi vreau să mă duc acasă. Ăştia mă ţineau degeaba acolo! Eu sunt bine acum şi vreau acasă!! îi vorbea ca un copil răzgâiat şi părul îi era vâlvoi, nepieptănat de câteva zile.

— Bună seara, fetiţo! Da ce „spital” e p-aci de eu nu-l ştiu, i se adresă şoferul, puţin nedumerit de cum arăta Alina…

— Ei, nu e p-aci spitalul ăla, e mai departe… făcu Alina pe „nebuna”. Io vin din partea aia… şi-i arătă şoseaua dinspre Nazarcea…

— Aha, am înţeles acu, zise şoferul şi-i dădu bice spre Constanţa… se uita cu coada ochiului la ea, crezând-o nebună…

Alina îşi tot trăgea cosiţele, cu ambele mâini, în jos, ca şi când le-ar fi greblat. Văzuse asta într-un film vechi…

era o nebună cea care făcea gestul ăsta. Şi ea voia să pară că-i dusă cu pluta şi se feri să mai vorbească cu şoferul ca să nu-i dea prea multe explicaţii. Mastodontul

înainta cu viteză pe şoseaua goală şi ea îl simţea pe şofer care se uita cu coada ochiului… Îi zise dintr-odată că şi ea stă pe variantă, lângă cimitir. Şoferul dădu din cap şi când intră în oraș, o lăsă în faţa cimitirului. Alina îi mulţumi şi-i arătă o casă dărăpănată, spunându-i că acolo stă, să nu-şi facă griji pentru ea… Când coborî din camion, răsuflă uşurată şi se duse la ia-mă nene, în bulevard. Făcu cu mâna şi opri un taxi. Omul o întrebă unde vrea să meargă şi de ce e îmbrăcată astfel. Alina îl lămuri că fugise din spitalul CFR căci avea o problemă urgentă acasă şi nu avea nici bani la ea. Taximetristului i se făcu milă şi o duse pe strada Karatzali. Începuse a se lumina de ziuă, aşa că Alina alergă într-un suflet până la casa Aurei şi-i aruncă cu pietre în geam. Aura se trezi speriată şi se uită pe fereastra deschisă din cauza căldurii. O văzu pe Alina doar în cămaşă de noapte şi scoase un ţipăt scurt. Jeni veni şi ea să vadă şi reacţionă imediat. Îi făcu semn cu mâna să intre în curte şi coborî urgent ca să-i deschidă uşa.

— Hai intră repede, ce-i cu tine aşa? Te-a dat afară din casă labagiul ăla de bărbatu? zise Jeni urcând pe scări în urma ei.

Alina aşteptă să intre în dormitorul fetelor şi după ce Jeni închise uşa, izbucni într-un plâns isteric. Plângea cu sughiţuri, oftând şi trăgându-se de păr, exact ca nebuna pe care voise să o întruchipeze două ore mai devreme… Fetele o lăsară să se descarce, închizând şi ferestrele pentru a mai atenua din zgomot. Nu dură mult şi Alina începu a se tângui încet, vorbind doar pentru sine cuvinte neînţelese de către cele două adolescente, care trăiseră normal până la vârsta aia. După câteva minute de stupizenie, în care se uitară cum îşi smulge părul din cap, Jeni se aplecă înspre ea şi-o zgudui puternic de umeri:

— Alina, trezeşte-te din nebunia asta! eşti printre prieteni, nimeni nu-ţi mai face nimic rău, nu vine nimeni după tine!!!

— Ba da, ba da, o să vină miliţia să mă caute, ştiu

eu…

Mihai a plecat în voiaj şi a lăsat-o pe mă-sa să mă bage la puşcărie… se tânguia Alina, trăgându-se de păr într-una…

Aura începu să plângă şi ea, văitându-se că dacă află ai ei, o dau afară din casă… era un întreg concert de văicăreli acolo şi Jeni enervată de zgomot şi de faptul că se putea auzi de la demisol, le trase câte un dos de palmă amândurora, ţipând la ele în acelaşi timp.

— Ia mai tăceţi căcăcioaselor odată şi nu vă mai văitaţi că, în primul rând, nu am înţeles nimic din ce i s-a întâmplat fetii ăsteia şi în al doilea rând, nu cred că rezolvaţi nimic cu plânsul, ba dimpotrivă!

Într-o clipă cele două „căcăcioase” îşi reveniră şi tăcură mâlc.

— Hai, pe rând, ca la armată… zi Alina care-i baiul, că ne lamentăm aici de juma de oră şi n-am înţeles nimic.

Alina se puse pe povestit şi în câteva minute, Jeni

şi Aura, erau edificate în privinţa problemei. Aura dădu să plângă, dar Jeni o opri:

— Hai nu mai plânge, că amărâta asta trebuie ajutată într-un fel… ştiu că-ţi faci probleme, că şi voi aveţi bube-n cap cu religia voastră, dar şi eu sunt în acelaşi rahat ca şi voi. Fată, tu ştii mai bine cum o poţi rezolva… zi Alina, zi odată că nu prea mai avem mult timp la dispoziţie… s-ar putea să te caute autorităţile, chiar de când ai fugit…

Alina se ridică în picioare şi ca o actriţă melodramatică, zise cu năduf:

— Fetelor, trebuie să fug din ţară, dar nu am haine, nu am bani şi nu am „pile”… aş fugi cu un vapor, aşa cum a făcut frati-miu, dar nu mai ştiu pe nimeni navigator.

— Auzi, câte zile zici că au trecut de când a plecat Mihai? zise Jeni, gândindu-se profund la ceva şi uitându-se pe geamul pe care-l deschisese ca să vadă dacă umblă cineva pe stradă…

— Păi în cât suntem azi, ce zi e azi? întrebă Alina speriată că uitase timpul.

— E duminică, îngăimă şi Aura ceva… era foarte speriată…

— În ce dată suntem?

— 15 iulie.

— Ah, dar vaporul a plecat de aproape 10 zile, pe 6 iulie. Doamne fereşte, dar am fost câteva zile inconştientă!!!… cine ştie ce mi-au făcut ăia la puşcărie…

poate că m-au chiuretat, că nu mai am nimic, nu-mi mai e greaţă.

— Dar ai ciclu, vreo scurgere ceva? întrebă Jeni, expertă în tot şi în toate.

— Nu, nu am nimic… nici chiloţi nu am pe mine…

— Auro, tu câţi bani ai la puşculiţă? o întrebă Jeni dintr-odată.

— Păi, nu ştiu… să mă uit. Aura deschise

şifonierul şi căută sub un maldăr de cearşafuri un portofel uzat, bărbătesc. Începu să numere bancnotele, în lumina difuză a dimineţii:

— Am 700 lei… ştii, voiam să-mi iau o bicicletă, se tângui ea…

— Dă-i încoace, zise Jeni şi cu ai mei 800, fac 1500 lei.

Cât o leafă. Trebuie să-ţi ajungă.

Uite care-i treaba Alina! Nu-i timp de tânguieli şi nici de pierdut. Ai dreptate că ăştia te caută şi te vor găsi atâta timp cât eşti în ţară. Am un văr la Turnu Severin. Te îmbarcăm în primul tren către Bucureşti. Acolo, îţi iei bilet spre S-V ţării… ştii geografie, nu? Găseşti tu o destinaţie, mai aproape de Porţile de Fier. Pe acolo trec vaporaşe cu turişti. Pe unul dintre ele lucrează şi văr-miu… e fochist. Ai noroc că are telefon acasă şi o să mă duc azi la poştă să-l sun ca să-i spun să te aştepte în gară la Turnu… Ah, asta e!!!

Tre’ să ajungi în Turnu-Severin. De acolo, te trece

el gârla la iugoslavi.

— Cum îl cheamă? se precipită Alina.

— Vasile… tu atâta trebuie să ştii dacă te prinde, alde Vasile sunt mulţi în ţara asta. E un bărbat tânăr, vreo 30 cred că are şi e blond cu ochii albaştri… suplu…

În timp ce Alina-şi nota toate astea, Jeni luă geanta ei de voiaj de după şifonier şi începu s-o îmbrace: – Ia fată nişte chiloţi, un tricou alb de vară şi nişte blugi negri. Alina se îmbrăcă și se uită în oglinda de la toaletă.

— Arăt ca naiba! Tre' să mă spăl că simt că put şi părul îmi stă vâlvoi.

— Hai, du-te la baie!! zise Aura întinzându-i un prosop. Vezi că ai ce-ţi trebuie să te speli și pe cap…

Alina ieşi uşurel şi cele două fete în urma ei, începură să-i împacheteze lucruri de-ale lor în geanta de voiaj a lui Jeni… După ce terminară, răsuflară uşurate şi se aşezară faţă în faţă, uitându-se una la alta:

— Băi, ce facem noi acum, ajutăm o infractoare, nu? se plânse Aura. O să facem puşcărie în locul ei!!!

— Auzi, ia nu te mai căca pe tine atâta! Ştii că-i nevinovată, nu?… şi ăştia n-or s-o caute la noi, aici… şi dacă o caută, le zicem că n-am văzut-o decât de vreo trei ori în vara asta, când ne-am dus la plajă…

— Şi cu banii cum rămâne?

— Las că-i cer lui taică-miu, ştii că are… şi ţi-i dau înapoi, zise Jeni. Taci că vine…

— În sfârşit, m-am spălat şi eu după atâtea zile de chin. Mă simt uşurată, le zise Alina uscându-şi părul lung cu prosopul.

— Auzi, ia nu te mai şterge, c-o să trebuiască să ţi-l tai!

Îi zise Jeni dintr-odată.

Alina se dădu înapoi speriată.

— Cum să-mi tai podoaba asta, eşti nebună?

— Aş fi lamentabil de proastă, dacă nu ţi l-aş tăia! Păi ce fel de Sherlock Holmes sunt eu, râse Jeni. Aura,

ia dă foarfeca aia de croitorie! Se potriveşte pentru asemenea claie de păr…

Aura se execută.

Jeni o trase pe Alina şi-o obligă să se aşeze în mijlocul camerei pe un scaun, luă o perie mare de pe toaletă şi începu să-i perie părul cu putere.

— Au, mă doare, e ud! se văită Alina.

— „Suferă baba la frumuseţe”, râse Jeni. Se destinsese deja şi ştia că planul ei va avea succes. O perie şi-i întinse părul umed… şi-apoi o tunse aproape bărbăteşte. În jumătate de oră, Alina se transformase într-un puşti de cartier.

— Ia întoarce-te să-ţi tai şi bretonul… îi făcu şi un bretonel care să-i ascundă ochii albaştri-verzui şi apoi o împinse spre oglindă:

— Ia vezi, îţi place cum îţi stă?

— Mamă, da ce bine-mi stă!!! strigă uimită. Şi nu mai sunt eu aia dinainte!

Se întoarse spre Jeni şi o îmbrăţişă.

— Mă, da chiar ai minte de copoi! Pe bune că nu ţi-ar scăpa nici musca. Mersi mult pentru tot!!! Trebuie să plec, nu?

— Da, îi răspunse Jeni cu juma de gură. Ai tot aici în geantă. Vezi că în buzunar ai o hârtie cu numele lui văr-miu şi nr, de telefon. Te uiţi şi memorezi tot, apoi o mănânci, să nu rămână nicio dovadă că e ceva între tine şi el, da?

Aura veni şi ea şi o îmbrăţişă cu drag pe Alina. Dădu să plângă, dar Jeni îi dădu un ghiont pe sub coaste.

— Las că avem timp să jelim… după… Hai, du-te cu Dumnezeu înainte, fato!!! Ai grijă de tine şi urmează instrucţiunile. Ah, uite şi nişte ochelari de soare… pune-ţi-i la ochi. Aşa n-o să te recunoască nici mă-ta… Hai, pleacă odată!!! Baftă şi ai grijă să nu mori pe drum!!!

Se îmbrăţişară toate trei şi Alina porni pe scări în jos, cu geanta de voiaj atârnată de gât… trase uşa după

ea şi respiră profund aerul sărat al dimineţii de iulie la malul Mării Negre… Se uită pentru ultima dată s-o vadă şi urcă sprinten spre Biserica Greacă. Îşi tot zicea din când în când:

„Hai, fato că poţi şi ai prietene de nădejde! O să le fii recunoscătoare atunci când te vei întoarce triumfătoarea acasă!”

* * *

Se trezi transpirată şi, pentru o clipă, crezu că se află în trenul care o ducea către Turnu-Severin… se uită în sus şi descoperi becul mereu aprins din camera unde era sechestrată. Îşi simţea inima… bătea cu putere… visase fuga din puşcărie şi plecarea din casa Aurei; se ridică în şezut şi-şi luă caietul. Îl aşeză pe genunchi şi-ntr-o suflare aşternu pe hârtie tot ce visase. Inima-i stătea să-i sară din piept, amintindu-şi zilele alea de coşmar, când fusese la un pas de puşcărie… şi fuga din ţară…” Doamne, cum de-am putut îndura toate astea?”. Îşi aprinse o ţigară şi se relaxă pe pernă… „de s-ar

termina toate astea! Nu mai suport să stau închisă aici… şi asta e tot o puşcărie, ce-i drept de lux, dar tot privată de libertate sunt. Fir-aţi ai dracului de franţuzi nebuni!” gândi Alina şi stinse ţigara… se dezbrăcă în pielea goală şi defilă prin cameră aşa, până la baie. În gând, îi făcea în necaz lui Jacques. „Las să vezi şi tu ce n-ai avut parte toţi anii ăştia, nebunule!!!”…şi-apoi intră sub duş. Auzi din baie cum se deschise uşa camerei şi apoi uşa băii… se uită speriată să vadă cine e… nu prea se aşteptase la asta şi nici nu se putea apăra… Era Jacques care, în timp ce-şi arunca hainele de pe el, trânti uşa băii de răsună în toată clădirea.

Într-un minut era gol puşcă, lipit de trupul ei săpunit, sub duş… Alina nu se aşteptase la o asemenea reacţie şi vru să evadeze, dar Jacques era un bărbat solid, aşa că o opri, luptându-se cu ea pe muteşte… o lipi de faianţa rece ca gheaţa, îi desfăcu picioarele şi începu s-o penetreze. Alina, îngrozită că va fi violată din nou, începu să ţipe şi să-l înjure în franţuzeşte. Nu

avea putere să-l îndepărteze, iar săpunul lichid îi îngreuna situaţia.

— Jacques eşti nebun? Ce naiba faci? Aşa îi răsplăteşti tu prietenia de-o viaţă lui Roland? Sunt femeia lui, îi striga Alina, în timp ce el o ţinea de fund și de umeri, penetrând-o cu vigoare.

— Ia mai lasă-mă târfă cu ameninţările astea! De când aştept momentul ăsta, de-o viaţă, aş putea spune, îi răspunse Jacques gâfâind sub greutatea corpului Alinei şi mai ales de plăcerea imensă, pe care în sfârşit şi-o dusese la capăt, de a o avea pe Alina numai pentru el.

Alina se lăsă moale sub strânsoarea corpului lui atletic şi simţi cum o căldură imensă îi inundă toată fiinţa:

avusese un orgasm. Era uimită… şi el era uimit de orgasmul ei şi dădu drumul la apă rece… Ieşiră de sub duş sărutându-se şi excitându-se reciproc. Îşi căutau, unul altuia, zonele erogene şi nu mai ţineau cont că sunt inamici… de fapt nu fuseseră niciodată, dar ea nu-l

acceptase ca bărbat, pentru că era prietenul cel mai bun al lui Roland… Acum, ce sens mai avea să-l refuze?… Ea nu mai era femeia lui Roland…

ERA LIBERĂ.

Întinseră un prosop mare pe gresia de pe jos şi-şi continuară jocul erotic. Jacques era atât de excitat că ajunse la orgasm de mai multe ori decât își închipuia c-o s-o facă într-o singură partidă de amor. Alina se lăsase în bătaia vântului. Se simţea bine cu acest mascul „alfa”, care-o dorea de când o cunoscuse. Ştia că el o iubeşte fără să-şi dea seama, chiar dacă n-o s-o recunoască în ruptul capului… Ea era femeia „cameleon”, se simţea bine acolo unde era bine primită şi îşi reconsidera acţiunile şi viziunea în funcţie de reacţiile bărbaţilor din viaţa ei. Jacques era disponibil şi „Bine dotat” din foarte multe puncte de vedere. Se uita la el printre genele ei lungi şi negre cum i se arcuia trupul bine lucrat, sub povara trupului ei, care era deasupra… îl simţise cum îşi pierduse şi ultimul dram

de conştiinţă în faţa unei femei pe care nu crezuse vreodată c-o va avea… Era pasional, avea pielea măslinie şi buzele senzuale… Alina se opri pentru o clipă şi se aplecă să-l sărute, franţuzeşte… el deschise ochii mari, uimit că ea voia asta acum şi-i înghiţi lacom toată limba, uitându-se pe sine…

Alina îşi calculase bine mişcările şi acum îl avea la degetul mic. Îl simţea ca pe un copilandru, ce nu se dădea dus de lângă jucăria dorită cu ardoare. Dură vreo oră până ce el nu mai avu putere s-o mai domine sexual… de fapt, ea preluase comanda după primele cinci minute, atunci când îl lăsase să înţeleagă că şi ea îşi doreşte o partidă de amor.

Rămaseră întinşi pe prosopul din baie, obosiţi să-şi mai exprime dorinţele sexuale… Pe Alina o luase frigul şi se sculă de jos. Îşi puse halatul gros şi ieşi… Jacques se şterse cu prosopul deja ud, se îmbrăcă şi veni în urma ei, în cameră. Ea se aşezase comod pe o pernă şi-şi aprinsese o ţigară, aşteptând ca el să înceapă

conversaţia… El era atât de fericit de ceea ce i se întâmplase, că nu-şi găsea cuvintele… se uita tâmp în ochii ei albaştri, electrici acum, şi stătea în şezut la capătul patului, mângâindu-i picioarele…

— Alina, eşti cea mai senzuală femeie din viaţa mea!

Nu credeam că, tocmai azi, o să ajung în rai şi-napoi. Îl cred pe amărâtul ăla de Roland că s-a răzgândit. Pe bune, tu eşti o bombă sexuală!!! Cum naiba de ai rezistat doar cu un singur bărbat? E atât de potent bărbatu? Nu pare…

Jacques era atât de entuziast, că nici nu realiza unde erau. Vorbea tare, îi făcea complimente Alinei, îl bârfea pe Roland… La un moment dat, îşi dădu seama că Alina rămăsese mută şi nu schiţase niciun gest în ceea ce-l privea…

— Alina, dar ce-i cu tine? Ce ai?

Alina îl ţintuia cu privirea ei rece, electrizându-l. Era de neclintit.

— Tu nu vezi cât de ridicol eşti? Ai violat o femeie… pe mine, în baie şi acum faci pe „îndrăgostitul”. Ha, nu te-ai prins că aici te văd ăia cu camera de luat vederi? Cred că te-au înregistrat, deja… râse Alina, aşezându-se mai comod pe pernă…

— Bine, dar şi tu ai vrut şi tu m-ai sărutat… şi tu ai avut multiple orgasme… zise Jacques timid, ca şi când i-ar fi pus cineva cianură în pahar… simţea că se înăbuşă, că-l ia cu ameţeli, i se făcu rău şi căzu lângă pat…

Alina se uită la el cu o scârbă pe care nu şi-o putea stăpâni niciodată după ce era violată de cineva. Tactica ei avusese efectul scontat: îl făcuse pe dobitoc să se simtă bine, se simţise şi ea la fel şi scăpase nebătută, nepăruită sau cu ochii vineţi… Dar acum, în cameră, era altcineva… da.

Ea era alta… el era un futălău care, dacă Ea ar fi vrut, ar fi devenit următoarea ei „cârpă de şters pe picioare”. Dar ea nu-şi mai dorea asta… voia să se

întoarcă odată „ACASĂ, ÎN ROMÂNIA”. Se săturase să pară altcineva, să se ascundă de trecutul ei şi de coşmaruri. Voia să termine şi acest capitol din viaţa ei, pentru a începe o „nouă viaţă”… simţea că cineva o împingea spre ţara ei, spre familia ei… chiar dacă-i fusese greu, chiar dacă nu se mai văzuse cu fratele şi mama ei de zece ani, nu-i uitase niciodată. Ei reprezentau familia ei… şi fetele, ce-or mai fi făcut în timpul ăsta?… avea încă o reverie… erau amintiri trecute dar prezente în subconştientul ei în toţi aceşti ani… Auzi cum se deschide uşa şi cum se bulucesc doi indivizi solizi către patul ei… se sperie şi începu să strige, dar îşi aduse aminte de Jacques care zăcea leşinat la capătul patului ei… Una dintre asistentele venite îi luă pulsul şi tensiunea şi urlă la ea:

— Auzi nebuno, de ce nu ai sunat la telefon când ai văzut că i s-a făcut rău doctorului? Vrei să moară, da? Lasă că te aranjăm noi pe tine!!! O să rămâi pe veci aici, sau te transferăm la un ospiciu de stat!… femeia se

înroşise de nervi, dar Alina era calmă.

— Păi nu aveţi camere de luat vederi? Ce păziţi acolo?

Nu aţi văzut că i s-a făcut rău?… ia mai lăsaţi-mă în pace!

Sunteţi mai nebuni decât mine… nenorocitul ăsta m-a violat în baie şi ne-am luptat, de aia i s-a făcut rău!!! ţipă Alina, mimând furia… în sinea ei, le dorea tot ce era mai rău celor doi „prieteni” care îşi bătuseră joc de ea…

Jacques nu-şi reveni în simţiri, aşa că musculoşii aduseseră o targă şi-l scoaseră de acolo… Alina îşi râdea în barbă… aşa, cretinule, ai vrut sex… na, uite că ai avut! Nu m-aş mira să aud că ai făcut vreun infarct… şi aşa şi fusese…

Jacques făcuse un infarct din cauza solicitării prea mari şi şocului de după… Alina află după o zi că era internat într-un alt spital ţi că i se făcuse o intervenţie chirurgicală pe cord deschis… Îşi tot repeta în gând:

„Providenţa, bat-o vina!!!”

Acum nu mai avea doctor care să se ocupe de ea şi ar cam fi plecat din clinică… Luă receptorul şi sună asistenta:

— Alo, doamna asistentă, vă rog să-mi spuneţi ce fac eu acum! Doctorul Neullie e bolnav şi eu stau degeaba aici, îmi pierd timpul… de altfel, mi-am mai revenit. Vreau să plec acasă! Asistenta nu răspunse şi închise… După 5 minute intră pe uşă cu mâinile în şolduri:

— Ascultă madame, unde te crezi aici? La sanatoriul de plăcere? Eşti una dintre pacientele din clinică şi n-o să-ţi dau drumul până nu vine Dr. Neullie!

— Şi dacă doctorul dă colţul, nu-mi mai dai drumul niciodată? zâmbi Alina.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Doctorul se va face bine curând!… şi, de altfel, l-am sunat pe dl. Roland să vină!

Atunci o să vedem ce decizie ia dânsul.

— „Dânsul” nu e rudă cu mine, mironosiţo!… aşa că te rog să-mi aduci lucrurile. Vreau să mă îmbrac şi să plec acasă la mine!!! strigă Alina.

— Unde acasă? întrebă intrigată asistenta…

— În România! Știi unde e asta, sau geografia n-a fost materia ta preferată la şcoală?

Asistenta rămase un pic dezorientată. Atâta timp cât Roland nu avea acte cu această femeie, ea nu putea s-o reţină în spital, fără consimţământul pacientei. Iar Dr.

Neullie era grav bolnav… nu se ştia dacă scapă… şi ea nu voia să-şi asume răspunderea. Ce rost avea? Era o pacientă ca oricare alta, nu mai nebună decât alţii din spitalul ăla, aşa că…

— Madame Alina, ai dreptate! Nu mai pot să te reţin aici fără voia dumitale, aşa că o să trimit pe cineva cu hainele… Promite-mi doar că termini de scris caietul ăla şi mi-l laşi!

— Nu pot să-ţi promit asta… în primul rând că nu

am terminat… în al doilea rând, nu mai e nevoie de el… era o terapie aplicată de Neullie şi uite că sunt mult mai bine fără medicaţie.

— Bine, nu pot să vă oblig… atunci vă trimit hainele…

şi dădu să iasă pe uşă dar se izbi de Roland care venise într-un suflet.

— Ce-i, ce s-a întâmplat cu Jacques? i se adresă asistentei. Aceasta-i povesti pe scurt şi ieşi din cameră.

— Şi unde voiai să pleci, madame? se răţoi la Alina.

— Auzi domnule Roland, ne cunoaştem de undeva?

zâmbi cinic Alina… Eu nu te cunosc deloc şi nu te-am cunoscut niciodată în viaţa mea!… aşa că, scuteşte-mă de prezenţa dumitale în această cameră de spital. Vreau să mă îmbrac şi să plec acasă!!!

— Ha, adică nu mă cunoşti, dar vrei acasă? Păi aia nu mai e casa ta, târfă ce eşti! răcni Roland,

înroşindu-se.

— ACASĂ înseamnă ROMÂNIA, da? Vreau să plec în ţara mea, dacă nu te deranjează…

— Unde dracu' te duci, nebuno!!! Uite că ţi-au ajuns „Actele" prin poşta Poliţiei Franceze… eşti dată în urmărire prin Interpol, de zece ani!

— Ei da, pe dracu'!… n-au avut ce face şi ăia… oricum, nu cred că m-au căutat cu adevărat… dă-mi hârtiile, sunt ale mele! ţipă Alina scurt, ca la comandă.

Roland se execută fără să-şi dea seama… totuşi îi era milă de ea… După ce citi procesul-verbal făcut de Pintilie, după ce citi acuzaţiile şi P.V. de la Penitenciar, adresa trimisă la Interpol pentru a fi găsită moartă sau vie etc… o apucă un râs nervos, isteric, cu sughiţuri, cu ţipete, cu urlete şi înjurături. Roland se aşează pe fotoliul din centrul camerei şi asistă la acest spectacol grotesc, nevenindu-i să-şi creadă ochilor că aceasta era femeia (aproape timidă) cu care convieţuise atâţia ani. În acele acte, Alina era acuzată de fapte reprobabile: prostituţie,

înşelătorie, furt din proprietate privată şi evadare din spitalul închisorii. Acolo se scria „negru pe alb” că fusese condamnată „în contumacie” la 15 ani de închisoare… şi totuşi Alina nu era aşa… Se uita la ea şi parcă nu-i mai era inamică… îi dispăruse ura aceea viscerală care-l măcinase aproape o lună, cât stătuse departe de ea, dar văzând-o acum, ce suflet chinuit are, i se înmuiase inima. Cum să nu înnebuneşti atunci când te ştii hăituită, urmărită şi ameninţată de un regim dictatorial? Când o văzu că începe să-şi smulgă şi părul din cap, se sculă din fotoliu şi se îndreptă înspre ea, autoritar:

— Alina, potoleşte-te! Ce, crezi că acum o să mă apuc să te dau în gât nenorociţilor ăstora?

O apucă de umeri şi o zgâlţâi zdravăn ţipând la ea, aşa cum nu ţipase niciodată în viaţă la cineva… e drept că nu avusese probleme de genul ăsta până acum. Alina se opri dintr-odată şi se uită direct în ochii lui.

— Adică, vrei să spui că mă ierţi?

— Nu ştiu, nu ştiu dacă am dreptul să te cert pentru nişte fapte, pe care le-ai făcut înainte să vii în Franţa…

trebuie să mă gândesc bine… şi Mark este copilul lui Mihai?

Am citit în jurnal că erai însărcinată când ai evadat…

Alina făcu ochii mari:

— Cum adică „ai citit”?… când?

— Când dormeai tu, Jacques venea şi xeroxa paginile caietului… am citit tot, adică aproape tot… mai am ceva de aflat: Cum ai reuşit să fugi din România?

— Aha… şmecheri domni am mai avut în preajmă…

acu că te-ai edificat, aş vrea să-mi văd copiii!

Roland ridică receptorul şi rugă pe cineva să vină cu hainele… După ce se îmbrăcă frumos, aşa cum şi venise de altfel, cu costumul elegant, Alina îl întrebă pe Roland:

— Nici nu ştiu în ce zi sau noapte suntem? Cum e afară?

— Azi suntem în 13 decembrie 1989 şi e foarte frig afară. Te aşteaptă haina de blană la recepţie… ia şi caietul, te rog, nu vreau să rămână vreo urmă a şederii tale aici…

zâmbi trist Roland.

— Da… nu vrei să se ştie că m-ai chinuit şi tu ca şi ceilalţi… luă caietul şi ieşi repede din cameră…

Traversară holul, recepţia şi ieşiră afară… Ninsese şi zăpada sclipea în soarele care ieşise de sub un nor. Alina îşi acoperi ochii căci o orbise albul şi strălucirea zăpezii şi-şi căută repede o pereche de ochelari de soare pe care-i purta mereu în poşeta elegantă.

— E ger, constată ea, ameţită de aerul rece care o izbise dintr-odată, după o lună de stat la „recluziune”…”

Sunt liberă! începu să strige ca un copil şi se trânti în zăpadă… sunt liberă, nu-i aşa Roland? „… îl întreba

pe El…

— Da, eşti liberă, draga mea! Eşti liberă ca pasărea cerului! Niciodată nu mă voi duce să te denunţ… şi ca să vezi că mă ţin de cuvânt, o să ne mutăm de pe bulevard.

— Poftim, de ce să ne mutăm?… sau, de ce să vă mutaţi, mai bine zis?… întrebă Alina.

— Vreau să fiu cu conştiinţa împăcată că nu te vor găsi autorităţile din România, din cauza faptului că ţi-am cerut dosarul pentru căsătorie… o s-o amânăm, o să ne mutăm la ţară, într-o vilă a familiei, vedem noi… se entuziasmase Roland, trăgând-o în sus din mormanul de zăpadă. Hai mai repede, nu vrei să-ţi revezi copiii?

Alina se ridică repede, șocată de insistenţele lui Roland… Da, voia să-şi vadă copiii, dar nu voia să mai rămână cu el… se întâmplaseră lucruri oribile între ei… şi Jacques era un motiv în plus de a nu mai accepta compromisul… nu-i spuse nimic şi urcă în maşină. Nici nu-şi dădu seama când ajunseseră acasă. Intră în

apartament şi cei doi băieţi ai ei, Mark şi Bertie, îi săriră de gât şi o sărutară până obosiră. Ea îi îmbrăţişă cu dragoste şi cu părere de rău, căci urma să-i părăsească din nou…

— Mami, de ce ai lipsit atâta timp de acasă? Ne-a fost „Un dor de tine” că nici nu mai dormeam nopţile, îi zise Bertie, urcându-i-se în braţe.

— Ce tot o întrebi atâta, nu ştii c-a fost bolnavă? îi răspunse morocănos Mark, supărat că nu prea e băgat în seamă.

— Dragii mei, eu vă iubesc pe amândoi la fel de mult.

— Cât de mult? săriră amândoi în picioare.

— Cât Pământul de mult, iubiţii mei! Voi sunteţi lumina ochilor mei şi raţiunea mea de-a trăi!!! La ultimele cuvinte, lacrimi mari i se prelinseseră printre genele lungi şi negre şi se întâlniseră în barbă, picurând peste cei doi prunci pe care-i adora…

Roland se uita trist şi mişcat de scena ce se

desfăşura în faţa sa. I se umeziră şi lui ochii şi, ca să mai destindă atmosfera, încerca să schimbe subiectul.

— Măi copii, e ora mesei! Ia duceţi-vă voi şi vedeţi dacă Madelaine a aşezat masa, că bucuria ne-a făcut o foame de lup, nu-i aşa?

— Da, da, ne e foame!!! strigară băieţii în cor şi se buluciră amândoi înspre bucătărie, mai mai s-o răstoarne pe menajeră în fuga lor.

Roland se întoarse spre Alina şi o invită să meargă sus în dormitor, să se schimbe. Alina se uită la el cu o privire tristă şi în acelaşi timp, indiferentă, ceea ce pentru Roland avea o semnificaţie aparte. Îşi dădu seama în acel moment că ei doi nu mai puteau forma un cuplu… Alina se ridică de pe scaun şi se îndreptă înspre camera de oaspeţi.

— Aici o să mai stau câteva zile până când o să-mi cumpăr bilet de avion spre casă.

— Nu te-ai răzgândit, văd… Cu copiii ce facem? Cum îi împărţim?

— Eşti nebun? Cum să împarţi doi fraţi care au crescut împreună, sau cum să-i desparţi? Copiii vor rămâne în grija ta, deocamdată… Eu nu am serviciu, nu știu cum o să mă descurc în România… şi sunt singură… o femeie singură e întotdeauna vulnerabilă, dar o femeie singură cu doi copii de crescut, e o pradă sigură pentru toţi nenorociţii de pe planeta asta. Ai citit jurnalul meu, nu?

— Da, l-am citit, atât cât am putut înţelege… răspunse Roland, lăsând capul în jos, de ruşine…

— Lasă jena acum… e mult prea târziu ca să ne mai jenăm unul de altul pentru faptele reprobabile, pe care le-am săvârşit fiecare dintre noi… vezi, şi ăsta e un motiv de despărţire, nu?… Printre altele… Ai citit acolo despre mama mea? N-a putut să facă nimic pentru copiii ei. Cu voie sau fără voie, şi-a bătut joc de destinul nostru, de viitorul nostru… s-a ales praful de visele şi ţelurile noastre… nu, copiii vor rămâne cu tine, căci aici sunt bine îngrijiţi şi ştiu că le vei da educaţia de care au

nevoie pentru a se realiza în viaţă!

— Dar tu, tu de ce nu vrei să rămâi? Îţi promit că o să încerc să uit totul, că o să şterg cu buretele această perioadă neagră din viaţa noastră! Roland se aşezase în genunchi în faţa ei şi-şi împreunase palmele a rugă…

— Poţi să-mi promiţi orice, dragul meu Roland… şi mie îmi pare rău că plec… poate că nu ne vom mai revedea vreodată, dar Eu sunt cea care trebuie să-şi „ispăşească pedeapsa” de a se întoarce la ceea ce a lăsat „neterminat”.

Nu pot să-şi explic acum, e o durere prea vie şi prea recentă şi nu mi-o pot explica eu însămi, d apoi să ţi-o explic ţie.

Ceva, ceva… mă cheamă ACASĂ, pe pământul unde m-am născut. Poate e o premoniţie, o presimţire, o penitenţă… nici eu nu ştiu… poate că mă voi întoarce curând… nici asta nu pot să prevăd… Cert e că „vreau acasă”! Vreau să respir aer românesc, să mănânc cu mâna, să merg pe plajă cu picioarele goale, acum în

decembrie… nu ştiu… vreau să văd feţe familiare, să vorbesc în limba în care m-am născut, să nu mai fiu „amabilă” cu toată lumea, să nu mai fiu „o doamnă”!!! Vreau să înjur în româneşte, mă înţelegi?

Roland rămase ca trăsnit şi se ridică repede în picioare. Fusese un prost dacă gândise vreun moment, că această „tigroaică” se va întoarce la el. Originea ei ţigănească, ancestrală, n-o lăsa să „lase garda jos”. Mândria de a fi ţigan era mult mai mare decât nevoia de confort iar Ea făcuse deja compromisul ăsta timp de 10 ani… Gata, reprezentaţia se terminase printr-o dramă!… drama lui mai mult, căci Ea mergea cu fruntea sus, acolo unde inima-i dicta. El era cel care rămânea cu gustul amar al pierderii unei femei unice, unei femei frumoase, senzuală, ardentă…

era convins că nu va mai întâlni alta ca Ea… Îi luă geanta de voiaj şi o însoţi în camera de oaspeţi.

— Te rog să te faci comodă şi să vii la masă! Eşti liberă să faci ce vrei în rest… o să stai aici cât vei dori

tu şi sper cam să ştiu când o să pleci… Apropo!! dacă tot te-ai pornit pe scris, aş vrea să ştiu şi „sfârşitul aventurii tale de adolescentă”…

— Adică, ce să mai scriu?

— Păi cum ai ajuns, de fapt, la Paris. Cum, prin ce mijloace ai evadat din România Comunistă?

— Ah, da… e o întreagă aventură şi asta, dar pot să ţi-o povestesc eu, nu mai e nevoie s-o scriu… îi răspunse Alina, în timp ce-şi aranja lucrurile în dulap.

— Ba e foarte important pentru mine s-o scrii. Ai talent, o să devii o scriitoare importantă în Franţa după ce o să-ţi public acest jurnal…

— Vorbeşti serios? Dacă e aşa, o să-ţi scriu şi finalul povestirii şi apoi o să plec… Poate că asta va fi descătuşarea mea de trecut… Publicarea acestui jurnal mă va vindeca de trecut şi mă va ajuta să văd mai bine în viitor… Hai la masă!

Îi zâmbi Alina cu milă şi-l luă de mână ca pe un copil.

Câteva clipe mai târziu, un tablou de familie „Fericită” se dezvăluia în faţa „privitorilor” din afara dramei lor interioare… Păreau nişte oameni normali, mâncau cu poftă, vorbeau între ei şi cu copiii… se ghiduşeau… Ce ironie a sorţii…

În timp ce erau la desert şi băieţii se luptau pe o felie de tort, Alina se ridică brusc şi fugi în dormitor. Roland veni după ea şi o întrebă ce are.

— N-am nimic. Mă grăbesc să termin jurnalul şi să plec… am o presimţire, o premoniţie. Cred că se întâmplă ceva în ţară. Tu ştii ceva?

— Nu, nu ştiu nimic, nu m-am uitat la televizor şi radioul stă de luni întregi închis… dar ce-ar putea fi?

— Nici eu nu ştiu, dar ceva îmi dă ghies să plec mai repede. În ce dată suntem azi?

— 17 decembrie… cred că-ţi aduci aminte anul…1989.

— Ha, ce crezi că mi-a murit neuronul de tot?… hai, lasă-mă să scriu!

Roland ieşi din cameră mai trist decât îşi închipuise.

Faptul că Alina chiar avea de gând să-l părăsească îi seca sufletul. După zece ani de fericire, nebunia, gelozia bolnăvicioasă din capul lui îi adusese în pragul despărţirii. Nu ştia cum o să supravieţuiască fără ea, dar va trebui s-o facă… avea doi copii de crescut.

Bine că nu-i ia cu Ea, îşi spuse în gând coborând scările…

Alina se uită prin caietul plin de însemnări, ştersături şi constată că avea un scris din ce în ce mai nervos… citi ultimele fraze şi începu să scrie mai departe cu graba omului care nu mai are nimic de pierdut, pentru că a doua zi va fi executat…

* * *

Drumul până la gara din Constanţa fusese cel mai greu de suportat pentru ea, căci tot avea impresia că-i urmărită. Îşi cumpără bilet de clasa a doua numai până la Bucureşti, fără să întrebe ce legături are către Turnu

Severin… se urcase în tren cu genunchii tremurând de emoţie şi mâncase o plăcintă dobrogeană pe bancheta din compartiment, care, spera ea, o ducea către LIBERTATE…

mintea ei se golise de gânduri… acţiona instinctv mânată de frica de a fi prinsă de Miliţie. Nu se uita la cei care o înconjurau, ci în gol… Un Gol Imens îi invadase trupul şi sufletul… Se chircise lângă geamul transpirat de respiraţia tuturor călătorilor şi-l tot ştergea cu mâna stângă. Voia să vadă… ce?… câmpuri nesfârşite de grâu, porumb şi floarea soarelui… Soarele îşi revărsa căldura şi lumina asupra acestor holde aurii şi Ea îşi alina sufletul privind cum plantele se unduiesc în bătaia vântului de vară. Ajunsă la Bucureşti-Nord se dădu jos din tren şi porni hotărâtă către casele de bilete. Nu cunoştea gara şi întrebă un impiegat de unde se cumpără bilete clasa a doua. Acesta o îndrumă şi ea alergă într-un suflet în direcţia arătată. Erau mai multe ghişee şi pe fiecare scria direcţiile către care se

îndreptau trenurile care plecau din Gara de Nord. Ochii i se împăienjeniseră căutând Turnu-Severin şi negăsind ce căuta. Era disperată şi găsi un tren de Craiova. Se duse la ghişeu şi o întrebă pe vânzătoare cum ajunge la Turnu Severin… aceasta se uită la mersul trenurilor şi-i spuse că poate să schimbe trenul la Craiova şi să ia altul ca să poată ajunge la destinaţie… Alina îşi cumpără biletul, de preferinţă la geam şi se grăbi să prindă trenul care pleca în cincisprezece minute. Se mai liniştise puţin, dar îi era cam greaţă de la sarcină, aşa că-şi luă o sticlă cu apă minerală şi o îngheţată de vanilie… mâncă îngheţata aproape alergând către peronul de la care pleca trenul… se urcă în grabă şi găsi compartimentul. Îşi aruncă geanta, destul de grea, pe suportul de deasupra ei şi se trânti pur şi simplu pe banchetă, sleită de puteri. Acum putea dormi liniştită şi închise ochii… nu se trezi decât atunci când veni controlorul să-i ceară biletul. Nu se simţea bine şi preferă să închidă iar ochii ca să-şi conserve forţele… mai avea de schimbat un tren

şi era deja după-amiază. „Cred c-o să ajungă la Turnu-Severin la noapte”, îşi zise în gând… se uită un pic prin compartiment şi sesiză că în colţul opus se aşezase un miliţian care se uita insistent la ea. Tresări instinctiv.

Gradatul, un bărbat tinerel, o admira de la distanţă şi se băgă în vorbă.

— Domnişoară, apune soarele şi dumneata nu ţi-ai dat jos ochelarii de soare… e seară… sau nu vrei să-ţi vadă nimeni ochii?

— Am adormit cu ei la ochi, îi răspunse Alina scoţându-şi ochelarii şi mimând indiferenţa.

— Ah, dar ce ochi frumoşi ai, fato! Unde te duci aşa de una singură?

Alina rămase fără grai timp de câteva secunde, apoi răspunse cu aplomb.

— La bunici!

— Da, şi în ce localitate stau bunicii tăi?… o întrebă miliţianul insistent.

— Într-un sătuc de munte, pe valea Cernei, minţi Alina, bucurându-se că învăţase bine la geografie.

— Aha, păi eu merg la Turnu şi te-aș putea ajuta să ajungi acolo mai repede…

Inima Alinei se făcu mică de frică. Îl înjură în gând birjăreşte şi-l refuză rapid, pe motiv că vine un văr şi o duce cu căruţa până acolo.

Discuţia se prelungise şi ajunseră la Craiova pe la ora 8,00 seara. Ca să nu bănuiască nemernicul ăla ceva, Alina nu se mai grăbi şi coborî din tren ca şi când ar fi fost în vacanţă.

Miliţianul îi făcu semn că pe linia a doua era deja tras trenul care trecea pe la Turnu-Severin şi cotea către Timişoara.

— Grăbește-te fato, că-l pierzi!

— Da, da, aveţi dreptate!… începu să alerge în jos şi-n sus, pe scările care duceau la tunelul subteran ce despărţea liniile. Urcă în tren şi-l rugă pe Naș să o lase într-un compartiment de dormit, strecurându-i o

bancnotă de 50 de lei în buzunar. O costase mult prea mult călătoria asta ca să nu se termine cu Happy-end. Nașul o conduse la vagonul de dormit şi-i deschise ușa compartimentului de serviciu.

— Hai fată, odihnește-te că ai făcut drum lung până aici şi mai ai de tras… ajungem abia spre dimineaţă. Te anunţ eu când ajungem la destinaţie.

— Mulţumesc mult, nene! Să-şi dea Dumnezeu sănătate!

Îi şopti Alina la ureche…

— Să-ţi priască fătuca mea! Uite şi cheia, să nu zici că vreau să intru peste tine… sunt om bătrân, ce mama naibii!

Alina luă cheile şi se încuie pe dinăuntru. În lumina slabă abia zări patul, o chiuvetă mică şi un wc din metal… atunci îşi aminti că nu făcuse pipi de când plecase din Constanţa şi se aşează pe tron, respirând ușurată. ,,Ah, ce bine e să-ţi mai faci şi toaleta câteodată!… şi se spălă, se schimbă de hainele

transpirate în altele mai groase puţin (era noapte şi zonă de munte). Se lăsase frigul şi ea se trânti în patul îngust şi tare, mulţumită că scăpase de miliţianul insistent. Adormi pe loc, fără nicio grijă… o bătaie insistentă în ușa compartimentului o trezi pe loc. Se uită pe geam şi văzu cum mijeau zorii printre munţi… totul era verde… zâmbi… Ah, am ajuns la destinaţie!!! Deschise ușa şi bătrânul controlor o anunţă că în 10 minute vor opri în gară.

— Grăbește-te fată, că nu stă mult trenul!

— Mulţumesc nene, dă să te pup!… şi Alina sări de gâtul bătrânului de parcă îl cunoștea de când lumea…

— Stai fată că ne vede cineva şi am familie, copii, nepoţi!… se trase el îndărăt, speriat de efuziunea Alinei.

Băgă mâna în buzunar şi scoase bancnota de 50 de lei pe care Alina i-o dăduse de cu seară.

— Na, ia-ţi şi banii înapoi! Eşti prea tânără şi prea frumoasă ca să plătești călătoria la preţ dublu… Hai,

du-te cu Dumnezeu, că am ajuns în gară!!!

— Rămâi cu bine, nene Nașule, o să te ţin minte cât oi trăi!!!… şi o zbughi pe scările trenului în jos, în timp ce oprea… nu voia să mai dea ochii cu omul legii. Buna dispoziţie îi revenise, dormise lemn în timpul nopţii, în ritmul roţilor de tren… acum venea încercarea cea mai grea… ieşi din gară şi se uită împrejur. Văzu un tip slab şi înalt, tânăr dar grizonant, cum o sfredelea cu ochii lui albaștri. Se îndreptă direct spre el şi-l întrebă prietenește:

— Vasile, tu ești?

— Da, eu sunt, dar tu cine ești?… o întrebă el suspicios.

— Eu sunt Alina şi vin de la Constanţa. Sunt prietena lui Jeni, vară-ta…

— Da, da, bine că ai ajuns la timp. Hai că intru în turălţia zis vară-mea că sunt marinar pe Dunăre, nu?

Îi luase geanta destul de grea şi mergea repede, în faţa ei. Nu mai era mult până la debarcader.

— Uite, aia e bărcuţa cu care distrăm turiştii, îi ducem să vadă Porţile de Fier şi Hidrocentrala… Tu cum ţi-ai propus să ajungi dincolo?… să ştii că şi ăia sunt comunişti.

— Ştiu prea bine. Alina intrase în panică. Nicio clipă, până să ajungă aici, nu-şi făcuse un plan de evadare… se îndreptau cu paşi repezi către debarcader şi se vedea Dunărea cum curgea învolburată la vale, printre chei… i se făcu frică…

— Auzi Vasile, tu cum zici să fac, că toată ziua plimbi turiștii printre stâncile alea…?

— Hai că n-o fi dracul atât de negru! Ne grăbim. Ţi-am luat eu un bilet. Hai, urcă la bord!

Urcă şi vasul începu să-şi turuie motoarele în forţă, zguduind toată coverta pe care erau bănci de lemn așezate în şir indian, pentru ca turiștii să aibă o privire de ansamblu asupra naturii sălbatice la ea acasă. Alina se aşeză pe una din bănci şi se uita la măreţia cu care apele Dunării curgeau la vale printre stâncile erodate.

De o parte şi de alta erau munţi greu de escaladat. „Cred că aici m-am împotmolit”, îşi zise ea cu îngrijorare. Era nemâncată, obosită, îi era greaţă, iar acum mai trebuia să şi înoate. „Cine m-o fi pus pe mine să vin ca o zevzecă până aici?” se gândi Alina cu voce tare de se auzi până în cabina de comandă. Vasile ieşi nervos şi îi făcu semn să tacă.

— Ce faci fato, te dai de gol? Bine că nu e prea aglomerat la ora asta a dimineţii. Vezi că mergem câteva mile amonte pană la Porţile de Fier I, că acolo nu e apa așa învolburată.

Au făcut ăştia un lac de acumulare şi o să vorbesc eu cu căpitanul să trecem mai aproape de malul Iugoslav, chipurile să vezi şi tu ţara vecină… Se uită în jos şi descoperi geanta mare de voiaj care trona între picioarele Alinei.

— Şi cu asta ce faci fată? Doar nu eşti nebună să te arunci cu ea în apă? E sinucidere curată, o să te tragă la fund, cât ai zice peşte.

— Păi aici am lucruri de schimb Vasile, ce să fac cu ea, s-o las aici?

— Da, bineînţeles!

— Trebuie să-ţi dau şi ţie partea, îi zise Alina băgându-şi mâna în buzunarul blugilor daţi de Jeni.

— Hmm, nu vreau nimic de la tine! ţipă scurt Vasile.

Ţine-i pe toţi ca să-ţi cumperi un rând de haine curate şi mâncare când o să te predai la ăia. Cât despre geanta asta o să rămână la mine şi i-o voi trimite vară-mii înapoi.

— Cum adică să mă predau ălora? Cine sunt Ei? ripostă intrigată Alina. Habar n-avea ce-o aștepta pe malul Iugoslav.

— Tu crezi ca ăia n-au grăniceri? Te scot ei din apă, n-avea grijă… numai să nu te zbaţi că te duci la fund… e foarte adâncă apa din lacul de acumulare.

Alinei i se făcu părul maciucă şi pielea de găină când auzi ce pericole o pasc.

— Şi atunci, o merita să risc?

— Merită fato, merită! Ăia sunt comunişti numai cu numele, dar sunt capitaliști de fapt. N-or să te dea înapoi, dacă ceri azil politic şi spui în ce ţară din vest vrei să pleci.

Ai pe cineva dincolo?

— Da, îl am pe frati-miu. Cred că a ajuns deja la Frankfurt.

— Cum adică, crezi?

— Păi a fugit cu un vapor din Constanţa acum o lună.

— Aha… şi-i ştii adresa?

— Nu i-o ştiu pe de rost, dar ştiu orașul în care voia să se stabilească.

— Aha… ai o pungă de plastic?

— Nu, pentru ce îmi trebuie?

— Să-ţi legi actele şi banii în ea, proasto! se enervă Vasile şi plecă să-i caute una. Reveni într-un minut şi-i puse actele şi banii într-o pungă groasă, mare

şi o legă marinărește.

— Acu, întoarce-te cu spatele. Alina se execută mirată…

Hai că ne grăbim, acu trebuie să sari! îi legă cu o sfoară punga de buzunarul pantalonului şi i-o îndesă înăuntru.

— Ești gata, pregătită? şi-i zâmbi trist… Hai curaj că teo ajuta Dumnezeu să ajungi la stâncile alea… şi-i arată cu degetul direcţia.

Între timp se apropiaseră de balustrada vaporului şi Vasile-i făcu vânt în apă fără ca ea să-şi fi dat seama înainte… Alina ţipă scurt şi se prăbuşi pe burtă în apa rece a Dunării. Abia când se scufundă de tot sub apa tulbure îşi dădu seama că îşi începuse aventura vieţii ei. Ieşi la suprafaţă ca o sirenă, cu toate că hainele îmbibate în apa dulce o trăgeau la fund. Începu să înoate vitejește către malul Iugoslav. Era o bună înotătoare, doar copilărise pe malul mării, dar din păcate, apa dulce nu prea te ajută să stai la suprafaţă. Înotă crawl, apoi făcu

pluta dând din mâini şi din picioare ca un adevărat profesionist. N-avea timp să se gândească la prea multe, important era să ajungă „Dincolo”. O mai furau vârtejurile formate de curenţii puternici ai Dunării la chei, dar nu se lăsa. Se tot uita să vadă cât mai are şi se apropia destul de repede de stâncile impunătoare. În urma ei, pe vas se crease o busculadă, toată lumea ţipa: „Om la apă!” „Daţi alarma!” „Sunteţi nebuni, nu vedeţi că fata aia a căzut în apă?” Cei câţiva turişti matinali aflaţi pe covertă se agitau şi voiau să se arunce după ea.

Vasile ţipa şi el cu „corul bocitoarelor” şi dădu alarma un sfert de oră mai târziu, atunci când Alina era deja departe spre partea Iugoslavă. Alina începuse să obosească şi să aibă ameţeli, se încurajă singură şi se lăsă pe spate, plută, ca să-şi mai tragă sufletul, dar apa o ducea cu repeziciune la vale… Îşi vedea deja sfârşitul aproape şi se împăcase cu gândul că n-o să treacă Dunărea când auzi zgomotul unui motor de barcă, se întoarse şi le făcu cu mâna, strigând în româneşte:

„ajutor, mă înec!”. Grănicerii o zăriseră deja de mult, aşa că se îndreptau spre ea cu mare viteză. Ştiau că era o fugară, o scoaseră din apă fără să comenteze nimic şi o coborâră într-o cabină sub coverta vaporaşului. Alina tremura ca varga. Nici ea nu ştia de ce… de frică, de frig, de oboseală sau de toate la un loc, dar, când se văzu în cabina încălzită de motorul puternic, zâmbi pentru prima oară după mult timp şi le arătă prin semne că vrea ceva uscat, o pătură, să se încălzească. Marinarii râseră în cor şi-i vorbiră în româneşte:

— Hei, ești mută? Ce ai de vorbeşti prin semne, fetiţo?

Alina tresări și le răspunse degrabă:

— Nu, nu sunt mută, dar nu ştiam că vorbiţi româneşte.

Am căzut de pe vasul de pasageri şi era să mă înec. Vă rog, daţi-mi ceva uscat să mă îmbrac. Sunt murată, o să răcesc şi o să fac pneumonie!

Unul dintre grănicerii marinari îi dădu un tricou,

nişte izmene şi nişte prosoape ca să se şteargă şi ieşiră cu toţii afară. Alina se schimbă repede şi se băgă sub păturile groase şi aspre de lână, încă mai tremura și strigă la ei:

— Hei, vine cineva să-mi aducă şi mie un ceai fierbinte şi ceva de mâncare?

— După ce că e frumoasă, mai e și obraznică! bodogăni unul dintre ei şi se duse să aducă ceva de-ale gurii de la cambuză. Ceilalţi doi coborâră să vadă ce face „puicuţa”.

— Ia zi, „puicuţa” tatii, ce căutai în apele Dunării, aşa de dimineaţă? Dacă nu treceam noi p-aci erai moartă şi pluteai în neantul apelor, fato!

— Păi, ce să caut… am fugit din ţară, asta am făcut. Alinei îi pierise zâmbetul de pe buze.

— Şi de ce, mă rog?

— Nu mai suportam opresiunea comunistă.

— Adică, vrei să zici că ceri azil la noi, nu?

— Da, cer azil la voi, dar vreau să plec la frati-miu

în vest.

— Unde? În ce ţară?

— În Germania, Frankfurt.

— Ştii adresa exactă?

— Nu, dar o s-o aflu eu.

Intră şi matelotul cu tava plină de bunatăţi şi cu ceaiul fierbinte într-o cană de tablă, cazonă. Alina se ridică în şezut şi începu să înfulece tot ce-i adusese grănicerul.

— Ştiu că ţi-e foame, nu glumă! îi zise cel care ştia româneşte. Părea un fel de şef acolo pe vas.

— Da! N-am mâncat de câteva zile! minţi Alina (era as în arta mistificării).

Bău ceaiul fierbinte şi abia atunci simţi cum tot trupul ei se încălzise şi se destinse dintr-odată. Obosise şi voia să doarmă. Abia îşi mai ţinea ochii, cei albaştri, deschişi printre genele lungi, negre, ce coborau într-un somn adânc.

Când se trezi nu mai auzi motorul vaporaşului şi

nu simţi nici hurducăielile specifice unui vapor care înaintează pe apă. Erau traşi la cheul iugoslav, acolo unde se găsea unitatea de grăniceri ce păzeau graniţa. Oricum nu avea nimeni curaj să escaladeze stâncile abrupte ale munţilor Balcani, dar așa era procedura. Se ridică în picioare și pipăi blugii uzi după punga cu bani şi acte, dar n-o găsi şi intră în panică. „Oare unde o fi? Oi fi pierdut-o în apă, sau mi-au furat-o ăştia?”, se gândi Alina. Îşi făcu curaj şi se urcă pe covertă. Grănicerii erau aliniaţi în faţa comandantului şi dădeau raportul exact când urca ea scara abruptă.

Comandantul rămase siderat şi îi certă pe marinari într-o sârbă amestecată cu română. Alina înţelesese că era vorba de ea şi salută militărește.

— Bună ziua, domnule comandant! Mă numesc Alina şi am fugit din Republica Socialistă România din motive de opresiune politică şi sărăcie. Cer azil politic în Republica Federativă Iugoslavia! Vă implor să nu mă trimiteţi înapoi!

Aveam şi o pungă în care ţineam actele mele şi nişte bani, dar le-am pierdut. Nu ştiţi unde sunt?… de frică vorbea întruna şi toţi bărbaţii ăia priveau la ea cu gura căscată. Nu-şi reveneau.

— Cine naiba mai eşti şi tu? o întrebă comandantul într-o română stricată.

Era singurul de acolo care care-şi revenise în fire mai repede. Ceilalţi erau vrăjiţi de inocenţa şi frumuseţea acestei fete.

— Păi nu v-am zis? Alina Ioniţă mă numesc.

— Da ştii că ai ceva tupeu, fato! La carceră cu ea, o interoghez mai târziu! ţipă comandantul iritat de atitudinea dezinvoltă a Alinei.

Nici nu ştiu când ajunsese într-o celulă la subsolul clădirii mici de lângă ponton. Începu să tremure de frică.

„Acu-i acu… Am auzit eu că-s ai dracului ăştia, dar nărodul ăsta de comandant îmi întrece aşteptările” îşi şopti Alina sieşi. „Sper că n-o să mă bage la

puşcărie…”, se aşeză într-un colţ şi adormi. Sarcina îi provoca stările de somnolenţă.

Când se trezi, era atât de ameţită că nici nu se putea ţine pe picioare, iar în celulă se făcuse întuneric, semn că se înserase deja. Încercă să se ridice dar nu putu şi simţi că ceva cald i se desprinde din pântec şi coborî lin, alunecându-i printre picioare, inundându-i pantalonii. Îşi zise că a făcut pe ea de frică, de oboseală, dar mirosul înţepător de sânge îi izbi simţurile şi atunci îşi dădu seama că era mult mai grav decât îşi închipuise… Începu să ţipe şi se târî până la uşa metalică în care bătu cu ultimele puteri şi apoi leşină.

* * *

Scria de zor şi începu să plângă în hohote în acelaşi timp. Durerea ei se atenuase în aceşti zece ani, dar acum revenise cu aceeaşi intensitate… Îşi retrăia chinurile groaznice prin care trecuse, durerile facerii, pentru că nimeni din unitatea aceea nu se pricepea să-i facă vreun chiuretaj… Îşi căută ţigările şi le găsi într-un

sertar al toaletei de lângă pat. Lăsă pixul din mână şi-şi aprinse ţigara care îi mai atenua suferinţa. Privea în gol cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi de oboseală, stres, chin şi îngrijorare. Pământul natal o chema înapoi cu disperare şi ea nu ştia de ce. „Ia să dau drumul la radio, pe Europa Liberă, să vedem dacă presimţirile mele se adeveresc”.

Deschise radioul şi căută cu înfrigurare postul. Vocea pe care o auzi aproape că ţipa. Era vocea unui bărbat şi dădea o știre importantă: Comunicat important pentru diaspora din Europa. „Vă anunţăm că în ţară s-a declanşat Revoluţia Poporului Român împotriva Dictaturii Comuniste. Jos Ceauşescu, jos comunismul, jos activiştii de partid!” Alina rămase înmărmurită şi dădu mai tare radioul. „Vă anunţăm că astăzi, 17 decembrie 1989, Timişoara a ieşit în stradă să lupte pentru democraţie şi oamenii s-au adunat în Piaţa Operei. Armata română, la comanda tovarăşului Stănculescu, s-a concentrat în jurul oraşului și l-a

asediat.

Aşteptăm noi veşti de la prietenii noştri care ne transmit de la faţa locului. Se pare că în Piaţa Operei s-au deplasat tancuri şi taburi în mulţimea care manifesta paşnic aprinzând lumânări. Nu ştiu încă dacă sunt morţi şi răniţi, dar o să aflu în curând…” Alina aproape că leşină la vestea asta şi închise radioul. Se aşeză într-unul din fotoliile Louis XVI tapisat cu mătase de culoarea nisipului şi începu să-şi facă planuri. „Deci poporul român n-am mai răbdat şi a ieşit în stradă… de aceea aveam eu presimţirea că s-a întâmplat ceva acolo. Trebuie să plec, dar mai aştept deznodământul.

Oare vor învinge Ceauşeştii sau oamenii oprimaţi? Trebuie să-mi închei povestea mai repede, mă grăbesc!”. „Doamne ajută-i pe fraţii mei de la Timişoara, să-i înfrângă pe nemernicii ăştia care ne-au mâncat viaţa şi sănătatea din ’45 încoace”. Se aşeză în genunchi în faţa icoanei Sfintei Maria cu Pruncul Iisus şi se rugă ore întregi plângându-şi compatrioţii.

Roland trecu pe lângă camera ei şi văzu lumină. Era trecut de 12 noaptea şi auzea un zgomot vag, parcă cineva se tânguia cu vorbe. Intră încet în cameră şi o văzu pe Alina plângând în faţa icoanei. Îi puse uşurel o mână pe umăr şi o întrebă din priviri ce s-a întâmplat. Alina izbucni într-o criză de plâns şi i se agăţa de gât, povestindu-i în şoaptă despre Revoluţia Română. Roland se uită la ea neîncrezător şi se aplecă să deschidă radioul. Nu ştia să vorbească româneşte, dar înţelegea foarte bine. Auzi vocea stridentă a speakerului de la microfon cum anunţa că s-a tras cu tunul în protestatarii din Piaţa Operei şi au murit mulţi oameni acolo. Se numărau morţii şi răniţii, (bărbaţi, femei, chiar şi copii). Părul i se zbârli pe spinare şi îl cuprinse o duioşie fără de margini. Începu să plângă şi el și o îmbrăţişă pe Alina, încurajând-o c-o să fie bine până la urmă.

— Alina, tu știi istoria Franţei, nu? Ştii când s-a răsculat poporul în 1789 și l-au detronat pe Ludovic al XVI le-a? Au murit în anii ăia (1799) mii de oameni

nevinovaţi care luptau pentru libertate. Atunci s-a declarat Prima Republică Franceză, în 1792. Au fost şi lupte fratricide. Capii revoluţiei s-au decapitat, spânzurat unii pe ceilalţi ca să ajungă la puterea deplină. După o lovitură de stat, Napoleon Bonaparte a instaurat Imperiul, în 1799… Nimic nu se face în lumea asta fără martiri, fără luptă, morţi nevinovaţi şi victime colaterale.

În marea durere care o încerca, Alina se lăsase dusă de val… n-avea nicio intenţie de a se împăca cu Roland, dar îmbrăţișarea lui în momentul acela de cumpănă îi prindea bine. După ce se sătură de plâns, se dezlipi din braţele lui puternice şi intră în baie… Se uită în oglindă şi aproape că nu se recunoscu. Ochii ei albaştri-turcoaz erau acum roşii şi pleoapele erau umflate… Obrajii îi ardeau, erau roşii şi umezi. Părul vâlvoi părea electrizat… Dădu drumul la apa rece şi-şi spălă obrajii până simţi că-i îngheaţă faţa. Se uită iar în oglindă şi-şi recunoscu în sfârşit trăsăturile… „Ascultă

fato, dacă n-ai să-ţi ţii cumpătul în asemenea momente o să cedezi iar ispitei de a fi dependentă de un bărbat care nu te respectă în adevăratul sens al cuvântului…” Se șterse voinicește cu prosopul aspru de frotir şi îşi perie părul bogat şi lung cu o încrâncenare care nu o mai caracterizase în ultimii zece ani… „Am început să vorbesc singură şi ăsta-i semn rău”, îşi spuse în şoaptă uitându-se pentru ultima dată în oglindă. Ieşi din baie şi-l ocoli pe Roland, care rămăsese ca o stană de piatră în mijlocul camerei şi se trânti în pat. El o privi cu ochi trişti dându-şi seama că momentul de slăbiciune al Alinei trecuse ca un vânt de primăvară şi că hotărârea ei de a-l părăsi rămăsese neschimbată… Ieşi din cameră cu paşi mărunţi de om bătrân împovărat de griji… Alina îşi ridică privirea şi-l urmări cu sufletul golit de sentimente. „Nu mă mai pot întoarce la el… E mult prea mult ce s-a întâmplat între noi…

Şi apoi nemernicul ăla de Jacques care m-a violat, era prietenul lui… nu mai poate fi nimic între noi! Oi fi

eu „Prostituată”, dar am şi eu demnitatea mea. Îşi luă caietul şi şi-l deschise la ultima pagină aşternută pe hârtie. Începu să scrie frenetic. Se grăbea… avea de spus prea multe într-un timp atât de scurt… O chema pământul, ţara în care se născuse… o voce interioară o îndemna să se întoarcă din pribegie şi ea – şi dorea s-o facă cât mai repede.

* * *

Se trezise pe un pat de spital după câteva zile de agonie, timp în care doctorii sârbi nu ştiau dacă o vor mai putea aduce la viaţă. Pierduse sarcina destul de înaintată şi făcuse şi o pneumonie zdravănă, din cauza faptului că stătuse mult timp în apa rece a Dunării… Deschise ochii şi văzu o lumină puternică ce venea de la fereastra mult prea mare şi mult prea aproape de patul ei. Era o zi însorită de august. Dădu să se ridice în şezut şi se simţi ameţită. Ar fi vrut să vadă cine e afară, dar lumina prea puternică o izbi direct în ochi şi ea îi închise automat. Un bărbat îmbrăcat în halat alb se

apropie în fugă de ea şi, într-o limbă necunoscută Alinei, ceru ajutor câtorva dintre surorile din salon… O culcă la loc în pat şi-i vorbi într-o românească stricată:

— Sunt doctorul Miro. Te rog să te şezi în pat. Bine că eşti în viaţă! Ai fost în comă câteva zile şi nu credeam că te mai faci bine… eu am părinţi români, de aia vorbesc româneşte.

Se aşezase în dreptul ferestrei, aşa, ca lumina puternică să nu-i dăuneze Alinei. Alina deschise ochii uşurel şi-l privi confuză.

— Ştiu că am traversat Dunărea înot, că m-au găsit grănicerii sârbi şi că m-au închis într-o carceră… Acolo am leşinat. Nu-mi mai aduc aminte de nimic. Unde sunt acum?

— Eşti într-un spital din Belgrad. Eşti în siguranţă. Cei care te-au găsit au făcut un raport în favoarea ta şi după ce te vei face bine vei fi transferată într-un lagăr din apropiere, acolo unde stau toţi refugiaţii politici şi emigranţii care nu mai vor să se întoarcă în România…

Ai pierdut sarcina… îmi pare rău! îi zise dr. Miro.

— Mie nu, îi răspunse Alina, fără să-şi dea seama. Tatăl copilului meu nenăscut m-a părăsit. Ce-aş fi putut să fac fiind gravidă, nu? Poate că e mai bine pentru mine…

— Da, poate… îi răspunse Miro, puţin mirat de reacţia fetei.

Alina trecu repede peste episodul din Iugoslavia.

Stătuse timp de șase luni într-un fel de „tabără prelungită”, împrejmuită cu sârmă ghimpată înaltă de trei metri. Făcuse iarna acolo şi nu-i fusese prea cald, căci toată lumea era „cazată” în nişte barăci de lemn, lungi cât o zi de post şi cu paturi suprapuse… Cunoscuse lume de tot felul… unii erau intelectuali care se opuseseră regimurilor din care fugiseră, alţii erau oameni simpli care pur şi simplu nu mai voiau să se simtă încătuşaţi de regimurile comuniste din Est. Lume multă, oameni pestriţi, femei uşoare care-şi vindeau trupul soldaţilor pentru o porţie de mâncare în plus, sau

un baton de ciocolată… Era mereu tăcută, se retrăgea în ea şi nu prea vorbea cu nimeni. Nu-şi dorea să-şi facă cunoştinţe noi, nu-şi dorea să afle alte destine tragice şi nici să-şi împărtăşească experienţa dură care o mânase către o ţară pe care nu o cunoştea şi de unde abia aştepta să plece…

Erau trataţi în general bine, dar parcă îi simţea pe gardieni „Lehămesiţi" de munca pe care o făceau… Slăbise mult şi nu-şi dorea să iasă în evidenţă. Viaţă o învăţase deja că nu trebuie să-şi etaleze frumuseţea şi curăţenia sufletească oricui îi ieşea în cale… Se călise. După şase luni fusese chemată la comandantul lagărului şi întrebată unde vrea să ajungă în Occident. Ea le răspunse hotărâtă că vrea în Germania, la Frankfurt şi dădu o declaraţie pe proprie răspundere că are rude în această ţară… apoi o duseseră la aeroport. Arăta ca şi când ar fi scăpat de la Auschwitz…

slabă şi neîngrijită, cu părul vâlvoi, netuns şi nepieptănat ca să-i acopere ochii aceia albaştri,

electrizanţi. Avionul era unul de marfă şi, fiind foarte mulţi, fuseseră înghesuiţi unul într-altul şi aşezaţi pe jos, căci nu aveau scaune. Zborul de două ore până la Frankfurt fu o întreagă aventură, căci nu aveau centuri de siguranţă şi la orice turbulentă, cei aflaţi în carlingă se ciocneau unii de alţii, ţinându-se cu ambele mâini de nişte frânghii care atârnau din loc în loc, înşirate pe nişte sârme foarte solide care traversau partea de sus a avionului… Era pentru prima dată când zbura şi culmea, nu-i era frică deloc. Îşi tot zicea în gând că dacă se întâmpla să cadă avionul, va fi cea mai uşoară şi cea mai scurtă moarte posibilă… iar cealaltă alternativă era mult prea roză, ca să nu spere… aceea de a ajunge cu bine la destinaţie… şi ajunsese într-un final. Îi coborâră ca pe nişte vite prin trapa posterioară a avionului. Mai toţi erau ameţiţi şi-şi legănau trupurile firave, împuţinate de foame, frig şi griji… ca termitele erau. Rămase printre ultimii şi-şi privea tovarăşii de suferinţă cum traversau pe jos pistele de aterizare luminate de balizele

reflectorizante… Era o noapte de februarie geroasă şi când păşi pe pista umedă, aproape îngheţată, îşi dădu seama că nu ştie încotro se îndreaptă, că nu ştie dacă Cristi ajunsese în acel oraş, aşa cum îşi propusese… şi pe deasupra nu mai avea nici haine. Avea o salopetă din doc, albastră, prin care vântul rece, de februarie trecea lejer, îngheţându-i trupul firav, aproape piele şi os… începu să alerge pe pistă spre aerogară să se mai încălzească puţin. Când intră prin uşile glisante de sticlă, o izbi căldura plăcută dinăuntru şi respiră uşurată.

Era ultima la coadă, la ghişeul unde prezentau paşapoartele provizorii făcute de sârbi. Urma să fie interogată de unul din poliţiştii germani care ştiau limba română. Fu întrebată la cine vrea să se cazeze. Le dădu numele fratelui său şi se uită împreujur spunându-şi:

„Nici ăştia nu-s mai breji decât noi… dar măcar sunt liberi…

sau mi se pare mie?”

— Domnişoară Alina Ioniţă, mi-ai spus numele

fratelui tău, dar nu ştii şi adresa?

— Nu, n-o ştiu, dar ştiu că a ajuns aici fugind cu un vapor românesc, în luna iulie anul trecut.

— Aha, adică şi el a fugit din România ca şi tine, nu?

— Da, da… acolo eram prea săraci şi oprimaţi ca să rămânem… muream de foame la propriu.

— Se vede cu ochiul liber, domnişoară. O să intri în carantină câteva zile.

— De ce? Nu am nimic, sunt sănătoasă! se răzvrăti Alina.

— Fato, vrei să rămâi în Germania sau nu? se răsti poliţistul la ea… Trebuie să te supui procedurilor noastre.

Nu vrem să intre cineva bolnav în ţară. După cum arăţi, parcă ai avea TBC pulmonar… O să vedem, o să faci analize, o să te hrănim cum trebuie ca să-ţi revii şi între timp o să-l găsim pe fratele tău.

Alina lăsă capul în jos, ruşinată de reacţia avută

mai înainte.

— Da, e mult mai bine cum ziceţi dumneavoastră.

Dacă aş pleca acum, aş muri de foame şi de frig pe străzi.

Se lasă condusă la unul din spitalele de stat din Frankfurt, unde fu examinată din cap până-n picioare şi fu hrănită cu vitamine şi mâncare bună… în câteva zile îşi mai reveni. Se plimba pe culoarele nesfârşite ale spitalului (nu ştia cum se numeşte, căci o aduseseră în noaptea în care aterizase pe aeroport) şi se mira cât de curat şi de îngrijit era totul în jurul ei. Bolnavii, inclusiv ea, erau trataţi omeneşte şi îngrijiţi cu profesionalism de către toţi doctorii şi asistentele din spital. Aici ar fi vrut să vorbească cu cineva, dar nu înţelegea nicio boabă germană, aşa că se saluta cu toată lumea zâmbind şi dând din mâini… Culoarea obrajlor ei devenise rozalie şi ochii îi sclipeau de mulţumire… Ajunsese la destinaţie… Acolo, credea ea, era raiul pe pământ. Ar fi rămas în spitalul ăla pentru tot restul vieţii şi ar fi privit

de la etaj, prin geamurile imense de sticlă groasă, cum ningea în luna lui februar la Frankfurt… Era o feerie. Parcul spitalului era imens şi copacii plini de promoroacă îşi aplecaseră crengile sub greutatea zăpezii aşternute. Privea lumea alergând de colo-colo prin curtea interioară şi nu se speria de nicio salvare care intra în viteză la urgenţă. Ştia că acolo bolnavii erau în siguranţă, ştia că acolo doctorii se luptau într-adevăr cu moartea, cu boala şi învingeau întotdeauna pentru că le pasa… Din păcate veni şi ziua când trebui să părăsească locul în care se simţea în siguranţă şi începea o nouă aventură, într-o lume total necunoscută ei, Germania… Ieşi din salon, nehotărâtă încotro s-o ia… Mergea aiurea pe holurile întortocheate şi nesfârşite ale spitalului şi se gândea cu tristeţe că afară n-o va aştepta o viaţă tocmai uşoară… Cineva de la secretariatul spitalului o anunţase că fratele ei, Cristi Ioniţă, o aştepta în curte. Se apropia cu paşi măsuraţi de ieşire şi inima ei se făcea din ce în ce mai mică, răsuflarea i se accelera şi simţi o durere

puternică în piept… Îşi puse mâna între sâni, ca şi când ar fi vrut să şi-o scoată de acolo şi să-i spună să-i mai dea un pic de răgaz, să afle cum e adevărata lume liberă, chiar dacă persoana care ar fi trebuit s-o aibă în grijă, era chiar „călăul” ei din adolescenţă… Tresări atunci când îl văzu pe Cristi. Se îngrăşase şi se buhăise, iar ochii lui albaştri, abia că se mai vedeau, prinşi între grăsimea obrajilor şi a pleoapelor… Nu era singur. Era însoţit de un tânăr mulatru, cu ochii verzi şi trup atletic. Acesta se uită uimit la apariţia ei în capul scărilor şi făcu un gest neaşteptat: se apropie de ea şi-i întinse mâna vânjoasă ca să coboare scările.

„De unde ştie ăsta că sunt sora lui Cristi?”, îşi zise Alina în gând, ţinându-se de balustradă.

— Gutentag, mainen heren, Alina! o întâmpină el slugarnic… sau amabil?… depinde cum priveai problema… Eu sunt prietenul lui Cristi şi sunt portorican. Mă numesc Luiz.

Alina îi întinse mâna tovărăşeşte şi i-o scutură

zdravăn.

— Gutentag, eu sunt Alina, aşa e… dar frate-miu de ce nu vine să mă îmbrăţişeze?

Cristi, ce-i cu tine, ce aştepţi acolo că un orb pomana trecătorilor? îi strigă Alina în româneşte…

— Te aşteptăm mai demultsor mi-o… ai ajuns mult prea târziu. Trebuie să-ţi dau o veste foarte proastă.

— Ce veste? Nu mă primesc ăştia la ei în ţară?

— Nu, nu e vorba de asta… dar Mihai, ştii, iubitul tău comandant, a dispărut de pe vas înainte de a ajunge în portul Anvers.

Alina se clătină pe picioare şi se sprijini şi mai tare de multatru, ca să nu leşine.

— Cum adică? Ce vrei să spui, a murit, sau că a evadat şi el ca şi tine?

— Eu îţi spun ce-au constatat marinarii în timpul traversării golfului Biscaya. Nu l-au mai găsit nici în cabină, nici pe punte, nici la maşină… e dat dispărut… asta e…

Alina se gândi o clipă şi-şi dădu seama că oricum nu l-ar mai fi văzut vreodată pe Mihai, aşa că se îmbărbătă singură şi-şi îndreptă corpul zvelt. Îl privi scrutător în ochi pe Cristi şi zise hotărâtă:

— Aşa i-a fost soarta… sau mai ştii, ţi-a luat-o înainte şi o fi prin Portugalia, Spania, pe undeva… nu mă mai interesează individul ăla! (şi-i povesti lui Cristi cum trebuise să fugă din ţară din cauza soacră-sii şi bineînţeles, a lui Mihai). Voia să uite, să şteargă cu buretele tot ce fusese murdar în viaţa ei şi s-o ia de la zero, într-o ţară minunată.

(aşa credea ea), ca Germania.

— Hai să mergem, că tot nu mă îmbrăţişezi, îi pomeni ea lui Cristi şi o luă înainte cu paşi hotărâţi către ieşirea din curtea spitalului.

Când păşi pe trotuarul rece, umed dar neted şi curat ca în palmă, o cuprinse o bucurie fără margini, căci ştia din auzite cât de ordonaţi şi de harnici erau germanii. Cei doi bărbaţi o urmau îndeaproape şi se

mirau, fiecare în felul lui, cât de frumoasă era femeia care mergea maiestuos înaintea lor. Cristi deja îşi freca mâinile de satisfacţie c-o să facă bani frumoşi de pe urma ei, iar Luiz era în extaz… Se îndrăgostise la prima vedere. Părul lui negru abanos devenise şi mai sârmos la gândul apropierii lui de această femeie senzuală.

O luară pe jos către „casa” lui Cristi şi Alina avu prilejul de a vedea unul din cartierele bune ale oraşului… Din păcate trecură de acesta şi intrară pe nişte străduţe înguste, dosnice, mai puţin curate decât şi-ar fi dorit ea să vadă şi se opriră în faţă unui bloc vechi, dărăpănat, cu inscripţii şi desene pornografice pe el… Alina se uită speriată la frate-su şi-l întrebă intrigată:

— De ce ne-am oprit aici? Să nu-mi spui că stai în magherniţa asta că te omor, auzi? Cristi surâse trist şi-i arată scara mizeră prin care trebuiau să intre ca să urce la primul nivel…

— Dar ce credeai că aici sunt câinii cu covrigi în

coadă.

Alino? Ştii cu ce ne ocupăm noi? Suntem spălători de vase într-o pizzerie şi vindem droguri nenorociţilor ăstora de nemţălăi fără ocupaţie! Asta am ajuns să fac aici. Nu te aştepta la prea mult confort, că n-o să-l capeţi prea curând şi nici uşor… doar dacă accepţi să te mai culci cu drogaţii ăştia bogaţi, care s-au plictisit de curvele lor blonde şi grase! Ei, ce zici, batem palma? Cunosc eu pe unul care are vilă cu piscină şi nu-şi prea mai „găseşte locul în peisaj”…

poate te ia şi de nevastă, mai ştii…

— Da, o să mă ia ăla de nevasta, aşa cum m-au luat şi ăia cu care m-am culcat în România! se răsti Alina la el şi dădu să fugă pe scări înapoi în stradă. Îşi dăduse seama că nici aici nu scăpase de destinul tragic care-i fusese hărăzit…

— Ce mama dracului am mai fugit din ţară, dacă şi aici tot meseria de „prostituată” o s-o fac? Ia du-te dracului cu tâmpeniile tale cu tot că mă descurc şi

singură!

Ieşise deja în strada îngustă şi alerga cât o ţineau picioarele, doar, doar n-o va mai prinde nimeni din urmă.

Luiz alergă după ea şi o urmări câteva străzi până o prinse de mână. Alina începu să ţipe şi el îi astupă gura vorbindu-i într-o spaniolă stricată, să se potolească c-or să vină poliştiştii germani şi or s-o trimită înapoi în ţară. Alina tăcu dar îi spuse răspicat că nu mai vrea să dea ochii cu Cristi.

Luiz îi luă mâna şi i-o sărută cu un fel de pioşenie plină de respect şi-i declară că s-a îndrăgostit de ea la prima vedere.

Îi propuse s-o ducă la el acasă şi s-o ia de nevastă… (vechea poveste)… Alina n-avea nici cea mai mică îndoială că va trebui să se culce cu el ca să scape de frate-su, dar acceptă varianta cea mai puţin mizerabilă a venirii ei în Germania.

Se mulţumea cu atât de puţin pentru că altă cale

mai bună nu avea şi mulatrul ăla frumos chiar îi plăcea… măcar se culca cu unul cu care i-ar fi făcut plăcere oricărei femei să se culce… Se luară de mână şi alergară cât putură de repede până la prima staţie de metrou. Luiz o conduse în subteran şi o „aruncă” în primul metrou ajuns în staţie. Alina era atât de dezorientată şi de împiedicată, de nu vedea pe unde merge şi nici lumea din jurul ei… Ajunseră în alt cartier al Frankfurtului şi ieşiră din staţia de metrou. În faţă era un parc plin de copaci îmbrăcaţi într-o mantie de promoroacă şi stratul de zăpadă de pe jos era destul de mare ca să te obosească atunci când te grăbeai… Alina se opri dintr-odată şi, zărind o bancă îmbrăcată în zăpadă, se aşeză pe ea.

Simţea cum răsuflarea ei se accelerase şi începuse să transpire abundent din cauza stresului, a emoţiilor şi a grabei cu care fugise de Cristi.

— Stai că mor! îi spuse lui Luiz într-o spaniolă amstecată cu româna.

Se lăsă pe spate şi privi cerul de cristal. Soarele amiezii îi încălzi faţa înroşită de atâta efort. Îi ceru o ţigară şi Luiz îi întinse una fără filtru. O privea cu ochi galeşi. Ochii lui de culoarea topazului îşi măreau pupilele şi deveneau ciocolatii.

— Ce-i asta? îl întrebă Alina, uitându-se la ţigara neobişnuită pe care i-o întinsese Luiz.

— Marijuana, draga mea. Luiz îşi aprinse şi el una şi după primele fumuri era deja în extaz…

— Marijuana? Păi ăsta-i un drog, sări Alina că arsă! Eu nu fumez aşa ceva.

— Hai fumează, c-o să te simţi mult mai bine… o să-ţi dispară frica şi anxietatea. O să fii mult mai sigură pe tine şi o să priveşti viaţa altfel…

Alina se uită la el suspicioasă, dar mutriţa lui devenise atât de luminoasă, de destinsă, că nu putu să reziste tentaţiei. Îi luă bricheta din mână şi-şi aprinse jointul. După două fumuri era deja ameţită şi exaltarea veni la pachet… la urma urmei nu se putea muri dintr-o

ţigară, nu? Din momentul ăla Alina nu prea mai putu să-şi amintească mare lucru din aventura ei în Germania. Ştia că Luiz o dusese într-un apartament decent, dar că nu ieşise aproape deloc de acolo, timp de câteva luni. Amintirile ei erau vagi şi se mărgineau la sex amestecat cu alcool şi droguri. Nu-şi amintea nici măcar cum arăta apartamentul care, mai tot timpul, avea draperiile trase. Trăise într-un fel de transă, în acea iarnă plumburie, la Frankfurt. Avea amintiri tulburi despre Luiz, despre prietenii lui care trecuseră prin „alcovul" ei… totul era învăluit în fum… fum de marijuana, opium… probabil trăsese şi cocaină… nu-şi mai amintea mare lucru… nu ştia nici acum cât timp stătuse acolo, când era noapte, când era ziuă, dacă mâncase, dacă se spălase vreodată…

* * *

O apucă frisonul scriind despre acea perioadă tulbure din viaţa sa. Şi-o ştersese din memorie timp de 10 ani, dar acum trebuia să şi-o reconstituie. Era

oripilată de gândul că se drogase o perioadă bună de timp şi se prostituase inconştient, cine ştie cu câţi bărbaţi, dar nu putea trece peste asta… Mark, băiatul ei cel mai mare, era dovada vie că Ea trăise acele momente de coşmar. Probabil că şi-ar fi lăsat oasele prin apartamentul cu pricina dacă n-ar fi rămas gravidă şi nu i-ar fi crescut burta vizibil. După câteva luni, Luiz îşi dădu seama că ceva nu era în regulă cu Alina. Ea, în schimb, era mai mereu beată şi drogată şi nu realiza că o fiinţă fragilă creştea în pântecul ei…

— Alina, ce-i cu tine? Te-ai îngrăşat, eşti puturoasă, nu faci nimic în afară de sex, băutură şi droguri!

Luiz începuse să-i reproşeze în fiecare zi că nu mai era bună de nimic şi că n-o mai vor clienţii de împuţită ce era… Apartamentul devenise o ghenă de gunoi. Alina nu mai era în stare de nimic altceva şi toată mâncarea, băutura şi ţoalele ei, nespălate de luni de zile, erau aruncate prin toată casa. Mirosul era pestilenţial, nu

se mai putea respira aşa că Luiz o luă în braţe şi o băgă în cadă cu forţa. O spălă bine şi o schimbă cu lucruri cumpărate de la second-hand. Oricum arăta mult mai bine decât înainte… Alina era semiconştientă şi nici nu mai voia să mănânce. Se ascuţise ca „lupta de clasă”, dar burta îi tot creştea, aşa că Luiz se hotărî într-o zi s-o dea afară în stradă.

Se făcuse deja vară. O vară răcoroasă, ploioasă…

Alina se trezi în stradă, alături de alţi vagabonzi care cerşeau pe acolo. Constată că are la ea doar o bocceluţă cu câteva schimburi şi o burtă mare care o cam stânjenea la mers. Colindă străzile în căutarea unui adăpost până obosi şi se aşeză pe treptele unei biserici. În lipsa drogurilor şi a băuturii începuse să aibă frisoane şi se simţea din ce în ce mai rău. Cu ultimele puteri bătu în poartă bisericii şi leşină acolo. Se trezi într-o mănăstire, sau mai bine zis într-un spital al unei mănăstiri protestante. Iar era gravidă, iar era bolnavă… mintea îi era destul de tulbure, nu prea-şi amintea cine

era, de unde venea, nu ştia încotro s-o ia… Se perindară pe la căpătâiul ei diverşi preoţi, doctori, măicuţe.

Îi fusese atât de rău din cauza sevrajului că nici nu-şi amintea când îl născuse pe Mark, la şapte luni, desigur. Abia după ce-l văzu, negru şi bucălat, îşi dădu seama că viaţa ei are un sens. Acum era mamă, trebuia să fie mai responsabilă, dar nu ştia cum. Începuse să-şi revină mental.

Realiza abia acum prin ce trecuse şi-şi ţinea bebeluşul strâns la piept de frică să nu i-l ia cineva. Îşi aminti cum venise cineva de la Poliţie şi o interogase. Încă nu ştia limba germană, aşa că-i răspunse în franceză şi îl minţi că-i franţuzoaică. Nu mai avea niciun act la ea, aşa că fu crezută pe cuvânt şi trimisă în Franţa cu copil cu tot. Avea un paşaport provizoriu pe numele de Alina Ioniţa. Faptul că-i pusese numele Mark, copilului ei, o făcuse mai credibilă decât se aşteptase. Declarase că e din Paris, aşa că autorităţile germane o trimiseseră direct la „destinaţie”…

Aşa se trezi Alina franţuzoaică „get beget”, cu un copil în braţe, cerşind pe străzile Parisului.

Era deja toamnă… trecuse un an şi ceva de când fugise din România şi nu-şi amintea mai nimic din anul ăla.

Vagabonda pe străzile din jurul Turnului Eiffel şi mai intra în vorba cu câte un cerşetor francez sau de altă naţie…

Începuse să se facă frig şi nu prea avea vreo şansă să se adăpostească undeva. Mark răcise şi tuşea tot timpul. Făcea foamea de ceva vreme şi nu mai avea nici lapte, să-i dea copilului să sugă. Era disperată… nici nu vedea pe unde călca… mintea ei era confuză şi se aşeză obosită lângă un flaşnetar. Cerşetorul o privi cu ciudă, dar i se făcu milă de copil şi-o întrebă dacă mâncase ceva… Alina îi răspunse că nu şi amărâtul ăla îi dădu un corn franţuzesc. Alina muşcă cu poftă din cornul acela şi avu o senzaţie de beatitudine…

papilele ei gustative nu mai simţiseră un gust

asemănător până în clipa aceea şi cornul deveni „o masă copioasă”.

pentru ea. Ceru şi o gură de apă şi începu să-şi revină în puteri… Abia atunci văzu că flaşnetarul avea un flaut, din care mai cânta din când în când… i-l ceru şi încercă să sufle în el, neştiind că mai poate cânta şi ea. Suflă uşurel în el, neîncrezătoare… după câteva încercări îşi puse copilul în poală şi cântă libretul operei „Flautul fermecat” de Mozart.

Sunetele cristaline ale operei lui Amadeus se răspândiră în toată piaţa Turnului Eiffel şi lumea se adună imediat. Alina închisese ochii şi era atât de transpusă încât nu-şi dădu seama că făcuse „furori” printre trecători şi turişti… banii începuseră să se adune la picioarele ei, depuşi cu pioşenie de către numerosul auditoriu. Abia când termină de cântat, îşi deschise ochii şi privi în jur… O mare de oameni izbucni într-un ropot de aplauze şi Alina fu sufocată de lumea care voia s-o atingă măcar cu un deget, de parcă ar fi fost vreo sfântă.

Îşi strânse copilul în braţe şi fugi cât o ţinură puterile din mijlocul mulţimii lăsând acolo toţi banii adunaţi. Se tot uita în urmă, fiindu-i frică să nu fie urmărită de marea de amiratori şi se izbi de un bărbat, mai, mai să-şi scape copilul din braţe… era Roland. Auzise şi el libretul şi o văzuse de departe pe Alina cu copilul în poală. Îşi dăduse seama că-i cerşetoare dar pentru el talentul nu avea graniţe. O opri scuturând-o de umeri, ca să-şi vină în fire.

Alina se uită la el atât de speriată și Roland își dădu imediat seama că ceva nu e în regulă cu ea… nu era franţuzoaică.

— Madame, unde fugi aşa? Ce-i cu dumneata şi cu copilul ăsta mic? De cine fugi, de cine te ascunzi? Stai că nu-ţi fac niciun rău! o zgudui iar Roland.

— Fug de mulţimea aia… de ce vine după mine? delira Alina…

— Nu vine nimeni după tine draga mea, cum te cheamă, de ce stai pe străzi cu copilul ăsta aşa de mic?

— Prea multe întrebări, domnule… nu-mi placi! Eu sunt liberă, sunt ţigancă şi cânt pe străzi… ai ceva împotriva?

Sunt moartă de foame, de frig şi oboseală… am 100 de ani de experienţă de viaţă în spate… am obosit deja. Nu vrei dumneata copilul ăsta? Eu l-am făcut. Îl cheamă Mark şi e bolnav. Eu nu mai am ce să-i ofer… doar moartea mea îl va elibera… sunt o femeie pierdută, n-am ţară, n-am casă, n-am nimic! Delirul Alinei ajunsese la paroxism şi Roland îi puse mâna la gură ca să n-o mai audă lumea.

— Taci odată… te iau la mine acasă! O să am grijă să te înzdrăveneşti şi tu şi copilul tău! îi şopti Roland la ureche… şi avusese grijă timp de 10 ani…

* * *

Recunoştinţa Alinei era fără margini şi n-o tăgăduia nici în forul ei interior. Scria şi plângea în hohote aducându-şi aminte de întâlnirea ei providenţială cu Roland… Se auzea de jos, din camera de oaspeţi.

Roland urcă în viteză cele câteva trepte şi intră în dormitor. Alina era răvăşită de plâns, avea ochii roşii şi-şi ştergea nasul cu o batistă…

Roland se gândi că poate mai are o şansă şi îngenunche la marginea patului, luându-i mâna şi sărutându-i-o…

— Alina iubita mea, de ce plângi?

— Scriam despre întâlnirea noastră. Tu însemni Providenţa pentru mine, dragule… dacă nu erai tu, poate că nici eu, nici Mark, nu mai eram acum în viaţă…

— Deci recunoşti că ai avut noroc de întâlnirea noastră… şi totuşi, vrei să pleci. De ce, ce te atrage la amărâta aia de ţărişoara, care acum e în plină revoluţie?

— Da, vreau să plec, Roland. Mi-e dor de pământul ăla dobrogean, de vânturile năprasnice din timpul iernii şi de Marea Neagră, lângă care locuiam… mereu tulburătoare, mereu schimbătoare, când albastră şi limpede, când neagră şi tulbure, cu valuri cât casa de mari… mi-e dor de „ai mei”, mi-e dor să vorbesc în

româneşte, să înjur birjăreşte, să mă cumetresc cu comercianţii din piaţă! Și vreau să văd cu ochii mei cum s-a răsculat poporul român, vreau să iau parte la Revoluţie! Îţi dai seama că sunt aproape zece ani de când am fugit ca o laşă şi mi-am lăsat compatrioţii să facă foamea şi frigul acolo, pe meleagurile natale? Tu eşti francez şi n-ai putea să pleci în altă parte a lumii, pentru atât de mult timp… acum mă crezi că nu mai rezist aici?

— Pe de-o parte te cred, draga mea, dar ce faci, îţi laşi familia iubitoare, copiii mici, pentru o himeră?… Dacă nu se va schimba nimic în România şi vei face puşcărie?

— Nu cred asta nici în ruptul capului! Românii au răbdat prea mult în mizerie şi sărăcie… îţi dai seama că au trecut aproape 50 de ani de când au venit ruşii şi au instaurat comunismul în România? Cât crezi că mai putea să dureze? Eu am mai ascultat Europa Liberă şi eliberarea a venit tot dinspre Răsărit, de la Gorbaciov.

— Ştiu, sunt informat, n-avea grijă! Totuşi, cred că mai ai şi alte motive, mai plauzibile, de a pleca… Apropo, vreau să-ţi dau o veste tristă: am primit un telefon de la spitalul unde a fost internat Jacques… a murit săracul. A făcut stop cardiac în urma infarctului. (Roland era trist că-şi pierduse cel mai bun prieten, dar şi mai trist că-şi va pierde şi iubita în curând).

Alina făcu ochii mari şi se lasă moale pe perna de mătase… n-avu cuvinte de consolare pentru Roland. Jacques fusese „o lepră" care o dorise pe iubita (soţia) prietenului lui din prima clipă în care o cunoscuse şi murise „fericit" că-şi atinsese scopul de a o viola… Sentimentele Alinei erau amestecate. Îi era milă de Roland, îl compătimea pentru buna credinţă şi loialitatea de care dăduse dovadă faţă de Jacques şi, în acelaşi timp, avea marea satisfacţie că blestemul ei de ţigancă se împlinise. „Lepra" îşi dăduse sufletul pe „altarul iubirii" şi nu mai constituia un obstacol în calea relaţiei ei cu Roland. Acest viol va rămâne secret şi se va duce

în mormânt odată cu psihiatrul… Rămăsese cu ochii larg deschişi şi lacrimi mari i se prelingeau pe obrajii deja înroşiţi de plânsul de mai devreme… acum era mult mai liniştită… Roland se uită timid în ochii ei şi încercă s-o îmbrăţişeze… Alina se feri de el, răsucindu-se spre mijlocul patului.

— Stai că nu avem cale de întoarcere acum. Probabil mă voi întoarce într-o zi, după ce-mi voi ispăşi păcatele şi voi face „penitenţă” alături de „neamul meu cel românesc”…

Deocamdată mă cam grăbesc şi nu-i timp de pierdut…

suntem în 18 decembrie, ziceai? Te rog să dai un telefon la aeroport şi să-mi rezervi un bilet pentru 20, dacă au curse spre Bucureşti.

Roland se ridică şi se duse să dea telefon. Scena de dinainte îi adusese aminte de începuturile relaţiei lor, de atracţia pe care Alina nu înceta să şi-o exercite asupra lui, de senzualitatea acestei ţigănci (gitanes), care

te ducea de la exaltare la paroxism şi rămâneai pe veci sclavul ei sexual, numai dacă voia Ea… Şi uite că venise vremea ca Ea să nu mai vrea asta. Avea şi el demnitatea lui de „macho” şi încerca din răsputeri să nu mai insiste, s-o lase liberă să plece… Oricum era vina Lui că se întâmplaseră toate astea.

Din propriu-i orgoliu voise s-o pună la pământ pe „femeia vieţii lui”, s-o calce în picioare doar pentru că era gelos şi suspicios pe stările ei depresive. O pierduse definitiv acum şi îl pierduse şi pe Jacques în aceeaşi „bătălie”. „Ce orgoliu prostesc am avut şi cât de singur o să rămân acum”, îşi zise el în gând, punând mâna pe telefon… După un sfert de oră reveni în dormitorul matrimonial cu un bileţel în mână.

— Uite, aici ai rezervarea! Plecarea e de pe aeroportul De Gaulle, la ora 14.00. Ajungi la Bucureşti pe la ora 17.00… sper că eşti mulţumită… Mă mir că românii n-au închis şi graniţele aeroportuare…

Alina ieşise de sub duș şi-şi făcea toaleta de

noapte înainte de a se culca… Îşi revenise, zâmbea şi şi-i mulţumi uitându-se la el prin oglinda mare de cristal.

— Alina, mă uimeşti! Văd că ţi-ai revenit, nu mai eşti tristă…

— Prin câte greutăţi şi aventuri am trecut eu, dacă nu eram o optimistă aş fi murit de tânără… vezi că am terminat jurnalul. E pe noptieră. Sper să-l publici şi să-mi trimiţi şi mie nişte bani din vânzarea lui… Sunt sigură că va face furori printre cititori. Aici, în Franţa, lumea gustă astfel de române. În România, abia de acum încolo vom avea libertate… da, sunt mulţumită că nu mai am secrete faţă de tine, faţă de nimeni, în general… da, sunt mulţumită că am doi copii reuşiţi şi un „soţ” care va avea grijă de ei… şi da, sunt mulţumită că plec la „mine acasă”!

Turuia zglobie, agitându-se prin cameră. Îşi făcea bagajele şi n-avea timp să se uite la „soţul” său, care se aşezase pleoştit pe unul dintre fotolii… În timp ce Alina

era plină de vervă, Roland era din ce în ce mai secătuit pe dinăuntru… Se ridică gârbov şi-şi îndreptă paşii obosiţi către scările din hol. Ieşi nebăgat în seamă şi se sprijini de balustradă ca un om bătrân… era începutul sfârşitului pentru el… nu mai exista nicio speranţă. Alina nici nu bagă de seamă că era iar singură în dormitor. Deschisese nişte geamantane mari şi-şi arunca lucruri acolo, alandala. Cu cât pleca mai repede, cu atât suferea mai puţin… Ştia c-o să-i fie dor de copii, ştia c-o să sune des să vorbească cu ei, dar voia s-o ia iar de la capăt. Lumea era într-o schimbare majoră… Ţările comuniste se răzvrăţiseră împotriva sistemului şi comunismul se prăvălea la vale ca o movilă de pământ luată de ploi torenţiale. Poporul ei, alte popoare aflate în aceeaşi situaţie, era pe străzi, lupta cu ,,armă în mână", manifesta… SE TREZISE DIN AMORŢIRE şi Ea nu era acolo? ,,Nu, nu se poate să nu iau şi eu parte la lupta asta!

Doar n-am fugit degeaba din ţară, doar n-am riscat

să-mi pierd viaţa în Dunăre, în Germania, şi aici, în Franţa, ca acum să nu am satisfacţia de a-i „îngropa de vii” pe nemernicii ăia care ne-au oprimat atâţia amar de ani!!!”

Se trezi odată cu zorii şi sări din pat sprintenă ca o căprioară. Se simţea mai adolescentă decât fusese vreodată în viaţa ei. Alergă la geam şi deschise fereastra.

Afară ningea şi zăpada reflecta lumina zorilor atât de intens încât ai fi crezut că era în miezul zilei. Respiră adânc aerul tare şi-şi umplu plămânii cu oxigen amestecat cu ozon. Făcu câteva mişcări de înviorare şi începu să tuşească…” Trebuie să mă las de fumat; e ca un drog pentru mine şi n-o să mai am nevoie de el, acum”. Intră în baie şi-şi făcu toaleta, apoi se îmbrăcă în linişte, nevrând să-i trezească pe copii, care aveau camera foarte aproape de a ei. Nu aprinse nici lumina pe scara largă care ducea la parter, atunci când îşi cără valizele jos. Obosită de atâta greutate intră în bucătărie

şi-şi făcu o cafea. Nu-i era foame, dar mâncă totuşi un corn franţuzesc înmuiat în cafeaua aburindă. Ascultă liniştea din casă şi i se păru că e singură… se întrebă speriată: „Ce caut eu în casa asta, ce caut eu în ţara asta?”. „Aici sunt şi am fost mereu singură, într-o societate care nu m-a adoptat şi în care nu m-am integrat. Singurele fiinţe care m-au ţinut aici au fost copiii mei… atât şi nimic mai mult… şi acum o să-i las aici şi o să plec înapoi acasă”. Îi dădură lacrimile, dar nu putea face nimic mai mult de atât…

o să vină şi o să-i ia cu Ea atunci când vor fi mai mari şi vor înţelege cine a fost mama lor şi de ce a plecat lăsându-i într-o casă străină. Da, da, sunt sigură că vor înţelege! suspină Alina, în timp ce-şi îmbrăca haina de zibelină şi-şi încălţa cizmele de lac, înalte până la genunchi. Luă telefonul fără fir şi ieşi în holul de la intrare. Comandă un taxi pentru aeroport. Se întoarse tiptil în casă şi-şi scoase geamantanele în curte, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Taxiul

deja ajunsese şi-i făcu semn şoferului să ia bagajele. Încuie uşa de la intrare şi lăsă cheia sub preș. Urcă repede în maşină transpirată de atâta emoţie şi efort şi începu să plângă cu sughiţuri… nu-i plăceau despărţirile şi preferase să fugă ca o hoaţă, ca să nu declanşeze o adevărată dramă. Ura să-şi vadă copiii plângând şi rugându-se de ea să rămână… ştia că nu mai putea s-o facă…

— Bonjour madame, de ce plângeţi? La ce aeroport să vă duc? o întrebă şoferul trezind-o la realitate.

— Bonjour monsieur! Duceţi-mă la Charles de Gaulle!

— Oui madame, vă grăbiţi?… nu e prea aproape de aici, ştiţi nu?

— Ştiu, dar nu mă grăbesc. Am avion la ora 12,00, la prânz şi acum e ora 8,00 dimineaţa… am tot timpul din lume să ajung…

Nu-şi dădu seama când ajunsese la aeroport, când

îşi luase biletul şi trecuse de controlul de graniţă. Timpul zburase pur şi simplu şi Ea se gândea cu tristeţe la golul pe care-l lăsase în urmă şi cu bucurie la reîntoarcerea în ţară. Stătea pe unul dintre scaunele incomode, din metal, înşirate în holul de plecare al aerogării şi se uita pierdută la avioanele ce-şi luau zborul spre cerul albastru care cernea la nesfârşit fulgii de zăpadă… Deodată tresări. Cineva o bătuse pe umăr şi-i rostise numele. Îşi ridică privirea tristă şi văzu un munte de om, postat în faţa ei. Era un tip grizonant, cu ochii albaştri, foarte înalt şi solid, îmbrăcat într-un palton negru, lung… nu-l recunoscu şi încercă să-i ocolească privirea făcându-se că nu aude. El se aşeză lângă ea şi o privi insistent, întrebând-o încă o dată:

— Nu vă supăraţi doamnă, numele dumneavoastră este Alina?… şi se uită în ochii ei azurii, vorbindu-i într-o română stricată.

— Dar dumneata cine eşti? îl chestionă Alina la rându-i.

— Eu sunt Mihai, iubitul tău, ce, nu mă mai recunoşti?

— Poftim? Mihai e mort demult, s-a înecat în golful Biscaya, ripostă ea.

— Nu, nu m-am înecat, doar că am avut grijă să nu se afle despre mine că sunt în viaţă… Alina, iubita mea, tu eşti!!! rosti Mihai înflăcărat şi o luă în braţe ca pe un copil.

Vai, dar ce slabă eşti!… Unde te duci, de unde vii, mergi în ţară?

O strângea în braţe şi-i punea o mie de întrebări, negândindu-se că şi ea, la rându-i, avea dreptul ăsta şi totuşi n-o făcea… Se lăsase moale în braţele lui vânjoase şi-şi rezemase capul pe umărul lui, fără să se gândească la nimic. TĂCEA… El o scutură zdravăn de umeri şi abia atunci ea îşi ridică privirea… plângea încet, cu lacrimi mari.

Privirea-i era înceţoşată şi ochii îi transmiteau fericirea revederii…

— Alina, de ce nu vorbeşti cu mine? o întrebă El, intrigat.

— Acum nu pot, bolborosi Ea, căutându-şi o batistă în buzunarul hăinii de blană.

— Cum adică, nu poţi?… Mihai îi întinse o batistă mare, bărbătească, cu care Alina îşi şterse lacrimile şi nasul… apoi se aşeză, din nou, pe scaunul din metal.

— Acum pot, dragul meu Mihai. Abia acum te-am recunoscut. Au trecut anii peste noi amândoi, tu ai încărunţit şi nu te-aş mai fi recunoscut, dacă n-ai fi făcut tu primul pas (îşi lăsă în jos privirea, ruşinată).

— Nu-i nimic, Ştiu că am îmbătrânit, că m-am schimbat. Am muncit mult, m-am chinuit printre străini, dar am reuşit. Am o mică companie de vase de perscuit oceanic şi n-o duc rău deloc în Franţa, dar acum că românii s-au revoltat împotriva lui Ceauşescu, vreau să plec în ţară, să particip la revoluţie. Tu ce-ai făcut în timpul ăsta… de fapt, ce cauţi în Franţa?

— Eh, e o poveste prea lungă ca să ţi-o spun în

câteva cuvinte. Şi eu mă întorc în România cu avionul ăsta… uite că au anunţat îmbarcarea, hai să ne grăbim! Abia aştept să calc pe pământ românesc! Şi eu am fugit din ţară tot în perioada când ai fost tu dat dispărut… tu ai mai vorbit cu ai tăi, ştii ce fac?

— Nu, ei nu ştiu nimic despre mine, nu ştiu că trăiesc…

— Atunci nu ştii ce-am păţit eu din cauza mamei tale!

— Ce, ce s-a întâmplat, spune-mi Alina! o întreabă Mihai, intrigat.

— O să avem tot timpul din lume, să ne povestim vieţile noastre de după evadarea din ţară… ai răbdare, hai să ne îmbarcăm în avion!

Timpul zbură odată cu avionul şi după trei ore şi jumătate stewardesa îi anunţă în româneşte să se pregătească de aterizare. Plecaseră cu o cursă Tarom şi în avion erau majoritatea români, stabiliţi în străinătate. În timpul zborului îşi povestiră peripeţiile prin care

trecuseră în cei zece ani de când se despărţiseră şi acum, uşuraţi de povara întâmplărilor neplăcute, provocate de soarta crudă care le fusese potrivnică, Alina îi şopti la ureche:

— Poate aşa a fost să fie, să ne reîntâlnim după zece ani, mai maturi, mai încercaţi de viaţă şi cu lecţia învăţată temeinic.

— Doamne, dar ce filosofic vorbeşti, draga mea! ţi-a priit experienţa din Franţa.

— Da, pentru că am avut ce învăţa de la un om integru… din păcate, experienţa de dinainte mă debusolase complet.

Înainte să se ridice de pe scaune, stewardesa îi anunţă că a început Revoluţia şi s-ar putea să se tragă în oameni, în aeroport şi pe drumul spre Bucureşti.

— Ei acum şi voi! strigă Mihai la ea. Doar e revoluţie, n-aţi vrea să stăm cu braţele încrucişate! Am venit să-i răzbunăm pe românii care au murit de foame şi de frig.

Toţi cei aflaţi în avion îl aprobară printr-un ropot de aplauze. Alina îl trase deoparte şi-i şopti că ea vrea să ajungă acasă, la Constanţa, că şi acolo se duceau lupte… şi mama ei nu răspunsese cam demult, la telefon. Era îngrijorată…

— Da, da, o să te duc la Constanţa şi apoi mă întorc să mă răfuiesc cu nemernicii ăştia de comunişti! îi ţipă Mihai la ureche.

— Iar mă laşi de izbelişte, acum chiar vrei să mori, ce naiba faci?

— „Nu mor caii când vor câinii”, să știi, draga mea!

— În orice caz eu nu vreau să mor ca proasta, tocmai acum. Am doi copii de adus acasă!!!

— Sigur nu e niciunul al meu?

— Sigur! Pe al tău l-am avortat după ce am trecut Dunărea înot. Să-i mulţumești maică-tii pentru asta!

— Mama nu mai trăieşte, se întristă Mihai. I s-a pus pe suflet dispariţia mea.

— Şi de unde ştii asta? îl întrebă Alina prea ocupată să-şi recupereze bagajele de cală… Hai că-i timpul scurt şi să înserat! Noaptea e cel mai periculos să pornim la drum. Ai bani mulţi la tine?

— Am, de ce mă întrebi?

— Hai să luăm un taxi care să ne ducă direct la Constanţa. După ce vedem ce-i la noi, venim să-i dăm jos pe comunişti!

— Mă, da deşteaptă te-ai mai făcut! Acum chiar că te-aş lua de nevastă.

— Mai trebuie să vreau şi eu, nu? râse amar Alina…

Toate astea se întâmplau într-un iureş al evenimentelor… ei se grăbeau să iasă din aeroport şi să găsească un taxi dispus să-i ducă acasă, la Constanţa, alţii alergau de colo-colo căutându-şi bagajele, neamurile…

domnea haosul şi teroarea. Megafoanele anuţau tot felul de veşti amestecate… nimeni nu era sigur de nimic

în perioada aceea…

Găsiră, într-un final, un taximetrist care fu de acord să-i ducă până la Constanţa, contra unei sume exorbitante, dar nu mai conta nimic… trebuiau să ajungă acasă! În sud-estul ţării nu ningea, nu era ger, de parcă Dumnezeu voise ca Revoluţia să poată fi dusă până la capăt. Era o noapte neagră, fără lună… norii groşi o acoperiseră şi drumul către Constanţa fu încărcat de teamă. Toţi trei erau cu ochii în patru, ca nu cumva să li se întâmple ceva rău. Taximetristul le povestise ce se întâmplase la Timişoara şi cum începuse revolta din Bucureşti. Pe şosea mai treceau şi maşini blindate, tancuri şi autobuze pline de militari în termen, care erau duşi pe post de carne de tun să lupte împotriva populaţiei răsculate. Alina avea inima cât un purice şi se ruga Domnului să ajungă cu bine acasă… nu-şi închipuise că e atât de gravă situaţia. Semăna cu scenele din filmele de război pe care le văzuse la televizor. Abia acum îşi dădu seama că riscase prea mult venind atât de

repede în România, dar părerile de rău erau tardive. Se uita uimită la Mihai care-şi intrase repede în rolul de luptător de gherilă şi scosese un pistol din buzunarul pantalonilor.

— Hei, ce faci, Mihai? De unde îl ai şi pe ăsta, ce vrei să faci cu el, doar n-ai de gând să omori pe cineva?

— Atâta timp cât n-or să se lege ăştia de noi, n-o să omor pe nimeni, dar să nu dea dracul să ne oprească că le vin eu de hac!!!

Figura lui bonomă se transformase. Devenise un bătrân aspru la chip şi era hotărât să se apere pe El şi aleasa inimii lui, de orice pericol le-ar fi ieşit în cale…

Șoferul era mort de frică şi conducea amărâta aia de Dacie cu o sută pe oră, doar, doar ajungea mai repede la destinaţie şi-i dădea jos pe nebunii ăştia veniţi din Vest, care veniseră să lupte pentru ţară. Nu mai scosese o vorbuliţă tot timpul drumului, după ce le povestise cum începuse revoluţia. După trei ore infernale ajunseră la destinaţie şi abia atunci îi întrebă unde să-i lase…

Mihai îşi luă rolul de bărbat în serios şi-i comandă să-i lase în Tomis-Nord, la el acasă.

— Eşti nebun, mai ai cheile de la apartamentul tău?

Nu ţi-o fi vândut taică-tu casa? îl întrebă Alina agitată.

— Nu, nu mi l-a vândut, știu eu! E tot al meu, îi răspunse Mihai răstit. Am şi cheile la mine, să ştii! Doar nu vrei să te duci în noaptea asta la mă-ta?

— Acum ce te-a apucat? Ai dispărut zece ani din viaţa mea şi mă cerţi că vreau la mama?

— Nu te cert, dar mă gândeam că-i riscant să ne plimbăm cu taxiul de Bucureşti, prin oraş.

— Da, ai dreptate, hai la tine! zise Alina tulburată de situaţie.

Îi plătiră cursa şi îşi cărară bagajele în holul blocului, în mare grabă. Era aproape unu noaptea şi Constanţa părea un oraş părăsit, fantomatic. Nu era nimeni pe stradă, nu era nicio fereastră luminată în

marea de blocuri de prinprejur…

Se uitau curioşi de după uşa scării, să vadă vreo mişcare, să simtă că-s acasă, dar nu reuşiră să aibă senzaţia asta…

— Hai, nevastă, să intrăm în apartament, că în noaptea asta nu mai putem face nimic altceva! îi zise Mihai cu voce scăzută.

— Da, bărbate, hai să dormim în patul nostru cel albastru şi să ne amintim de tinereţea noastră pierdută printre străini! îi răspunse şi Alina, zâmbind trist…

Mihai descuie uşa şi aprinse lumina în hol. Un val de miros de mucegai îi întâmpină, ca dovadă că nu mai trecuse nimeni pe acolo de mulţi ani… totul era intact, numai ca mirosea greu, a stătut. Se uitară unul la altul şi se îmbrăţişară cu o duioşie fără de margini… parcă se despărţiseră abia Ieri şi Azi erau din nou împreună…

— Alina, te iubesc foarte mult! îi şopti Mihai, strângând-o la piept, de parcă n-ar mai fi vrut s-o piardă niciodată, de atunci încolo…

— Mihai, și eu te iubesc, dragul meu! îi răspunse Alina sărutându-l pe frunte… se regăsiseră tocmai acum, în timpul Revoluţiei… dar era noapte acum… și mâine va fi o zi, o zi când o vor lua de la capăt…

SFÂRŞIT

24.03.2015